

Arrest

**nr. 186 977 van 18 mei 2017
in de zaak RvV X / IV**

Inzake:

1. X
2. X
3. X
4. X
5. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 december 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN loco advocaat Mr. M. WARLOP en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van eerste verzoekende partij, de heer A.H.F.M. als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, van soennitische Arabische afkomst bent, en op 1 juli 1957 werd geboren in Mandali, gelegen in de provincie Diyala, Irak. Uw ouders die landbouwers waren, verhuisden eind jaren '70 naar Al Obaidi (Bagdad) omdat u ingeschreven was aan de politieacademie te Bagdad. In 1981 studeerde u er af als tweede luitenant ('mulazim'). U ging aan de slag in een lokaal politiekantoor te Sulaymaniyah, gelegen in Iraaks Koerdistan. In 1984 werd u overgeplaatst naar het brandweerkorps. U werkte achtereenvolgens op verschillende plaatsen namelijk te Taji, Rusafa, Kharkh (Bagdad), Babil (Hillah) en Diyala. Net voor de val van het Irakese regime in 2003, had u de graad van kolonel ('aqid'). Na de val werkte u samen met de Amerikaanse autoriteiten. U volgde verschillende trainingen en u ging opnieuw aan de slag bij de politiediensten. U werd in eerste instantie gestationeerd in het politiekantoor van Sadr city. In 2004 werd u overgeplaatst naar het politiekantoor te Zafaraniya. Omstreeks eind 2005 keerde u terug naar het politiekantoor van Sadr city, waar u op post bleef tot januari 2015. In deze periode werd u bevorderd naar de graad van Brigadier-Generaal ('amid').

Omstreeks juli 2012 werd u, toen u met uw collega majoor ('raid') Fakri in de wagen zat op weg voor een lunchafspraak, beschoten vanuit een auto die jullie achtervolgde. Uw collega overleed aan zijn verwondingen. U raakte gewond aan armen en benen door rondvliegend glas. Aanleiding voor de aanslag zou uw betrokkenheid zijn geweest bij de ontmanteling van raketlanceerders in Zafaraniya die onder meer gericht waren op een Amerikaanse basis te Rustumiya. U houdt sjiitische milities verantwoordelijk voor deze aanslag.

In januari 2015 werd u overgeplaatst naar het politiekantoor van Mahmoudiya. Omstreeks juni 2015 werd u voor het eerst benaderd door Sheikh Mohammed Nafeiye, een vooraanstaand leider van de sjiitische milite Assaab Ahl Al-Haqq. Hij zou u hebben gevraagd om met hen samen te werken door militeleden die werden aangehouden vrij te laten en wapens te leveren. U weigerde op zijn verzoek in te gaan.

Op 24 juni 2015 werd uw zoon A.(...) H.(...) F.(...) A.(...) (OV 8.100.143 - CG 15/18828) bij het universiteitsgebouw ontvoerd door enkele gewapende mannen. Zijn vriend Rasem, ooggetuige van het voorval, bracht onmiddellijk uw familie op de hoogte. Uiteindelijk werd A.(...) enkele uren vastgehouden op een onbekende plaats, waarna de ontvoerders hem op straat achterlieten. Tijdens zijn detentie eisten de ontvoerders dat u zou instemmen met het voorstel van Sheikh Mohammed Nafeiye. Indien u weigerde zou men het ganse gezin viseren. Na de vrijlating van A.(...) maakten u en uw gezinsleden zich op voor vertrek uit Irak. Nog dezelfde avond doken jullie onder in een hotel in Al Saadoun.

De volgende dag, op 25 juni 2015, namen jullie vanuit de luchthaven van Bagdad het vliegtuig richting Istanbul, Turkije. U reisde in het gezelschap van uw echtgenote M.(...)K.(...) M.(...) (OV 8.100.134 - CG 15/18946B), uw zoon A.(...) (OV 8.100.143 - CG15/18828), uw zoon I.(...) (OV 8.100.140 - CG 15/18825) en uw zoon A.(...)H.(...) F.(...)A.(...) (OV 8.100.147 - CG 15/18831). Jullie reisden onder jullie eigen identiteit en met jullie eigen authentieke identiteitsdocumenten.

Op 28 juni 2015 werd uw neef A.(...), een taxichauffeur uit Diyala, bij jullie woning ontvoerd toen hij zijn wagen kwam ophalen. Volgens omstaanders werd hij door een aantal gewapende personen in een auto gedwongen en weggebracht. Dezelfde dag werd zijn levenloze lichaam teruggevonden in de hoofdstraat van jullie wijk. Nog op dezelfde dag raakte jullie woning ernstig beschadigd door een explosief dat bij het huis werd achtergelaten. Uw dochter A.(...), die bij haar echtgenoot in Bagdad was gebleven, werd door derden op de hoogte gesteld van de incidenten en verwittigde jullie telefonisch. Nadien dook ze onder.

Uiteindelijk bleven jullie een vijftiengtal dagen in Turkije. Tijdens jullie verblijf werd uw echtgenote enige tijd gehospitaliseerd. Vervolgens reisden jullie per boot naar de Griekse eilanden en van daaruit over land naar België. Op 3 augustus 2015 vroegen u en uw gezinsleden in België asiel aan.

Enige tijd later verliet uw dochter A.(...)Irak en reisde ze samen met haar echtgenoot via Turkije naar Duitsland. Daar werd ze onderschept en werden haar vingerafdrukken genomen. Op het moment van uw gehoor op het CGVS was ze niet in staat om naar België door te reizen en jullie te vervoegen.

Ter staving van uw asielaanvraag leggen u en uw familieleden volgende stukken voor: Identiteitskaart H.(...)dd. 03/12/2014, identiteitskaart M.(...) dd. 31/08/2006, identiteitskaart A.(...) dd. 10/10/2012,

identiteitskaart A.(...) dd. 10/10/2012, identiteitskaart I.(...) dd. 10/10/2012, nationaliteitsbewijs H.(...)dd. 02/06/2014, nationaliteitsbewijs M.(...) dd. 11/02/1982, nationaliteitsbewijs A.(...) dd. 29/08/2006, nationaliteitsbewijs A.(...)dd. 29/08/2006, nationaliteitsbewijs I.(...) dd. 29/08/2006, woonstkaart H.(...)dd. 05/08/2014, voedselrantsoenkaart dd. 2007, studentenkaart H.(...), studentenkaart A.(...) dd. 01/10/2014, werkbades H.(...) 1981-1991-2005, kopie attest promotie naar amid - H.(...) dd. 31/03/2006, foto van H.(...) in uniform, attesten CPATT (met foto) - H.(...) dd. 07/07/2004 en 30/09/2004, foto van H.(...) met 'raid' Fakari en Amerikaanse werknemer van de militaire veiligheidsdienst, kopie en originele attesten van overplaatsing - H.(...) dd. 26/04/2004 - 15/03/2004 - 12/01/2015, drie foto's van vernielde woning en vernielde wagen van neef, overlijdensakte A.(...)dd. 28/06/2015 en medische attesten M.(...).

B. Motivering

U en uw gezinsleden beroepen zich op dezelfde asielmotieven. Na een grondige analyse van deze asielmotieven heeft het CGVS besloten dat jullie niet in aanmerking komen voor een toekenning van de vluchtelingenstatus of een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit omwille van onderstaande redenen:

Er kan om te beginnen geen geloof worden gehecht aan de voorgehouden incidenten als gevolg van H.(...) (CG 15/18946 zijn rol in de ontmanteling van de raketlanceerders in 2004. Er dient te worden opgemerkt dat jullie, de familie A.(...)T.(...), vanaf de val van het Baath-regime in maart 2003 tot en met juni 2015 in Bagdad, meer bepaald in de wijk Al Obaidi, woonachtig zijn geweest. H.(...) verklaart gedurende deze periode te hebben gewerkt bij de Irakese nationale politie in de rang van 'aqid' en vanaf 2005 als 'amid'. Nergens uit de gehoren blijkt dat er in de periode 2003 tot en met juli 2012, concrete aanwijzingen waren, waaruit zou kunnen worden opgemaakt dat H.(...) of één van de overige familieleden in de negatieve belangstelling zou hebben gestaan van sjiiitische milities (zie CGVS, H.(...), p. 25). Het is dan ook frappant dat jullie verklaren dat het schietincident dat plaats vond in juli 2012 en waarbij een collega van H.(...) uit Sadr City, te weten 'raid' Fakri om het leven kwam, direct verband zou houden met de betrokkenheid van H.(...) bij de ontmanteling van een raketlanceerbasis in Zafaraniya in 2004. H.(...) dan ook gevraagd waar uit afgeleid zou kunnen worden dat het de ouders hier effectief om te doen zou zijn geweest, spreekt hij in algemeenheden. Zo geeft hij aan dat doorgaans de milities verantwoordelijk zijn en dat dit soort handelen kenmerkend is voor milities. Op de vraag waarom deze represaille pas acht jaar naar datum zouden zijn uitgevoerd, antwoordt H.(...) naast de vraag door te repliceren dat politieagenten altijd gevaar lopen (zie CGVS, H.(...), p. 24). H.(...) slaagt er met andere woorden niet in aan te geven uit welke elementen blijkt dat milities de ouders zouden zijn of dat er enig verband is met de ingeroepen feiten uit 2004. Gezien zijn rang van 'amid' mag worden verwacht dat hij hieromtrent nauwgezetere verklaringen zou kunnen afleggen. Gezien het ontbreken van enige concrete aanwijzing, dient dan ook te worden geconcludeerd dat de bewering als zou de aanslag in 2012 verband houden met H.(...) zijn functie als politieagent alsook zijn optreden in Zafaraniya in 2004, niet meer omhelst dan blote beweringen en louter berust op veronderstellingen en vermoedens.

Niet alleen overtuigen de verklaringen van H.(...) geenszins voor wat betreft het motief van de aanslag in 2012, ook zijn er ernstige bedenkingen te maken bij zijn handelen in de nasleep van het incident. Belangrijk is in dit verband H.(...)'s verklaring dat de leden van de milities zijn gezicht zouden hebben herkend en dat zij zouden hebben geweten waar hij en zijn gezin woonden (zie CGVS, H.(...), p. 24). Deze wetenschap ten spijt, bleef H.(...) met zijn gezin woonachtig op hetzelfde adres in Al Obaidi (zie CGVS, H.(...), p. 3). Daarenboven leggen jullie onderling afwijkende verklaringen af aangaande verschillende aspecten van de schietpartij in juli 2012. Zo verklaarde H.(...) dat de feiten plaatsvonden toen hij over de middag met collega raid Fakri ging lunchen en hij zich bij de brug over het kanaal bevond (zie CGVS, H.(...), p. 19). A.(...) (CG 15/18828) verklaart dan weer dat het incident zou hebben plaatsgevonden op het einde van hun werkdag (zie CGVS, A.(...), p. 14). Niet alleen is er sprake van afwijkende verklaringen aangaande het tijdstip, ook in verband met de datum zijn jullie verklaringen allesbehalve eensluidend. Zo mag het bijvoorbeeld opmerkelijk worden genoemd dat I.(...) (CG 15/18825) beweert dat het schietincident niet in 2012, doch in 2004 zou hebben plaatsgevonden (zie CGVS, I.(...), p. 12, 18). Gezien I.(...) op het moment van de feiten respectievelijk elf of negentien jaar oud was, valt moeilijk in te zien, gelet ook op de ernst van de feiten, dat hij zich in die mate zou vergissen omtrent het tijdstip. H.(...)'s uitleg, namelijk dat I.(...) zich heeft vergist en hij niet op de hoogte was van de details van het werk van zijn vader, kan vastgestelde tegenstrijdigheid niet ophelderen. Daarenboven dient te worden aangestipt dat H.(...) niet kan aangeven op welke datum het schietincident zich zou hebben voorgedaan. Hij herinnert zich enkel dat het incident in de maand juli plaatsvond. Juist omwille van de rang van H.(...) kan hem deze omissie worden aangerekend (zie CGVS, H.(...), p. 19).

Bovenstaande vaststellingen zijn andermaal een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van de ingeroepen feiten. Deze constatering wordt gesterkt door het ontbreken van enig begin van bewijs aangaande betreffend incident. Gezien de rang van H.(...) binnen het politiekorps en het feit dat hij verklaarde aangifte te hebben gedaan naar aanleiding van dit incident (zie CGVS, H.(...), p. 19), kan worden verwacht dat er enig begin van bewijs zou worden voorgelegd, wat in casu niet het geval is. Het CGVS hecht evenmin geloof aan de ontvoering van A.(...) op 24 juni 2015. Jullie leggen namelijk herhaaldelijk en op cruciale punten tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen af over deze feiten.

Vooreerst moet worden geconstateerd dat jullie inconsistente verklaringen afleggen over de ontmoeting tussen Sheikh Mohammed Nafeiye en H.(...). Zo zijn er uiteenlopende verklaringen over de plek waar H.(...) door de Sheikh zou zijn benaderd om met hem samen te werken. H.(...) verklaart in dit verband dat hij in Mahmoudiya werd aangesproken (zie CGVS, H.(...), p. 22). I.(...) stelt niet te weten waar de ontmoeting plaatsvond, doch past zijn verklaringen aan en beweert dat het in Bagdad was (zie CGVS, I.(...), p. 12). Evenmin is er duidelijkheid over waar in Mahmoudiya H.(...) werd benaderd door de Sheikh. H.(...) legt hier immers weinig eenduidige verklaringen over af. Zo verklaart hij aanvankelijk dat hij in zijn werkplaats werd aangesproken door de Sheikh. Geconfronteerd met het feit dat het een merkwaardige gang van zaken is dat een vooraanstaand leider van Assaeb Ahl Al-Haqq, een politieagent met de rang van 'amid', zou afpersen binnen de muren van het politiekantoor zelf, past H.(...) zijn verklaringen aan. Hij beweert opeens dat hij niet bedreigd werd en dat de Sheikh hem op straat, naast het politiekantoor benaderde (zie CGVS, H.(...), p. 22). Deze uitleg overtuigt allerminst, te meer omdat uit de verklaringen die werden opgetekend in de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), blijkt dat H.(...) wel degelijk verklaarde dat de Sheikh het politiekantoor heeft betreden. Overigens kan M.(...) (CG 15/18946B) voor wat betreft de bedreigingen door de Sheikh, het CGVS enkel bijbrengen dat aan H.(...) mondeling een bericht zou zijn gestuurd. Gevraagd deze verklaring nader toe te lichten, stelt M.(...) voorop het allemaal niet meer te weten vanwege haar ziekte (zie CGVS, M.(...), p. 13).

Daarnaast bestaat er grote onduidelijkheid over wanneer H.(...) voor het eerst benaderd werd door de Sheikh. Zo stelt H.(...) aanvankelijk dat de eerste ontmoeting drie dagen voor de ontvoering van A.(...) plaatsvond (zie CGVS, H.(...), p. 21). H.(...), hier nogmaals over bevraagd, geeft een vaag antwoord en beweert tot driemaal toe te zijn benaderd door de Sheikh. Deze drie ontmoetingen zouden hebben plaatsgevonden in de maand juni (zie CGVS, H.(...), p. 22). Deze verklaringen wekken verbazing omdat H.(...) in de vragenlijst liet optekenen dat hij reeds vanaf januari 2015 werd benaderd door de Sheikh. H.(...) met zijn verklaringen in de vragenlijst geconfronteerd, beweert dit niet als dusdanig te hebben verklaard en stelt te hebben aangegeven in januari te zijn overgeplaatst van Sadr city naar Mahmoudiya. Opvallend genoeg heeft ook A.(...) (CG 15/18831) geen idee wanneer de eerste ontmoeting tussen H.(...) en de Sheikh plaatsvond (zie CGVS, A.(...), p. 4). Dat zowel A.(...) als M.(...) beweren niet op de hoogte te zijn van deze feiten omdat zij pas na de ontvoering van A.(...) vernamen dat hun vader/echtgenoot door de Sheikh was benaderd, kan hun onwetendheid niet vergoelijken (zie CGVS A.(...), p. 4- zie CGVS, M.(...), p. 13). Er mag immers worden verwacht dat men zich informeert over de essentiële elementen die mee aanleiding hebben gegeven tot de vlucht uit Irak.

Er moet dan ook worden geconstateerd dat voorgaande inconsistenties en omissies aangaande een sleutelelement uit jullie asielrelaas, te weten het verzoek tot samenwerking van Sheikh Mohammed Nafeiye, een belangrijke negatieve indicatie is wat betreft de waarachtigheid van deze feiten.

Verder scheppen jullie geen duidelijkheid over het gedrag van de ontvoerders op het moment van de ontvoering. A.(...) verklaart dat de ontvoerders een pistool tegen zijn hoofd plaatsten en hem in de wagen dwongen (zie CGVS, A.(...), p. 12). A.(...) beweert op zijn beurt dat ze A.(...) sloegen en hem met geweld in de wagen dwongen. Hij zegt niets over het wapen dat tegen A.(...) zijn hoofd werd geplaatst (zie CGVS, A.(...), p. 3-4). Ook I.(...) geeft een afwijkende versie van de feiten. Volgens hem waren de ontvoerders gewapend en kon A.(...) niet anders dan in de wagen stappen (zie CGVS, I.(...), p. 13). H.(...) verklaart op zijn beurt dat ze A.(...) niet in de wagen moesten dwingen ("zo ging het nu eenmaal"), dat ze zijn naam vroegen, en hem in de wagen lieten plaatsnemen (zie CGVS, H.(...), p. 21).

Ook over de wagen van de ontvoerders leggen jullie afwijkende en onaannemelijke verklaringen af. Zo beweert A.(...) dat het om een Toyota Monika ging (zie CGVS, p. 17). Volgens A.(...) ging het om een Nissan Patrol, een type wagen dat volgens hem de bijnaam 'Monika' draagt (zie CGVS, A.(...), p. 3). M.(...) en I.(...) blijken op hun beurt niet te weten over welk type wagen het ging (zie CGVS, M.(...), p. 14 - zie CGVS, I.(...), p. 13). Ook H.(...) bleek niet te weten om welke wagen het ging (zie CGVS, H.(...), p. 21), terwijl hij nochtans door de vriend van A.(...), een ooggetuige, op de hoogte werd gebracht van de

ontvoering en hij via het hoofd van de politie een signalement had laten verspreiden (zie CGVS, H.(...), p. 20). Indien H.(...), een politieofficier met tientallen jaren ervaring op de teller, werkelijk een signalement heeft doorgegeven, mag worden verwacht dat hij op zijn minst een summier beschrijving van de wagen (en de daders) had. Niet in het minst omdat H.(...) verklaart dat de controleposten op basis van zijn signalement wagens begonnen te controleren (zie CGVS, H.(...), p. 20). De verklaringen van H.(...) vertonen in die zin een gebrek aan interne consistentie, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Vervolgens bieden jullie geen uitsluitel over wat er tijdens de ontvoering is gebeurd. A.(...) verklaart dat hij tijdens zijn ontvoering naar een 'deftige kamer' werd gebracht en er werd aangesproken door Sheikh Mohammed Nafeiye. Die stak hem een brief in de handen en zei dat hij de boodschap aan zijn vader, H.(...), moest overmaken (zie CGVS, A.(...), p. 12-13, 15). Ook M.(...) verklaart dat A.(...) de Sheikh heeft ontmoet tijdens zijn ontvoering (zie CGVS, M.(...), p. 14). I.(...) is op zijn beurt niet zeker, maar vermoedt dat A.(...) de Sheikh heeft ontmoet (zie CGVS, p. 13). A.(...) kan geen zekerheid scheppen maar verklaart uiteindelijk dat A.(...) de Sheikh vermoedelijk niet heeft ontmoet (zie CGVS, A.(...), p. 4). Ook H.(...) vermoedt dat de Sheikh, zijn grote rivaal, niet aanwezig was bij de ontvoering van zijn zoon (zie CGVS, H.(...), p. 21). Dat jullie elkaar tegenspreken over de ontmoeting tussen A.(...) en Sheikh Mohammed Nafeiye is uiteraard nefast voor de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas. Het betreft namelijk een sleutelpassage in jullie asielrelaas, aangezien de ontmoeting met Sheikh Mohammed Nafeiye, een vooraanstaand leider van Assaab Ahl Al Haqq en de persoon die jullie problemen veroorzaakte, onomstotelijk bewees dat Assaab Ahl Al Haqq er niet voor terugschrok om niet enkel H.(...) maar ook de rest van de familie te bedreigen. Er mag dan ook worden verwacht dat jullie er consistente en eensluidende verklaringen over zouden afleggen mochten dergelijke feiten zich werkelijk hebben voorgedaan.

Daarnaast kunnen jullie geen duidelijkheid scheppen over de vrijlating van A.(...). Nochtans waren jullie stuk voor stuk ooggetuigen van wat er die avond is gebeurd. A.(...) beweert dat hij op straat werd gedumpt, dat enkele omstaanders zijn boeien en blinddoek losmaakten, en dat hij toen ontdekte dat hij zich in Shola bevond (zie CGVS, A.(...), p. 13). Vervolgens verwittigde hij zijn vader, H.(...), waarna die hem samen met de politie en enkele vrienden kwam oppikken (zie CGVS, A.(...), p. 17). H.(...) beaamt dat hij na enkele uren door A.(...) werd opgebeld, dat hij A.(...) in Shola ging oppikken, en dat hij daarbij door de politie (en enkele officiers) werd vergezeld (zie CGVS, H.(...), p. 20). I.(...) weet op zijn beurt dat A.(...) naar zijn vader belde en dat die hem samen met de politie ging oppikken. Hij weet echter niet welke politiedienst hem vergezelde, maar I.(...) sluit niet uit dat het om de lokale politie ging (zie CGVS, I.(...), p. 13). I.(...) weet echter niet waar A.(...) werd vrijgelaten. Hij weet dat het in Bagdad was maar kan niet toelichten waar (zie CGVS, I.(...), p. 13-14). M.(...) geeft op haar beurt een andere versie van de feiten. Ze beweert dat A.(...) in Shola werd vrijgelaten, ook al is ze daar niet volledig zeker van (zie CGVS, M.(...), p. 14). Volgens haar stuurde haar echtgenoot H.(...) vervolgens agenten naar Shola om A.(...) op te pikken. Ze beweert dat H.(...) de agenten niet heeft vergezeld omdat hij vreesde dat men hem zou vermoorden (zie CGVS, M.(...), p. 14). Ze weet niet of iemand anders de agenten heeft begeleid (zie CGVS, M.(...), p. 15). Ook A.(...) geeft een eigen (merkwaardige) versie van de feiten. Volgens hem werd A.(...) ergens op straat achtergelaten. A.(...) kan niet toelichten waar dat was. Vervolgens nam A.(...), om onduidelijke redenen, een taxi naar een andere wijk, waarna hij H.(...) opbelde. Die laatste verwittigde vervolgens de politie en liet A.(...) oppikken. Volgens A.(...), die alles zag gebeuren terwijl hij zijn moeder troostte, ging H.(...) niet mee met de politie omdat hij vreesde dat men hem zou vermoorden (zie CGVS, A.(...), p. 5). De voornoemde, herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen ondermijnen uiteraard de geloofwaardigheid van de ingeroepen feiten.

Verder is het opmerkelijk dat er geen aangifte werd gedaan van de ontvoering van A.(...) (zie CGVS, A.(...), p. 18 – zie CGVS, H.(...), p. 23), ook al sluit I.(...) niet uit dat A.(...) of H.(...) ter plekke iets 'verklaarden' of dat de politie zelf stappen ondernam (zie CGVS, I.(...), p. 14). Aangezien H.(...) op de dag van de ontvoering wel een signalement liet verspreiden (zie boven) is het trouwens merkwaardig dat hij de feiten nadien niet liet attesteren in een formele aangifte. Niet in het minst omdat hij naar eigen zeggen nog een officier bij de Iraakse politie was én tijdens de ontvoeringszaak de onvoorwaardelijke hulp van zijn collega's kreeg (zie hoger).

Tot slot merkt het CGVS op dat jullie niet over het minste begin van bewijs beschikken ter staving van de ontvoering van A.(...). Jullie asielmotieven steunen dus volledig op jullie ongeloofwaardige, want tegenstrijdige, verklaringen.

Vervolgens is het evenmin geloofwaardig dat jullie neef A.(...) na jullie vertrek werd vermoord en dat jullie huis in dezelfde periode werd opgeblazen.

De geloofwaardigheid van deze feiten wordt in de eerste plaats teniet gedaan door de vaststelling dat de voorafgaande feiten absoluut ongeloofwaardig zijn (zie boven).

Verder leggen jullie opnieuw onaannemelijk of zelfs ronduit tegenstrijdige verklaringen af over de ingeroepen feiten.

Zo valt het op dat A.(...) zijn wagen bij jullie huis parkeerde, hetgeen in de door jullie geschetste context van een opvallende onvoorzichtigheid getuigt. Aangezien jullie het huis (en uiteindelijk zelfs het land) verlieten omdat jullie er belaagd werden door een organisatie die er niet voor terugschrok om de familieleden van H.(...) te ontvoeren, leek dit een weinig doordachte zet. Niet in het minst omdat jullie doorheen het gehoor meermaals benadrukken dat de militie bereid was om genadeloos tegen jullie op te treden. Evenmin leggen jullie eensluidende verklaringen af om het opmerkelijke gedrag van A.(...) te verklaren. Jullie scheppen namelijk geen duidelijkheid over het feit of A.(...) al dan niet op de hoogte was van de bedreigingen die jullie ontvingen en de redenen waarom jullie het huis hadden verlaten. Zo is er de versie van H.(...). Hij stelt dat hij niemand op de hoogte bracht omdat hij onder de indruk was van de situatie, nergens meer aan dacht, en gechoqueerd was door de ontvoering - dewelke ongeloofwaardig werd bevonden (zie CGVS, H.(...), p. 23). I.(...) blijkt dan weer niet te weten of A.(...) al dan niet op de hoogte was van jullie problemen (zie CGVS, I.(...), p. 15). A.(...) beweert op zijn beurt dat A.(...) wel wist dat jullie vertrokken waren, waaruit kan worden afgeleid dat hij ook wist dat jullie werden bedreigd. Het is dan ook opmerkelijk dat A.(...) toch zijn wagen bij jullie huis parkeerde. Geconfronteerd met het onvoorzichtig gedrag van A.(...), stelt A.(...) laconiek dat in Irak niemand opkijkt van dergelijke feiten ("In Irak zijn onze huizen naast elkaar. Als er een huis wordt gebombardeerd na 5 minuten gaat alles weer zijn gang") (zie CGVS, A.(...), p. 18). Gezien de ernst van de feiten en de vaststelling dat er al eerder familieleden werden bedreigd, kan deze uitleg niet overtuigen.

Vervolgens kunnen jullie geen eensluidend beeld schetsen van de ontvoering van A.(...). A.(...) beperkt zich tot een uiterst summiere samenvatting van de feiten (zie CGVS, A.(...), p. 12-13, 18). Ook H.(...) beperkt zich bij zijn vrij relaas tot het uiterste minimum (zie CGVS, H.(...), p. 23). Bovendien blijkt hij niet te weten waar A.(...) begraven is. Hij oppert het vermoeden dat zijn broers hem in M.(...) Al Saqraan hebben begraven, maar dat blijkt weinig meer dan een hypothese gebaseerd op het feit dat dit de meest dichtbijgelegen begraafplaats was (zie CGVS, H.(...), p. 26). A.(...) beweert dan weer dat er getuigen waren van de ontvoering, maar hij kan niets zeggen over de identiteit van de getuigen. Evenmin kan hij bijkomende toelichting geven over de ontvoerders of over hetgeen de getuigen hebben gezien. Nochtans beweert hij dat de burens zus A.(...) belden en haar vertelden wat er was gebeurd (zie CGVS, A.(...), p. 6-7). Aangezien A.(...) in contact stond met getuigen én aangezien ze nadien mogelijks aangifte deed bij de politie (zie verder), mag worden verwacht dat jullie meer specifieke informatie zouden hebben. I.(...) schetst dan weer de haast woordelijke conversatie tussen A.(...) en zijn ontvoerders (zie CGVS, I.(...), p. 14-15). Vreemd genoeg kan hij niet toelichten via wie hij dat getuigenverslag kreeg. Hij kan enkel zeggen dat hij het via zijn gezinsleden vernam en dat die het op hun beurt van een vriend of van burens hoorden. Hij weet niet welke vriend of buur het jullie vertelde (zie CGVS, I.(...), p. 15). Dergelijke verklaringen kunnen uiteraard niet overtuigen. Bovendien is het vreemd dat ook I.(...) geen bijkomende details over de ontvoerders kan geven, terwijl er blijkbaar getuigen waren die het gesprek tussen A.(...) en de ontvoerders haast woordelijk konden volgen. I.(...) weet enkel dat het 'over een groep ging', dat ze van de groepering van Sheikh Mohammed Nafeiye waren, dat ze gewapend waren, en dat ze riepen en agressief waren (zie CGVS, I.(...), p. 15). Ook M.(...) kan weinig vertellen over de ontvoering. Ze kan geen informatie of details geven over de ontvoerders of over hetgeen er zich bij het huis heeft afgespeeld. Evenmin weet ze of één van de omstaanders of getuigen het gesprek tussen A.(...) en de ontvoerders kon volgen. M.(...) beweert dat vrienden van I.(...) haar dochter A.(...) op de hoogte brachten van de ontvoering, wat opmerkelijk is aangezien I.(...) niet wist wie A.(...) heeft geïnformeerd (zie boven). Bovendien blijkt M.(...) niet te weten of het lichaam van A.(...) op de dag van de ontvoering of pas later werd teruggevonden (zie CGVS, M.(...), p. 15).

Verder leggen jullie geen eensluidende verklaringen af over de politieaangifte die A.(...) deed naar aanleiding van de ontvoering en het overlijden van A.(...). A.(...), H.(...) en M.(...) maken alvast niet spontaan melding van een aangifte. A.(...) beweert vervolgens dat A.(...) wel aangifte deed bij het politiekantoor van Rashad (zie CGVS, A.(...), p. 7). I.(...) blijkt op zijn beurt niet te weten of er al dan niet

aangifte werd gedaan (zie CGVS, I.(...), p. 15-16). Wat er ook van zij, jullie hebben alvast geen begin van bewijs betreffende de mogelijke aangifte.

Jullie leggen weliswaar een overlijdensakte van A.(...) voor, maar deze kan het ongeloofwaardig karakter van jullie verklaringen niet herstellen. In Irak wordt namelijk op grote schaal gefraudeerd met dit type documenten (zie Landeninformatie, COI Focus "Irak: Corruptie en documentenfraude), waardoor ze slechts enige bewijswaarde hebben wanneer ze worden ondersteund door precieze, geloofwaardige, en volledige verklaringen. Dat is in casu allerm minst het geval (zie boven). Het CGVS hecht evenmin geloof aan jullie verklaringen omtrent de explosie van jullie woning. Uiteraard omdat de concrete aanleiding voor het incident ongeloofwaardig bleek (zie boven). Bovendien kunnen jullie eens te meer geen eensluidende versie van de feiten geven. H.(...) blijkt karig met zijn informatie over de explosie en zegt weinig meer dan dat de ontvoering van A.(...) en de explosie in de woning op dezelfde dag plaatsvonden (zie CGVS, H.(...), p. 23). Ook A.(...) verklaart dat de ontvoering van A.(...) en de explosie op dezelfde dag plaatsvonden (zie CGVS, A.(...), p. 10). A.(...) beaamt dat de twee incidenten zich op dezelfde dag voordeden en beweert dat de explosie een aantal uur na de ontvoering gebeurde (zie CGVS, A.(...), p. 7). I.(...) zegt vervolgens dat de ontvoering en de explosie op dezelfde dag plaatsvonden, maar blijkt niet te weten hoeveel tijd er tussen de twee incidenten zaten. Hij laat in het midden of de explosie op het moment van de ontvoering plaatsvond of pas na de moord op A.(...) (zie CGVS, I.(...), p. 15). M.(...) blijkt vervolgens niet te weten op welke datum de explosie plaatsvond. Ze weet zelfs niet of ze op dezelfde dag van de ontvoering plaatsvond. Meer nog, M.(...) kan niet eens toelichten of het huis al was ontploft op het moment dat A.(...) werd ontvoerd (zie CGVS, M.(...), p. 15-16). Het is niet onredelijk te verwachten dat ze dergelijke vragen kan beantwoorden aangezien jullie naar eigen zeggen uitgebreid gebriefd werden door A.(...) én aangezien het per slot van rekening over de ontploffing van jullie woonst gaat. Verder blijken jullie weinig concrete details te hebben over de explosie in de woning. A.(...) weet niet welk soort explosief werd gebruikt en weet niet waar het explosief werd achtergelaten (zie CGVS, A.(...), p. 7). Op de vraag of de politie of brandweer ter plaatse kwam na de explosie, antwoordt A.(...) dat de politie langskwam. Hij leidt dat enkel af uit het feit dat er een politieagent op de foto's zichtbaar is en uit het feit dat het de standaardprocedure is (zie CGVS, A.(...), p. 7). Er mag, zeker gezien de carrière van H.(...) en de advocatencarrière van A.(...), echter worden verwacht dat jullie duidelijk kunnen stellen of de politie langskwam én welke stappen ze ondernamen. Ook I.(...) lijkt niet te weten welk type explosief werd gebruikt. Hij sluit niet uit dat het om een berm bom of een granaat ging. Volgens hem werd het explosief buiten de woning geplaatst, hetgeen hij afleidt uit de neergelegde foto's (zie CGVS, I.(...), p. 15). M.(...) heeft geen bijkomende informatie over de explosie, volgens haar omdat ze op dat moment gehospitaliseerd was. Dat is echter geen afdoende verklaring voor haar onwetendheid, aangezien ze zich via de rest van het gezin had kunnen informeren.

Jullie leggen weliswaar enkele foto's van een verwoeste woning voor, maar deze foto's hebben pas enige bewijswaarde wanneer ze worden ondersteund door precieze, volledige, en geloofwaardige verklaringen. Dit is in casu niet het geval. Bovendien kan op basis van de foto's onmogelijk worden vastgesteld of het werkelijk om jullie huis ging. De foto's kunnen het ongeloofwaardig karakter van het incident dus niet herstellen. Los daarvan hebben jullie geen enkel ander begin van bewijs betreffende de explosie.

Ter volledigheid benadrukt het CGVS dat jullie onwetendheid of tegenstrijdige verklaringen over de ontvoering van A.(...) en de explosie van jullie woning niet kan worden verklaard door het feit dat jullie niet in het land waren. Zoals gezegd was de aanleiding voor deze incidenten sowieso ongeloofwaardig. Bovendien geven jullie meermaals te kennen dat jullie uitgebreid gebriefd werden door A.(...), een advocate, die (mogelijks) verschillende stappen ondernam in de feitelijke afhandeling van de incidenten (bv. aangifte van overlijden van het overlijden van A.(...), mogelijks een politieaangifte doen). Verder beweert H.(...) een hogere politieofficier met tientallen jaren ervaring te zijn. Gezien zijn ervaring mag worden verwacht dat hij een inzicht heeft in hoe dergelijke zaken worden afgehandeld en dat hij dus meer betrokkenheid in zijn zaak zou hebben getoond. Het is trouwens zo dat jullie niet enkel vage of rudimentaire verklaringen afleggen, maar dat deze bij vlagen ronduit tegenstrijdig zijn. Die tegenstrijdige verklaringen vallen uiteraard niet te verklaren door het feit dat jullie op het moment van de feiten niet in het land waren. Door jullie ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen bieden jullie het CGVS geen zicht op jullie concrete situatie in Irak en de werkelijke redenen waarom jullie Irak verlieten en asiel aanvraagden.

In dit verband dient nog te worden aangestipt dat het hoogst merkwaardig is dat H.(...) na deze feiten geen contact opnam met de Iraakse politiediensten. Nochtans diende hij naar eigen zeggen tot zijn vertrek uit Irak als politieofficier, haalt hij geen problemen aan met collega's of problemen binnen de

dienst. Gezien zijn positie en de gegeven omstandigheden lijkt het bijzonder inconsistent dat hij dit netwerk, dat hem in de mate van het mogelijke bescherming of informatie kon verschaffen, volledig onbenut liet in het afhandelen van zijn zaak en dat hij in plaats daarvan binnen 24 uur samen met zijn gezin het land verliet. Eens te meer nergens uit zijn verklaringen blijkt dat de Iraakse autoriteiten niet willens zouden zijn geweest om hem enige vorm van bescherming te bieden. Deze vaststelling doet bijkomende twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van de incidenten (zie CGVS, H.(...), p. 26).

Uit het voorgaande blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door jullie aangehaalde asielmotieven en de door jullie aangehaalde concrete vluchtaanleiding.

Het CGVS merkt verder op dat de politiecarrière van H.(...), een carrière die meerdere decennia en episodes uit de recente Iraakse geschiedenis omspant, in deze niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging te legitimeren. Uit de vaststellingen van het CGVS blijkt dat er in al die jaren geen geloofwaardige en/of duidelijke indicaties waren dat H.(...) en de rest van het gezin werden gevisieerd met het oog op vervolging omwille van zijn tewerkstelling bij de Iraakse politiediensten. De aangehaalde asielmotieven bleken namelijk ofwel uiterst twijfelachtig, ofwel ronduit ongeloofwaardig (zie hoger) te zijn.

Het CGVS stelt vast dat H.(...) van 2005 tot 2015 als 'amid' in Sadr city heeft gewerkt zonder er geloofwaardige problemen (zie boven) te hebben ervaren. H.(...) verklaart eveneens dat hij er nooit rechtstreeks problemen heeft gekend (zie CGVS, H.(...), p. 15). Dit terwijl in de periode dat H.(...) in Sadr city te werk was gesteld, Irak gebukt ging onder hoogoplopende sektarische spanningen die hun hoogtepunt kenden in de periode 2006-2007. Deze sektarische strijd had verregaande gevolgen voor de sektarische samenstelling van nagenoeg elke wijk in Bagdad. Zo werd Sadr city een strikt sjiiitische wijk en een bolwerk van de sjiiitische militieën. H.(...) geeft een vaag, weinig doorleefd antwoord op de vraag hoe hij er, als soennitische 'amid' uit een andere wijk, kon functioneren. Hij zegt weinig meer dan dat hij veel heeft meegemaakt, wat haaks staat op zijn verklaringen dat hij er nooit rechtstreeks problemen heeft gekend. Verder beroept hij zich op de bescherming van de Goddelijke genade, een weinig overtuigend antwoord voor iemand die zichzelf als een seculiere soenniet bestempelt (zie CGVS, H.(...), p. 15). Gezien de context in Sadr city, werd H.(...) nogmaals gevraagd waarom hij desondanks in Sadr city bleef werken, waarop hij andermaal in algemeenheden vervalst door te stellen dat alle politieagenten werden gevisieerd. Wanneer H.(...) nogmaals de kans krijgt zijn positie in Sadr city toe te lichten, stelt hij dat hij geen ontslag wilde nemen, hij zijn werk wilde behouden en een hogere rang ambieerde (zie CGVS H.(...), p. 15). De combinatie van het totaal gebrek aan concrete elementen van vervolging, het feit dat H.(...) jarenlang (vrijwillig) in dezelfde wijk bleef werken, en zijn houding, lijkt er op te wijzen dat er in die periode geen sprake was van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Ook na zijn overplaatsing in januari 2015 van Sadr city naar Mahmoudiya ten zuiden van Bagdad kende H.(...) geen geloofwaardige problemen (zie boven). Bijkomend dient te worden opgemerkt dat M.(...) en H.(...) tegenstrijdige verklaringen afleggen over de reden van de overplaatsing. H.(...) beweert dat hij, gezien zijn hogere rang, er orde op zaken moest gaan stellen (zie CGVS, H.(...), p. 13). M.(...) stelt daarentegen dat H.(...) zelf om zijn overplaatsing zou hebben verzocht omdat hij in Sadr city lastig werd gevallen (zie CGVS, M.(...), p. 13). Het is echter onduidelijk waarop M.(...) alludeert, aangezien H.(...) zelf geen concrete incidenten in Sadr City aanhaalt (zie hoger). Het is bovendien opmerkelijk dat H.(...) zich in die omstandigheden naar een andere problematische regio, te weten Mahmoudiya, zou laten overplaatsen. Dat lijkt niet het gedrag te zijn van een persoon die werkelijk voor vervolging vreest.

Daarnaast laat H.(...) na zijn originele werkbadge voor te leggen die hij in 2006 bekwam naar aanleiding van zijn promotie tot 'amid'. H.(...) geeft als uitleg dat zijn badge in een zak van zijn uniform stak en dat hij omwille van het snelle vertrek uit Irak in juni 2015 niet in staat was dit document mee te nemen (zie CGVS, H.(...), p. 17). De redenen van het gedwongen snelle vertrek uit Irak zijn echter ongeloofwaardig, waardoor deze uitleg vervalst. Dat H.(...) vervolgens wel originele werkbadges uit 1981, 1991 en 2005 voorlegt, maakt zijn uitleg over het ontbreken van zijn huidige werkbadge, verder onaannemelijk. In verband met de attesten aangaande H.(...) zijn bevordering tot rang van 'amid' in 2006 en zijn overplaatsing naar Mahmoudiya in januari 2015, moeten bovendien de volgende kanttekeningen worden gemaakt. Waar uit de officiële documenten die H.(...) neerlegt blijkt dat zijn volledige naam H.(...) F.(...)M.(...) A.(...)T.(...)is, hebben bovengenoemde documenten betrekking op H.(...) F.(...)M.(...) Y.(...). Gezien in deze documenten sprake is van een volledige andere familienaam, namelijk Y.(...) in plaats van A.(...)T.(...), rijst er bij het CGVS twijfel of deze documenten wel aan H.(...) toebehoren. Volledigheidshalve dient te worden vermeld dat Iraakse documenten zoals reeds werd

aangehaald, sowieso slechts een relatieve bewijswaarde hebben. Jullie inconsistente verklaringen ter zake, alsook het ontbreken van enig begin van bewijs aangaande H.(...) zijn recente tewerkstelling, roepen logischerwijs vragen op over het profiel van H.(...) als actieve politie officier. Kortom, H.(...)'s bijzonder summiere en weinig doorleefde antwoorden over zijn functioneren als 'amid' in Sadr city en Mahmoudiya in de periode 2005-2015, het feit dat H.(...) gedurende deze periode nooit geloofwaardige problemen (zie boven) heeft gekend, alsook het ontbreken van enig begin van bewijs aangaande zijn recente tewerkstelling, maken dat het CGVS geen reden ziet om te besluiten dat er in hoofde van H.(...) en de rest van het gezin, sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn dienstverband bij de Iraakse politiediensten.

Evenmin zijn er redenen om te veronderstellen dat jullie als soennieten, of als soennitisch gepercipieerd gezin bij voorbaat voor vervolging dienen te vrezen. Om te beginnen blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat louter een soennitische herkomst in de huidige context in Bagdad niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging te rechtvaardigen (zie Landeninformatie, COI Focus-“Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” & COI Focus-“Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016”). Zo blijkt dat jullie al die jaren zonder veel beslommeringen in Al Obaidi hebben gewoond, (zie CGVS, A.(...), p. 13). H.(...) stelt dat de familie er veilig was omdat iedereen hen kende. Zijn lijfwachten mochten zelfs beschikken op het moment dat hij na zijn werk thuiskwam (zie CGVS, H.(...), p. 24). Bovendien bleken zowel A.(...), A.(...), als I.(...) in staat om het middelbaar onderwijs te doorlopen en in het geval van A.(...) zelfs hoger onderwijs te volgen. Vanaf 2013 verplaatste A.(...) zich naar de Mustaqbal-universiteit gelegen aan de Palestijnstraat, om er colleges te volgen. A.(...) ging na zijn middelbare studies aan het werk in een carwash. Nergens uit jullie verklaringen blijkt dat A.(...), A.(...) en I.(...), jongemannen die actief aan het dagelijks leven in Bagdad deelnamen, op enig moment problemen zouden hebben gekend omwille van hun soennitische achtergrond. Jullie roepen jullie soennitische achtergrond trouwens niet in als één van de redenen voor jullie vertrek uit Irak. Uit het geheel van deze vaststellingen kan dan ook enkel worden geconcludeerd dat jullie situatie als voorgehouden soennieten uit Bagdad, niet volstaat om de vluchtelingenstatus toe te kennen.

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen kan de vluchtelingenstatus jullie niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para. 69)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke

omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschalige aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook

kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadi's die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid

een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Er dient te worden vastgesteld dat jullie doorheen jullie verklaringen niet aannemelijk hebben gemaakt dat er in jullie hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie noch is er sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming overeenkomst art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Tot slot, de door jullie neergelegde documenten zijn niet in staat een ander licht te werpen op voorliggende appreciatie. Voor wat betreft de door jullie neergelegde originele identiteitskaarten (identiteitskaart H.(...) dd. 03/12/2014, identiteitskaart M.(...) dd. 31/08/2006, identiteitskaart A.(...) dd. 10/10/2012, identiteitskaart A.(...) dd. 10/10/2012, identiteitskaart I.(...) dd. 10/10/2012), originele nationaliteitsbewijzen (nationaliteitsbewijs H.(...) dd. 02/06/2014, nationaliteitsbewijs M.(...) dd. 11/02/1982, nationaliteitsbewijs A.(...) dd. 29/08/2006, nationaliteitsbewijs A.(...) dd. 29/08/2006, nationaliteitsbewijs I.(...) dd. 29/08/2006), originele woonstkaart van H.(...) en een kopie van de voedselrantsoenkaart dd. 2007, dient te worden vermeld dat deze louter betrekking hebben op jullie persoonsgegevens en nationaliteit. Deze gegevens staan op zich niet ter discussie. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat geen van jullie zijn origineel Iraaks paspoort voorlegt, terwijl jullie op legale wijze en met jullie eigen paspoorten Irak hebben verlaten. Volgens jullie werden deze reisbescheiden ingehouden door de smokkelaar. Wat daar ook van zij, het noopt het CGVS tot de vaststelling dat jullie geen documenten voorleggen die het precieze tijdstip van jullie vertrek uit Irak kunnen staven (zie CGVS, I.(...), p. 17). De originele studentenkaarten van H.(...) en A.(...) bevestigen enkel hun verleden als student. Aangaande de originele werkbades van H.(...) dd. 1981-1991-2005, kopie attest promotie naar Amid-H.(...) dd. 31/03/2006, foto van H.(...) in uniform, attesten CPATT (met foto) - H.(...) dd. 07/07/2004 en 30/09/2004, foto van H.(...) met 'raid' Fakri en Amerikaanse werknemer van de militaire veiligheidsdienst en kopie en originele attesten van overplaatsing - H.(...) dd. 26/04/2004-15/03/2004-12/01/2015, dient te worden opgemerkt dat deze documenten enkel het profiel van H.(...) als 'amid' kunnen bevestigen, mits de nodige bedenkingen die hierboven reeds werden geformuleerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de tweede verzoekende partij, mevrouw M.M.K., als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een soennitische Arabische bent, en op 2 januari 1962 in Diyala bent geboren. Als kind verhuisde u met uw ouders naar Al-Obaidi, Bagdad. U liep school tot het

zesde of het zevende jaar en heeft nooit buitenshuis gewerkt. In 1983 huwde u met uw huidige echtgenoot H.(...) F.(...)M.(...)A.(...) (OV 8.100.134 - CG 15/18946) met wie u vier kinderen heeft: A.(...), A.(...) H.(...) F.(...) A.(...) (OV 8.100.147 - CG 15/18831), A.(...) H.(...) F.(...) A.(...) (OV 8.100.143 - CG 15/18828), en I.(...) H.(...) F.(...) A.(...) (OV 8.100.140 - CG 15/18825).

Uw echtgenoot is amid ('Brigadier-Generaal') bij de Iraakse politie. Hij begon in 1981 zijn carrière als 'mulazzim' ('Tweede Luitenant'), werkte bij verschillende diensten (ook bij de Iraakse brandweer) op verschillende locaties, en kon na de val van Saddam Hoessein zijn werk verder zetten. In januari 2015 werd hij overgeplaatst naar het hoofdkantoor van de politie in Mahmoudiya.

Omstreeks 2012 overleefde uw man een aanslag op zijn dienstwagen toen hij met zijn collega Fakari ging lunchen. Laatstgenoemde liet daarbij het leven. Aanleiding van de aanslag was een onderzoek naar een gewapende groepering waarbij uw man een cruciale rol had gespeeld.

Kort voor jullie vertrek werd uw man door Sheikh Mohammed Nafeiye, een vooraanstaand leider van de sjiiitische militie Assaeb Ahl Al-Haqq, aangesproken om samen te werken met diens organisatie. Uw vader weigerde.

Op 24 juni 2015 werd uw zoon A.(...) bij het gebouw van de universiteit ontvoerd door enkele gewapende mannen. Zijn vriend Rasem, ooggetuige van het voorval, bracht onmiddellijk uw familie op de hoogte. Uiteindelijk werd A.(...) enkele uren vastgehouden op een onbekende plaats, waarna de ontvoerders hem op straat achterlieten. Tijdens zijn detentie had men geëist dat uw echtgenoot zou instemmen met het voorstel van Sheikh Mohammed Nafeiye. Indien uw vader weigerde zou men het ganse gezin viseren. Na de vrijlating van A.(...) maakten u en uw gezinsleden zich op voor vertrek uit Irak. Nog dezelfde avond doken jullie onder in een hotel in Al Saadoun.

De volgende dag, op 25 juni 2015, namen jullie vanuit de luchthaven Bagdad het vliegtuig richting Istanbul, Turkije. U reisde in het gezelschap van uw echtgenoot H.(...) en uw zonen A.(...), A.(...) en I.(...). Jullie reisden onder jullie eigen identiteit en met behulp van jullie eigen identiteitsdocumenten.

Op 28 juni 2015 werd uw neef A.(...), een taxichauffeur uit Diyala, bij jullie woning ontvoerd toen hij er zijn wagen kwam ophalen. Volgens omstaanders werd hij door een aantal gewapende personen in een auto gedwongen en weggebracht. Dezelfde dag werd zijn levenloze lichaam teruggevonden in de hoofdstraat van jullie wijk. Nog op dezelfde dag raakte jullie woning ernstig beschadigd door een explosief dat bij het huis werd achtergelaten. Uw dochter A.(...), die bij haar echtgenoot in Bagdad woonde, werd door derden op de hoogte gesteld van de incidenten en verwittigde jullie telefonisch. Na de incidenten dook ze onder.

Uiteindelijk bleven jullie een vijftwintigtal dagen in Turkije. Tijdens jullie verblijf werd u enige tijd gehospitaliseerd. Vervolgens reisden jullie per boot naar de Griekse eilanden en van daaruit over land naar België. Op 3 augustus 2015 vroegen u en uw gezinsleden in België asiel aan.

Enige tijd later verliet uw dochter A.(...) Irak en reisde ze samen met haar echtgenoot via Turkije naar Duitsland. Daar werd ze onderschept en werden haar vingerafdrukken genomen. Op het moment van uw gehoor op het CGVS was ze niet in staat om naar België door te reizen en jullie te vervoegen.

Ter staving van uw asielaanvraag leggen u en uw familieleden volgende stukken voor: identiteitskaart H.(...) dd. 03/12/2014, identiteitskaart M.(...) dd. 31/08/2006, identiteitskaart A.(...) dd. 10/10/2012, identiteitskaart A.(...) dd. 10/10/2012, identiteitskaart I.(...) dd. 10/10/2012, nationaliteitsbewijs H.(...) dd. 02/06/2014, nationaliteitsbewijs M.(...) dd. 11/02/1982, nationaliteitsbewijs A.(...) dd. 29/08/2006, nationaliteitsbewijs A.(...) dd. 29/08/2006, nationaliteitsbewijs I.(...) dd. 29/08/2006, woonstkaart H.(...) dd. 05/08/2014, voedselrantsoenkaart dd. 2007, studentenkaart H.(...), studentenkaart A.(...) dd. 01/10/2014, werkbades H.(...)d 1981-1991-2005, kopie attest promotie naar amid - H.(...) dd. 31/03/2006, foto van H.(...) in uniform, attesten CPATT (met foto) - H.(...) dd. 07/07/2004 en 30/09/2004, foto van H.(...) met 'raid' Fakari en Amerikaanse werknemer van de militaire veiligheidsdienst, kopie en originele attesten van overplaatsing - H.(...) dd. 26/04/2004-15/03/2004-12/01/2015, drie foto's van vernielde woning en vernielde wagen van neef, overlijdensakte A.(...) dd. 28/06/2015 en medische attesten M.(...).

B. Motivering

U en uw gezinsleden beroepen zich op dezelfde asielmotieven. Na een grondige analyse van deze asielmotieven heeft het CGVS besloten dat jullie niet in aanmerking komen voor een toekenning van de vluchtelingenstatus of een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit omwille van onderstaande redenen:

Er kan om te beginnen geen geloof worden gehecht aan de voorgehouden incidenten als gevolg van H.(...) (CG 15/18946 zijn rol in de ontmanteling van de raketlanceerders in 2004. Er dient te worden opgemerkt dat jullie, de familie A.(...) T.(...), vanaf de val van het Baath-regime in maart 2003 tot en met juni 2015 in Bagdad, meer bepaald in de wijk Al Obaidi, woonachtig zijn geweest. H.(...) verklaart gedurende deze periode te hebben gewerkt bij de Irakese nationale politie in de rang van 'aqid' en vanaf 2005 als 'amid'. Nergens uit de gehoren blijkt dat er in de periode 2003 tot en met juli 2012, concrete aanwijzingen waren, waaruit zou kunnen worden opgemaakt dat H.(...) of één van de overige familieleden in de negatieve belangstelling zou hebben gestaan van sjitische milities (zie CGVS, H.(...), p. 25). Het is dan ook frappant dat jullie verklaren dat het schietincident dat plaats vond in juli 2012 en waarbij een collega van H.(...) uit Sadr City, te weten 'raid' Fakri om het leven kwam, direct verband zou houden met de betrokkenheid van H.(...) bij de ontmanteling van een raketlanceerbasis in Zafaraniya in 2004. H.(...) dan ook gevraagd waar uit afgeleid zou kunnen worden dat het de ouders hier effectief om te doen zou zijn geweest, spreekt hij in algemeenheden. Zo geeft hij aan dat doorgaans de milities verantwoordelijk zijn en dat dit soort handelen kenmerkend is voor milities. Op de vraag waarom deze represaille pas acht jaar naar datum zouden zijn uitgevoerd, antwoordt H.(...) naast de vraag door te repliceren dat politieagenten altijd gevaar lopen (zie CGVS, H.(...), p. 24). H.(...) slaagt er met andere woorden niet in aan te geven uit welke elementen blijkt dat milities de ouders zouden zijn of dat er enig verband is met de ingeroepen feiten uit 2004. Gezien zijn rang van 'amid' mag worden verwacht dat hij hieromtrent nauwgezetere verklaringen zou kunnen afleggen. Gezien het ontbreken van enige concrete aanwijzing, dient dan ook te worden geconcludeerd dat de bewering als zou de aanslag in 2012 verband houden met H.(...) zijn functie als politieagent alsook zijn optreden in Zafaraniya in 2004, niet meer omhelst dan blote beweringen en louter berust op veronderstellingen en vermoedens.

Niet alleen overtuigen de verklaringen van H.(...) geenszins voor wat betreft het motief van de aanslag in 2012, ook zijn er ernstige bedenkingen te maken bij zijn handelen in de nasleep van het incident. Belangrijk is in dit verband H.(...)'s verklaring dat de leden van de milities zijn gezicht zouden hebben herkend en dat zij zouden hebben geweten waar hij en zijn gezin woonden (zie CGVS, H.(...), p. 24). Deze wetenschap ten spijt, bleef H.(...) met zijn gezin woonachtig op hetzelfde adres in Al Obaidi (zie CGVS, H.(...), p. 3). Daarenboven leggen jullie onderling afwijkende verklaringen af aangaande verschillende aspecten van de schietpartij in juli 2012. Zo verklaarde H.(...) dat de feiten plaatsvonden toen hij over de middag met collega raid Fakri ging lunchen en hij zich bij de brug over het kanaal bevond (zie CGVS, H.(...), p. 19). A.(...) (CG 15/18828) verklaart dan weer dat het incident zou hebben plaatsgevonden op het einde van hun werkdag (zie CGVS, A.(...), p. 14). Niet alleen is er sprake van afwijkende verklaringen aangaande het tijdstip, ook in verband met de datum zijn jullie verklaringen allesbehalve eensluidend. Zo mag het bijvoorbeeld opmerkelijk worden genoemd dat I.(...) (CG 15/18825) beweert dat het schietincident niet in 2012, doch in 2004 zou hebben plaatsgevonden (zie CGVS, I.(...), p. 12, 18). Gezien I.(...) op het moment van de feiten respectievelijk elf of negentien jaar oud was, valt moeilijk in te zien, gelet ook op de ernst van de feiten, dat hij zich in die mate zou vergissen omtrent het tijdstip. H.(...)'s uitleg, namelijk dat I.(...) zich heeft vergist en hij niet op de hoogte was van de details van het werk van zijn vader, kan vastgestelde tegenstrijdigheid niet ophelderen. Daarenboven dient te worden aangestipt dat H.(...) niet kan aangeven op welke datum het schietincident zich zou hebben voorgedaan. Hij herinnert zich enkel dat het incident in de maand juli plaatsvond. Juist omwille van de rang van H.(...) kan hem deze omissie worden aangerekend (zie CGVS, H.(...), p. 19). Bovenstaande vaststellingen zijn andermaal een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van de ingeroepen feiten. Deze constatering wordt gesterkt door het ontbreken van enig begin van bewijs aangaande betreffend incident. Gezien de rang van H.(...) binnen het politiekorps en het feit dat hij verklaarde aangifte te hebben gedaan naar aanleiding van dit incident (zie CGVS, H.(...), p. 19), kan worden verwacht dat er enig begin van bewijs zou worden voorgelegd, wat in casu niet het geval is.

Het CGVS hecht evenmin geloof aan de ontvoering van A.(...) op 24 juni 2015. Jullie leggen namelijk herhaaldelijk en op cruciale punten tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen af over deze feiten.

Vooreerst moet worden geconstateerd dat jullie inconsistente verklaringen afleggen over de ontmoeting tussen Sheikh Mohammed Nafeiye en H.(...). Zo zijn er uiteenlopende verklaringen over de plek waar

H.(...) door de Sheikh zou zijn benaderd om met hem samen te werken. H.(...) verklaart in dit verband dat hij in Mahmoudiya werd aangesproken (zie CGVS, H.(...), p. 22). I.(...) stelt niet te weten waar de ontmoeting plaatsvond, doch past zijn verklaringen aan en beweert dat het in Bagdad was (zie CGVS, I.(...), p. 12). Evenmin is er duidelijkheid over waar in Mahmoudiya H.(...) werd benaderd door de Sheikh. H.(...) legt hier immers weinig eenduidige verklaringen over af. Zo verklaart hij aanvankelijk dat hij in zijn werkplaats werd aangesproken door de Sheikh. Geconfronteerd met het feit dat het een merkwaardige gang van zaken is dat een vooraanstaand leider van Assaeb Ahl Al-Haqq, een politieagent met de rang van 'amid', zou afpersen binnen de muren van het politiekantoor zelf, past H.(...) zijn verklaringen aan. Hij beweert opeens dat hij niet bedreigd werd en dat de Sheikh hem op straat, naast het politiekantoor benaderde (zie CGVS, H.(...), p. 22). Deze uitleg overtuigt allerm minst, te meer omdat uit de verklaringen die werden opgetekend in de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), blijkt dat H.(...) wel degelijk verklaarde dat de Sheikh het politiekantoor heeft betreden. Overigens kan M.(...) (CG 15/18946B) voor wat betreft de bedreigingen door de Sheikh, het CGVS enkel bijbrengen dat aan H.(...) mondeling een bericht zou zijn gestuurd. Gevraagd deze verklaring nader toe te lichten, stelt M.(...) voorop het allemaal niet meer te weten vanwege haar ziekte (zie CGVS, M.(...), p. 13).

Daarnaast bestaat er grote onduidelijkheid over wanneer H.(...) voor het eerst benaderd werd door de Sheikh. Zo stelt H.(...) aanvankelijk dat de eerste ontmoeting drie dagen voor de ontvoering van A.(...) plaatsvond (zie CGVS, H.(...), p. 21). H.(...), hier nogmaals over bevraagd, geeft een vaag antwoord en beweert tot driemaal toe te zijn benaderd door de Sheikh. Deze drie ontmoetingen zouden hebben plaatsgevonden in de maand juni (zie CGVS, H.(...), p. 22). Deze verklaringen wekken verbazing omdat H.(...) in de vragenlijst liet optekenen dat hij reeds vanaf januari 2015 werd benaderd door de Sheikh. H.(...) met zijn verklaringen in de vragenlijst geconfronteerd, beweert dit niet als dusdanig te hebben verklaard en stelt te hebben aangegeven in januari te zijn overgeplaatst van Sadr city naar Mahmoudiya. Opvallend genoeg heeft ook A.(...) (CG 15/18831) geen idee wanneer de eerste ontmoeting tussen H.(...) en de Sheikh plaatsvond (zie CGVS, A.(...), p. 4). Dat zowel A.(...) als M.(...) beweren niet op de hoogte te zijn van deze feiten omdat zij pas na de ontvoering van A.(...) vernamen dat hun vader/echtgenoot door de Sheikh was benaderd, kan hun onwetendheid niet vergoelijken (zie CGVS A.(...), p. 4- zie CGVS, M.(...), p. 13). Er mag immers worden verwacht dat men zich informeert over de essentiële elementen die mee aanleiding hebben gegeven tot de vlucht uit Irak.

Er moet dan ook worden geconstateerd dat voorgaande inconsistenties en omissies aangaande een sleutelelement uit jullie asielrelaas, te weten het verzoek tot samenwerking van Sheikh Mohammed Nafeiye, een belangrijke negatieve indicatie is wat betreft de waarachtigheid van deze feiten.

Verder scheppen jullie geen duidelijkheid over het gedrag van de ontvoerders op het moment van de ontvoering. A.(...) verklaart dat de ontvoerders een pistool tegen zijn hoofd plaatsten en hem in de wagen dwongen (zie CGVS, A.(...), p. 12). A.(...) beweert op zijn beurt dat ze A.(...) sloegen en hem met geweld in de wagen dwongen. Hij zegt niets over het wapen dat tegen A.(...) zijn hoofd werd geplaatst (zie CGVS, A.(...), p. 3-4). Ook I.(...) geeft een afwijkende versie van de feiten. Volgens hem waren de ontvoerders gewapend en kon A.(...) niet anders dan in de wagen stappen (zie CGVS, I.(...), p. 13). H.(...) verklaart op zijn beurt dat ze A.(...) niet in de wagen moesten dwingen ("zo ging het nu eenmaal"), dat ze zijn naam vroegen, en hem in de wagen lieten plaatsnemen (zie CGVS, H.(...), p. 21).

Ook over de wagen van de ontvoerders leggen jullie afwijkende en onaannemelijke verklaringen af. Zo beweert A.(...) dat het om een Toyota Monika ging (zie CGVS, p. 17). Volgens A.(...) ging het om een Nissan Patrol, een type wagen dat volgens hem de bijnaam 'Monika' draagt (zie CGVS, A.(...), p. 3). M.(...) en I.(...) blijken op hun beurt niet te weten over welk type wagen het ging (zie CGVS, M.(...), p. 14 - zie CGVS, I.(...), p. 13). Ook H.(...) bleek niet te weten om welke wagen het ging (zie CGVS, H.(...), p. 21), terwijl hij nochtans door de vriend van A.(...), een ooggetuige, op de hoogte werd gebracht van de ontvoering en hij via het hoofd van de politie een signalement had laten verspreiden (zie CGVS, H.(...), p. 20). Indien H.(...), een politieofficier met tientallen jaren ervaring op de teller, werkelijk een signalement heeft doorgegeven, mag worden verwacht dat hij op zijn minst een summiere beschrijving van de wagen (en de daders) had. Niet in het minst omdat H.(...) verklaart dat de controleposten op basis van zijn signalement wagens begonnen te controleren (zie CGVS, H.(...), p. 20). De verklaringen van H.(...) vertonen in die zin een gebrek aan interne consistentie, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Vervolgens bieden jullie geen uitsluitel over wat er tijdens de ontvoering is gebeurd. A.(...) verklaart dat hij tijdens zijn ontvoering naar een 'deftige kamer' werd gebracht en er werd aangesproken door Sheikh

Mohammed Nafeiye. Die stak hem een brief in de handen en zei dat hij de boodschap aan zijn vader, H.(...), moest overmaken (zie CGVS, A.(...), p. 12-13, 15). Ook M.(...) verklaart dat A.(...) de Sheikh heeft ontmoet tijdens zijn ontvoering (zie CGVS, M.(...), p. 14). I.(...) is op zijn beurt niet zeker, maar vermoedt dat A.(...) de Sheikh heeft ontmoet (zie CGVS, p. 13). A.(...) kan geen zekerheid scheppen maar verklaart uiteindelijk dat A.(...) de Sheikh vermoedelijk niet heeft ontmoet (zie CGVS, A.(...), p. 4). Ook H.(...) vermoedt dat de Sheikh, zijn grote rivaal, niet aanwezig was bij de ontvoering van zijn zoon (zie CGVS, H.(...), p. 21). Dat jullie elkaar tegenspreken over de ontmoeting tussen A.(...) en Sheikh Mohammed Nafeiye is uiteraard nefast voor de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas. Het betreft namelijk een sleutelpassage in jullie asielrelaas, aangezien de ontmoeting met Sheikh Mohammed Nafeiye, een vooraanstaand leider van Assaab Ahl Al Haqq en de persoon die jullie problemen veroorzaakte, onomstotelijk bewees dat Assaab Ahl Al Haqq er niet voor terugschrok om niet enkel H.(...) maar ook de rest van de familie te bedreigen. Er mag dan ook worden verwacht dat jullie er consistente en eensluidende verklaringen over zouden afleggen mochten dergelijke feiten zich werkelijk hebben voorgedaan.

Daarnaast kunnen jullie geen duidelijkheid scheppen over de vrijlating van A.(...). Nochtans waren jullie stuk voor stuk ooggetuigen van wat er die avond is gebeurd. A.(...) beweert dat hij op straat werd gedumpt, dat enkele omstaanders zijn boeien en blinddoek losmaakten, en dat hij toen ontdekte dat hij zich in Shola bevond (zie CGVS, A.(...), p. 13). Vervolgens verwittigde hij zijn vader, H.(...), waarna die hem samen met de politie en enkele vrienden kwam oppikken (zie CGVS, A.(...), p. 17). H.(...) beaamt dat hij na enkele uren door A.(...) werd opgebeld, dat hij A.(...) in Shola ging oppikken, en dat hij daarbij door de politie (en enkele officiers) werd vergezeld (zie CGVS, H.(...), p. 20). I.(...) weet op zijn beurt dat A.(...) naar zijn vader belde en dat die hem samen met de politie ging oppikken. Hij weet echter niet welke politiedienst hem vergezelde, maar I.(...) sluit niet uit dat het om de lokale politie ging (zie CGVS, I.(...), p. 13). I.(...) weet echter niet waar A.(...) werd vrijgelaten. Hij weet dat het in Bagdad was maar kan niet toelichten waar (zie CGVS, I.(...), p. 13-14). M.(...) geeft op haar beurt een andere versie van de feiten. Ze beweert dat A.(...) in Shola werd vrijgelaten, ook al is ze daar niet volledig zeker van (zie CGVS, M.(...), p. 14). Volgens haar stuurde haar echtgenoot H.(...) vervolgens agenten naar Shola om A.(...) op te pikken. Ze beweert dat H.(...) de agenten niet heeft vergezeld omdat hij vreesde dat men hem zou vermoorden (zie CGVS, M.(...), p. 14). Ze weet niet of iemand anders de agenten heeft begeleid (zie CGVS, M.(...), p. 15). Ook A.(...) geeft een eigen (merkwaardige) versie van de feiten. Volgens hem werd A.(...) ergens op straat achtergelaten. A.(...) kan niet toelichten waar dat was. Vervolgens nam A.(...), om onduidelijke redenen, een taxi naar een andere wijk, waarna hij H.(...) opbelde. Die laatste verwittigde vervolgens de politie en liet A.(...) oppikken. Volgens A.(...), die alles zag gebeuren terwijl hij zijn moeder troostte, ging H.(...) niet mee met de politie omdat hij vreesde dat men hem zou vermoorden (zie CGVS, A.(...), p. 5). De voornoemde, herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen ondermijnen uiteraard de geloofwaardigheid van de ingeroepen feiten.

Verder is het opmerkelijk dat er geen aangifte werd gedaan van de ontvoering van A.(...) (zie CGVS, A.(...), p. 18 – zie CGVS, H.(...), p. 23), ook al sluit I.(...) niet uit dat A.(...) of H.(...) ter plekke iets 'verklaarden' of dat de politie zelf stappen ondernam (zie CGVS, I.(...), p. 14). Aangezien H.(...) op de dag van de ontvoering wel een signalement liet verspreiden (zie boven) is het trouwens merkwaardig dat hij de feiten nadien niet liet attesteren in een formele aangifte. Niet in het minst omdat hij naar eigen zeggen nog een officier bij de Iraakse politie was én tijdens de ontvoeringszaak de onvoorwaardelijke hulp van zijn collega's kreeg (zie hoger).

Tot slot merkt het CGVS op dat jullie niet over het minste begin van bewijs beschikken ter staving van de ontvoering van A.(...). Jullie asielmotieven steunen dus volledig op jullie ongeloofwaardige, want tegenstrijdige, verklaringen.

Vervolgens is het evenmin geloofwaardig dat jullie neef A.(...) na jullie vertrek werd vermoord en dat jullie huis in dezelfde periode werd opgeblazen. De geloofwaardigheid van deze feiten wordt in de eerste plaats teniet gedaan door de vaststelling dat de voorafgaande feiten absoluut ongeloofwaardig zijn (zie boven).

Verder leggen jullie opnieuw onaannemelijk of zelfs ronduit tegenstrijdige verklaringen af over de ingeroepen feiten.

Zo valt het op dat A.(...) zijn wagen bij jullie huis parkeerde, hetgeen in de door jullie geschetste context van een opvallende onvoorzichtigheid getuigt. Aangezien jullie het huis (en uiteindelijk zelfs het land) verlieten omdat jullie er belaagd werden door een organisatie die er niet voor terugschrok om de

familieleden van H.(...) te ontvoeren, leek dit een weinig doordachte zet. Niet in het minst omdat jullie doorheen het gehoor meermaals benadrukken dat de militie bereid was om genadeloos tegen jullie op te treden. Evenmin leggen jullie eensluidende verklaringen af om het opmerkelijke gedrag van A.(...) te verklaren. Jullie scheppen namelijk geen duidelijkheid over het feit of A.(...) al dan niet op de hoogte was van de bedreigingen die jullie ontvingen en de redenen waarom jullie het huis hadden verlaten. Zo is er de versie van H.(...). Hij stelt dat hij niemand op de hoogte bracht omdat hij onder de indruk was van de situatie, nergens meer aan dacht, en gechoqueerd was door de ontvoering - dewelke ongeloofwaardig werd bevonden (zie CGVS, H.(...), p. 23). I.(...) blijkt dan weer niet te weten of A.(...) al dan niet op de hoogte was van jullie problemen (zie CGVS, I.(...), p. 15). A.(...) beweert op zijn beurt dat A.(...) wel wist dat jullie vertrokken waren, waaruit kan worden afgeleid dat hij ook wist dat jullie werden bedreigd. Het is dan ook opmerkelijk dat A.(...) toch zijn wagen bij jullie huis parkeerde. Geconfronteerd met het onvoorzichtig gedrag van A.(...), stelt A.(...) laconiek dat in Irak niemand opkijkt van dergelijke feiten ("In Irak zijn onze huizen naast elkaar. Als er een huis wordt gebombardeerd na 5 minuten gaat alles weer zijn gang") (zie CGVS, A.(...), p. 18). Gezien de ernst van de feiten en de vaststelling dat er al eerder familieleden werden bedreigd, kan deze uitleg niet overtuigen.

Vervolgens kunnen jullie geen eensluidend beeld schetsen van de ontvoering van A.(...). A.(...) beperkt zich tot een uiterst summiere samenvatting van de feiten (zie CGVS, A.(...), p. 12-13, 18). Ook H.(...) beperkt zich bij zijn vrij relaas tot het uiterste minimum (zie CGVS, H.(...), p. 23). Bovendien blijkt hij niet te weten waar A.(...) begraven is. Hij oppert het vermoeden dat zijn broers hem in M.(...) Al Saqraan hebben begraven, maar dat blijkt weinig meer dan een hypothese gebaseerd op het feit dat dit de meest dichtbijgelegen begraafplaats was (zie CGVS, H.(...), p. 26). A.(...) beweert dan weer dat er getuigen waren van de ontvoering, maar hij kan niets zeggen over de identiteit van de getuigen. Evenmin kan hij bijkomende toelichting geven over de ontvoerders of over hetgeen de getuigen hebben gezien. Nochtans beweert hij dat de burens zus A.(...) belden en haar vertelden wat er was gebeurd (zie CGVS, A.(...), p. 6-7). Aangezien A.(...) in contact stond met getuigen én aangezien ze nadien mogelijks aangifte deed bij de politie (zie verder), mag worden verwacht dat jullie meer specifieke informatie zouden hebben. I.(...) schetst dan weer de haast woordelijke conversatie tussen A.(...) en zijn ontvoerders (zie CGVS, I.(...), p. 14-15). Vreemd genoeg kan hij niet toelichten via wie hij dat getuigenverslag kreeg. Hij kan enkel zeggen dat hij het via zijn gezinsleden vernam en dat die het op hun beurt van een vriend of van burens hoorden. Hij weet niet welke vriend of buur het jullie vertelde (zie CGVS, I.(...), p. 15). Dergelijke verklaringen kunnen uiteraard niet overtuigen. Bovendien is het vreemd dat ook I.(...) geen bijkomende details over de ontvoerders kan geven, terwijl er blijkbaar getuigen waren die het gesprek tussen A.(...) en de ontvoerders haast woordelijk konden volgen. I.(...) weet enkel dat het 'over een groep ging', dat ze van de groepering van Sheikh Mohammed Nafeiye waren, dat ze gewapend waren, en dat ze riepen en agressief waren (zie CGVS, I.(...), p. 15). Ook M.(...) kan weinig vertellen over de ontvoering. Ze kan geen informatie of details geven over de ontvoerders of over hetgeen er zich bij het huis heeft afgespeeld. Evenmin weet ze of één van de omstaanders of getuigen het gesprek tussen A.(...) en de ontvoerders kon volgen. M.(...) beweert dat vrienden van I.(...) haar dochter A.(...) op de hoogte brachten van de ontvoering, wat opmerkelijk is aangezien I.(...) niet wist wie A.(...) heeft geïnformeerd (zie boven). Bovendien blijkt M.(...) niet te weten of het lichaam van A.(...) op de dag van de ontvoering of pas later werd teruggevonden (zie CGVS, M.(...), p. 15).

Verder leggen jullie geen eensluidende verklaringen af over de politieaangifte die A.(...) deed naar aanleiding van de ontvoering en het overlijden van A.(...). A.(...), H.(...) en M.(...) maken alvast niet spontaan melding van een aangifte. A.(...) beweert vervolgens dat A.(...) wel aangifte deed bij het politiekantoor van Rashad (zie CGVS, A.(...), p. 7). I.(...) blijkt op zijn beurt niet te weten of er al dan niet aangifte werd gedaan (zie CGVS, I.(...), p. 15-16). Wat er ook van zij, jullie hebben alvast geen begin van bewijs betreffende de mogelijke aangifte.

Jullie leggen weliswaar een overlijdensakte van A.(...) voor, maar deze kan het ongeloofwaardig karakter van jullie verklaringen niet herstellen. In Irak wordt namelijk op grote schaal gefraudeerd met dit type documenten (zie Landeninformatie, COI Focus "Irak: Corruptie en documentenfraude"), waardoor ze slechts enige bewijswaarde hebben wanneer ze worden ondersteund door precieze, geloofwaardige, en volledige verklaringen. Dat is in casu allerm minst het geval (zie boven). Het CGVS hecht evenmin geloof aan jullie verklaringen omtrent de explosie van jullie woning. Uiteraard omdat de concrete aanleiding voor het incident ongeloofwaardig bleek (zie boven). Bovendien kunnen jullie eens te meer geen eensluidende versie van de feiten geven. H.(...) blijkt karig met zijn informatie over de explosie en zegt weinig meer dan dat de ontvoering van A.(...) en de explosie in de woning op dezelfde dag plaatsvonden (zie CGVS, H.(...), p. 23). Ook A.(...) verklaart dat de ontvoering van A.(...) en de explosie

op dezelfde dag plaatsvonden (zie CGVS, A(...), p. 10). A(...) beaamt dat de twee incidenten zich op dezelfde dag voordeden en beweert dat de explosie een aantal uur na de ontvoering gebeurde (zie CGVS, A(...), p. 7). I(...) zegt vervolgens dat de ontvoering en de explosie op dezelfde dag plaatsvonden, maar blijkt niet te weten hoeveel tijd er tussen de twee incidenten zaten. Hij laat in het midden of de explosie op het moment van de ontvoering plaatsvond of pas na de moord op A(...) (zie CGVS, I(...), p. 15). M(...) blijkt vervolgens niet te weten op welke datum de explosie plaatsvond. Ze weet zelfs niet of ze op dezelfde dag van de ontvoering plaatsvond. Meer nog, M(...) kan niet eens toelichten of het huis al was ontploft op het moment dat A(...) werd ontvoerd (zie CGVS, M(...), p. 15-16). Het is niet onredelijk te verwachten dat ze dergelijke vragen kan beantwoorden aangezien jullie naar eigen zeggen uitgebreid gebriefd werden door A(...) én aangezien het per slot van rekening over de ontploffing van jullie woonst gaat. Verder blijken jullie weinig concrete details te hebben over de explosie in de woning. A(...) weet niet welk soort explosief werd gebruikt en weet niet waar het explosief werd achtergelaten (zie CGVS, A(...), p. 7). Op de vraag of de politie of brandweer ter plaatse kwam na de explosie, antwoordt A(...) dat de politie langskwam. Hij leidt dat enkel af uit het feit dat er een politieagent op de foto's zichtbaar is en uit het feit dat het de standaardprocedure is (zie CGVS, A(...), p. 7). Er mag, zeker gezien de carrière van H(...) en de advocatencarrière van A(...), echter worden verwacht dat jullie duidelijk kunnen stellen of de politie langskwam én welke stappen ze ondernamen. Ook I(...) lijkt niet te weten welk type explosief werd gebruikt. Hij sluit niet uit dat het om een berm bom of een granaat ging. Volgens hem werd het explosief buiten de woning geplaatst, hetgeen hij afleidt uit de neergelegde foto's (zie CGVS, I(...), p. 15). M(...) heeft geen bijkomende informatie over de explosie, volgens haar omdat ze op dat moment gehospitaliseerd was. Dat is echter geen afdoende verklaring voor haar onwetendheid, aangezien ze zich via de rest van het gezin had kunnen informeren.

Jullie leggen weliswaar enkele foto's van een verwoeste woning voor, maar deze foto's hebben pas enige bewijswaarde wanneer ze worden ondersteund door precieze, volledige, en geloofwaardige verklaringen. Dit is in casu niet het geval. Bovendien kan op basis van de foto's onmogelijk worden vastgesteld of het werkelijk om jullie huis ging. De foto's kunnen het ongeloofwaardig karakter van het incident dus niet herstellen. Los daarvan hebben jullie geen enkel ander begin van bewijs betreffende de explosie.

Ter volledigheid benadrukt het CGVS dat jullie onwetendheid of tegenstrijdige verklaringen over de ontvoering van A(...) en de explosie van jullie woning niet kan worden verklaard door het feit dat jullie niet in het land waren. Zoals gezegd was de aanleiding voor deze incidenten sowieso ongeloofwaardig. Bovendien geven jullie meermaals te kennen dat jullie uitgebreid gebriefd werden door A(...), een advocate, die (mogelijks) verschillende stappen ondernam in de feitelijke afhandeling van de incidenten (bv. aangifte van overlijden van het overlijden van A(...), mogelijks een politieaangifte doen). Verder beweert H(...) een hogere politieofficier met tientallen jaren ervaring te zijn. Gezien zijn ervaring mag worden verwacht dat hij een inzicht heeft in hoe dergelijke zaken worden afgehandeld en dat hij dus meer betrokkenheid in zijn zaak zou hebben getoond. Het is trouwens zo dat jullie niet enkel vage of rudimentaire verklaringen afleggen, maar dat deze bij vlagen ronduit tegenstrijdig zijn. Die tegenstrijdige verklaringen vallen uiteraard niet te verklaren door het feit dat jullie op het moment van de feiten niet in het land waren. Door jullie ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen bieden jullie het CGVS geen zicht op jullie concrete situatie in Irak en de werkelijke redenen waarom jullie Irak verlieten en asiel aanvraagden.

In dit verband dient nog te worden aangestipt dat het hoogst merkwaardig is dat H(...) na deze feiten geen contact opnam met de Iraakse politiediensten. Nochtans diende hij naar eigen zeggen tot zijn vertrek uit Irak als politieofficier, haalt hij geen problemen aan met collega's of problemen binnen de dienst. Gezien zijn positie en de gegeven omstandigheden lijkt het bijzonder inconsistent dat hij dit netwerk, dat hem in de mate van het mogelijke bescherming of informatie kon verschaffen, volledig onbenut liet in het afhandelen van zijn zaak en dat hij in plaats daarvan binnen 24 uur samen met zijn gezin het land verliet. Eens te meer nergens uit zijn verklaringen blijkt dat de Iraakse autoriteiten niet willens zouden zijn geweest om hem enige vorm van bescherming te bieden. Deze vaststelling doet bijkomende twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van de incidenten (zie CGVS, H(...), p. 26).

Uit het voorgaande blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door jullie aangehaalde asielmotieven en de door jullie aangehaalde concrete vluchtaanleiding.

Het CGVS merkt verder op dat de politiecarrière van H(...), een carrière die meerdere decennia en episodes uit de recente Iraakse geschiedenis omspannt, in deze niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging te legitimeren. Uit de vaststellingen van het CGVS blijkt dat er in al die jaren geen

geloofwaardige en/of duidelijke indicaties waren dat H.(...) en de rest van het gezin werden gevisieerd met het oog op vervolging omwille van zijn tewerkstelling bij de Iraakse politiediensten. De aangehaalde asielmotieven bleken namelijk ofwel uiterst twijfelachtig, ofwel ronduit ongeloofwaardig (zie hoger) te zijn.

Het CGVS stelt vast dat H.(...) van 2005 tot 2015 als 'amid' in Sadr city heeft gewerkt zonder er geloofwaardige problemen (zie boven) te hebben ervaren. H.(...) verklaart eveneens dat hij er nooit rechtstreeks problemen heeft gekend (zie CGVS, H.(...), p. 15). Dit terwijl in de periode dat H.(...) in Sadr city te werk was gesteld, Irak gebukt ging onder hoogoplopende sektarische spanningen die hun hoogtepunt kenden in de periode 2006-2007. Deze sektarische strijd had verregaande gevolgen voor de sektarische samenstelling van nagenoeg elke wijk in Bagdad. Zo werd Sadr city een strikt sjiiitische wijk en een bolwerk van de sjiiitische militieën. H.(...) geeft een vaag, weinig doorleefd antwoord op de vraag hoe hij er, als soennitische 'amid' uit een andere wijk, kon functioneren. Hij zegt weinig meer dan dat hij veel heeft meegemaakt, wat haaks staat op zijn verklaringen dat hij er nooit rechtstreeks problemen heeft gekend. Verder beroept hij zich op de bescherming van de Goddelijke genade, een weinig overtuigend antwoord voor iemand die zichzelf als een seculiere soenniet bestempelt (zie CGVS, H.(...), p. 15). Gezien de context in Sadr city, werd H.(...) nogmaals gevraagd waarom hij desondanks in Sadr city bleef werken, waarop hij andermaal in algemeenheden vervalst door te stellen dat alle politieagenten werden gevisieerd. Wanneer H.(...) nogmaals de kans krijgt zijn positie in Sadr city toe te lichten, stelt hij dat hij geen ontslag wilde nemen, hij zijn werk wilde behouden en een hogere rang ambieerde (zie CGVS H.(...), p. 15). De combinatie van het totaal gebrek aan concrete elementen van vervolging, het feit dat H.(...) jarenlang (vrijwillig) in dezelfde wijk bleef werken, en zijn houding, lijkt er op te wijzen dat er in die periode geen sprake was van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Ook na zijn overplaatsing in januari 2015 van Sadr city naar Mahmoudiya ten zuiden van Bagdad kende H.(...) geen geloofwaardige problemen (zie boven). Bijkomend dient te worden opgemerkt dat M.(...) en H.(...) tegenstrijdige verklaringen afleggen over de reden van de overplaatsing. H.(...) beweert dat hij, gezien zijn hogere rang, er orde op zaken moest gaan stellen (zie CGVS, H.(...), p. 13). M.(...) stelt daarentegen dat H.(...) zelf om zijn overplaatsing zou hebben verzocht omdat hij in Sadr city lastig werd gevallen (zie CGVS, M.(...), p. 13). Het is echter onduidelijk waarop M.(...) alludeert, aangezien H.(...) zelf geen concrete incidenten in Sadr City aanhaalt (zie hoger). Het is bovendien opmerkelijk dat H.(...) zich in die omstandigheden naar een andere problematische regio, te weten Mahmoudiya, zou laten overplaatsen. Dat lijkt niet het gedrag te zijn van een persoon die werkelijk voor vervolging vreest.

Daarnaast laat H.(...) na zijn originele werkbadge voor te leggen die hij in 2006 bekwam naar aanleiding van zijn promotie tot 'amid'. H.(...) geeft als uitleg dat zijn badge in een zak van zijn uniform stak en dat hij omwille van het snelle vertrek uit Irak in juni 2015 niet in staat was dit document mee te nemen (zie CGVS, H.(...), p. 17). De redenen van het gedwongen snelle vertrek uit Irak zijn echter ongeloofwaardig, waardoor deze uitleg vervalst. Dat H.(...) vervolgens wel originele werkbadges uit 1981, 1991 en 2005 voorlegt, maakt zijn uitleg over het ontbreken van zijn huidige werkbadge, verder onaannemelijk. In verband met de attesten aangaande H.(...) zijn bevordering tot rang van 'amid' in 2006 en zijn overplaatsing naar Mahmoudiya in januari 2015, moeten bovendien de volgende kanttekeningen worden gemaakt. Waar uit de officiële documenten die H.(...) neerlegt blijkt dat zijn volledige naam H.(...) F.(...) M.(...) A.(...) T.(...) is, hebben bovengenoemde documenten betrekking op H.(...) F.(...) M.(...) Y.(...). Gezien in deze documenten sprake is van een volledige andere familienaam, namelijk Y.(...) in plaats van A.(...) T.(...), rijst er bij het CGVS twijfel of deze documenten wel aan H.(...) toebehoren. Volledigheidshalve dient te worden vermeld dat Iraakse documenten zoals reeds werd aangehaald, sowieso slechts een relatieve bewijswaarde hebben. Jullie inconsistente verklaringen ter zake, alsook het ontbreken van enig begin van bewijs aangaande H.(...) zijn recente tewerkstelling, roepen logischerwijs vragen op over het profiel van H.(...) als actieve politie officier.

Kortom, H.(...)'s bijzonder summiere en weinig doorleefde antwoorden over zijn functioneren als 'amid' in Sadr city en Mahmoudiya in de periode 2005-2015, het feit dat H.(...) gedurende deze periode nooit geloofwaardige problemen (zie boven) heeft gekend, alsook het ontbreken van enig begin van bewijs aangaande zijn recente tewerkstelling, maken dat het CGVS geen reden ziet om te besluiten dat er in hoofde van H.(...) en de rest van het gezin, sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn dienstverband bij de Iraakse politiediensten.

Evenmin zijn er redenen om te veronderstellen dat jullie als soennieten, of als soennitisch gepercipieerd gezin bij voorbaat voor vervolging dienen te vrezen. Om te beginnen blijkt uit de informatie waarover het

CGVS beschikt dat louter een soennitische herkomst in de huidige context in Bagdad niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging te rechtvaardigen (zie Landeninformatie, COI Focus-“Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” & COI Focus-“Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016”). Zo blijkt dat jullie al die jaren zonder veel beslommeringen in Al Obaidi hebben gewoond, (zie CGVS, A.(...), p. 13). H.(...) stelt dat de familie er veilig was omdat iedereen hen kende. Zijn lijfwachten mochten zelfs beschikken op het moment dat hij na zijn werk thuiskwam (zie CGVS, H.(...), p. 24). Bovendien bleken zowel A.(...), A.(...), als I.(...) in staat om het middelbaar onderwijs te doorlopen en in het geval van A.(...) zelfs hoger onderwijs te volgen. Vanaf 2013 verplaatste A.(...) zich naar de Mustaqbal-universiteit gelegen aan de Palestijnstraat, om er colleges te volgen. A.(...) ging na zijn middelbare studies aan het werk in een carwash. Nergens uit jullie verklaringen blijkt dat A.(...), A.(...) en I.(...), jongemannen die actief aan het dagelijks leven in Bagdad deelnamen, op enig moment problemen zouden hebben gekend omwille van hun soennitische achtergrond. Jullie roepen jullie soennitische achtergrond trouwens niet in als één van de redenen voor jullie vertrek uit Irak. Uit het geheel van deze vaststellingen kan dan ook enkel worden geconcludeerd dat jullie situatie als voorgehouden soennieten uit Bagdad, niet volstaat om de vluchtelingenstatus toe te kennen.

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen kan de vluchtelingenstatus jullie niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para. 69)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er

zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, en de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat

IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren.

Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakse zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadi's die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale

beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Er dient te worden vastgesteld dat jullie doorheen jullie verklaringen niet aannemelijk hebben gemaakt dat er in jullie hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie noch is er sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming overeenkomst art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Tot slot, de door jullie neergelegde documenten zijn niet in staat een ander licht te werpen op voorliggende appreciatie. Voor wat betreft de door jullie neergelegde originele identiteitskaarten (identiteitskaart H.(...) dd. 03/12/2014, identiteitskaart M.(...) dd. 31/08/2006, identiteitskaart A.(...) dd. 10/10/2012, identiteitskaart A.(...) dd. 10/10/2012, identiteitskaart I.(...) dd. 10/10/2012), originele nationaliteitsbewijzen (nationaliteitsbewijs H.(...) dd. 02/06/2014, nationaliteitsbewijs M.(...) dd. 11/02/1982, nationaliteitsbewijs A.(...) dd. 29/08/2006, nationaliteitsbewijs A.(...) dd. 29/08/2006, nationaliteitsbewijs I.(...) dd. 29/08/2006), originele woonstkaart van H.(...) en een kopie van de voedselrantsoenkaart dd. 2007, dient te worden vermeld dat deze louter betrekking hebben op jullie persoonsgegevens en nationaliteit. Deze gegevens staan op zich niet ter discussie. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat geen van jullie zijn origineel Iraaks paspoort voorlegt, terwijl jullie op legale wijze en met jullie eigen paspoorten Irak hebben verlaten. Volgens jullie werden deze reisbescheiden ingehouden door de smokkelaar. Wat daar ook van zij, het noopt het CGVS tot de vaststelling dat jullie geen documenten voorleggen die het precieze tijdstip van jullie vertrek uit Irak kunnen staven (zie CGVS, I.(...), p. 17). De originele studentenkaarten van H.(...) en A.(...) bevestigen enkel hun verleden als student. Aangaande de originele werkbades van H.(...) dd. 1981-1991-2005, kopie attest promotie naar Amid-H.(...) dd. 31/03/2006, foto van H.(...) in uniform, attesten CPATT (met foto) - H.(...) dd. 07/07/2004 en 30/09/2004, foto van H.(...) met 'raid' Fakri en Amerikaanse werknemer van de militaire veiligheidsdienst en kopie en originele attesten van overplaatsing - H.(...) dd. 26/04/2004-15/03/2004-12/01/2015, dient te worden opgemerkt dat deze documenten enkel het profiel van H.(...) als 'amid' kunnen bevestigen, mits de nodige bedenkingen die hierboven reeds werden geformuleerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de derde verzoekende partij, de heer A.I.H.F. als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een (seculiere) soennitische Arabier bent, en op 27 mei 1993 in Bagdad bent geboren. U woonde uw hele leven in de ouderlijke woonst te Al-Obaidi, Rusafa (Bagdad). U beëindigde het middelbaar onderwijs in het schooljaar 2013-2014 en bleef nadien werkloos thuis. U bent ongehuwd en u heeft geen verloofde. Uw vader H.(...) F.(...) M.(...) A.(...) (OV 8.100.134 - CG 15/18946) is een 'amid' ('Brigadier-Generaal') bij de Iraakse politie. Hij begon in 1981 zijn carrière als 'mulazzim' ('Tweede Luitenant'), werkte bij verschillende diensten (ook bij de Iraakse brandweer) op verschillende locaties, en kon na de val van Saddam Hoessein zijn werk verder zetten. In januari 2015 werd hij overgeplaatst naar het hoofdkantoor van de politie in Mahmoudiya.

Omstreeks 2004 of 2012 overleefde uw vader een aanslag op zijn dienstwagen toen hij met zijn collega 'raid' Fakari ging lunchen. Laatstgenoemde liet daarbij het leven. Aanleiding van de aanslag was een onderzoek naar een gewapende groepering waarbij uw vader een cruciale rol had gespeeld.

Kort voor jullie vertrek werd uw vader door Sheikh Mohammed Nafeiye, een vooraanstaand leider van de sjiitische militie Assaab Ahl Al-Haqq, aangesproken om samen te werken met diens organisatie. Uw vader weigerde.

Op 24 juni 2015 werd uw broer A.(...) H.(...) F.(...) A.(...) (OV 8.100.143 - CG 15/18828) bij het gebouw van de universiteit ontvoerd door enkele gewapende mannen. Zijn vriend Rasem, ooggetuige van het voorval, bracht onmiddellijk uw familie op de hoogte. Uiteindelijk werd A.(...) enkele uren vastgehouden op een onbekende plaats, waarna de ontvoerders hem op straat achterlieten. Tijdens zijn detentie had men geëist dat uw vader zou instemmen met het voorstel van Sheikh Mohammed Nafeiye. Indien uw vader weigerde zou men het ganse gezin viseren. Na de vrijlating van A.(...) maakten u en uw gezinsleden zich op voor vertrek uit Irak. Nog dezelfde avond doken jullie onder in een hotel in Al Saadoun.

De volgende dag, op 25 juni 2015, namen jullie vanuit de luchthaven Bagdad het vliegtuig richting Istanbul, Turkije. U reisde in het gezelschap van uw vader H.(...), uw moeder M.(...) K.(...) M.(...) (OV 8.100.134 - CG 15/18946B), uw broer A.(...), en uw broer A.(...) H.(...) F.(...) A.(...) (OV 8.100.147 - CG 15/18831). Jullie reisden onder jullie eigen identiteit en met behulp van jullie eigen identiteitsdocumenten.

Op 28 juni 2015 werd uw achterneef A.(...), een taxichauffeur uit Diyala, bij jullie woning ontvoerd toen hij er zijn wagen kwam ophalen. Volgens omstaanders werd hij door een aantal gewapende personen in een auto gedwongen en weggebracht. Dezelfde dag werd zijn levenloze lichaam teruggevonden in de hoofdstraat van jullie wijk. Nog op dezelfde dag raakte jullie woning ernstig beschadigd door een explosief dat bij het huis werd achtergelaten. Uw zus A.(...), die bij haar echtgenoot in Bagdad woonde, werd door derden op de hoogte gesteld van de incidenten en verwittigde jullie telefonisch. Na de incidenten dook ze onder.

Uiteindelijk bleven jullie een vijftintigtal dagen in Turkije. Tijdens jullie verblijf werd uw moeder enige tijd gehospitaliseerd. Vervolgens reisden jullie per boot naar de Griekse eilanden en van daaruit over land naar België. Op 3 augustus 2015 vroegen u en uw gezinsleden in België asiel aan.

Enige tijd later verliet uw zus A.(...) Irak en reisde ze samen met haar echtgenoot via Turkije naar Duitsland. Daar werd ze onderschept en werden haar vingerafdrukken genomen. Op het moment van uw gehoor op het CGVS was ze niet in staat om naar België door te reizen en jullie te vervoegen.

Ter staving van uw asielaanvraag leggen u en uw familieleden volgende stukken voor: identiteitskaart H.(...) dd. 03/12/2014, identiteitskaart M.(...) dd. 31/08/2006, identiteitskaart A.(...) dd. 10/10/2012, identiteitskaart A.(...) dd. 10/10/2012, identiteitskaart I.(...) dd. 10/10/2012, nationaliteitsbewijs H.(...) dd. 02/06/2014, nationaliteitsbewijs M.(...) dd. 11/02/1982, nationaliteitsbewijs A.(...) dd. 29/08/2006, nationaliteitsbewijs A.(...) dd. 29/08/2006, nationaliteitsbewijs I.(...) dd. 29/08/2006, woonkaart H.(...) dd. 05/08/2014, voedselrantsoenkaart dd. 2007, studentenkaart H.(...), studentenkaart A.(...) dd. 01/10/2014, werkbades H.(...)d 1981-1991-2005, kopie attest promotie naar 'amid' - H.(...) dd. 31/03/2006, foto van H.(...) in uniform, attesten CPATT (met foto) - H.(...) dd. 07/07/2004 en 30/09/2004, foto van H.(...) met 'raid' Fakari en Amerikaanse werknemer van de militaire veiligheidsdienst, kopie en originele attesten van overplaatsing - H.(...) dd. 26/04/2004-15/03/2004-12/01/2015, drie foto's van vernielde woning en vernielde wagen van neef, overlijdensakte A.(...) dd. 28/06/2015 en medische attesten M.(...).

B. Motivering

U en uw gezinsleden beroepen zich op dezelfde asielmotieven. Na een grondige analyse van deze asielmotieven heeft het CGVS besloten dat jullie niet in aanmerking komen voor een toekenning van de vluchtelingenstatus of een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit omwille van onderstaande redenen:

Er kan om te beginnen geen geloof worden gehecht aan de voorgehouden incidenten als gevolg van H.(...) (CG 15/18946 zijn rol in de ontmanteling van de raketlanceerders in 2004. Er dient te worden opgemerkt dat jullie, de familie A.(...)T.(...), vanaf de val van het Baath-regime in maart 2003 tot en met juni 2015 in Bagdad, meer bepaald in de wijk Al Obaidi, woonachtig zijn geweest. H.(...) verklaart gedurende deze periode te hebben gewerkt bij de Irakese nationale politie in de rang van 'aqid' en vanaf 2005 als 'amid'. Nergens uit de gehoren blijkt dat er in de periode 2003 tot en met juli 2012, concrete aanwijzingen waren, waaruit zou kunnen worden opgemaakt dat H.(...) of één van de overige familieleden in de negatieve belangstelling zou hebben gestaan van sjiiitische militieën (zie CGVS, H.(...), p. 25). Het is dan ook frappant dat jullie verklaren dat het schietincident dat plaats vond in juli 2012 en

waarbij een collega van H.(...) uit Sadr City, te weten 'raid' Fakri om het leven kwam, direct verband zou houden met de betrokkenheid van H.(...) bij de ontmanteling van een raketlanceerbasis in Zafaraniya in 2004. H.(...) dan ook gevraagd waar uit afgeleid zou kunnen worden dat het de ouders hier effectief om te doen zou zijn geweest, spreekt hij in algemeenheden. Zo geeft hij aan dat doorgaans de milities verantwoordelijk zijn en dat dit soort handelen kenmerkend is voor milities. Op de vraag waarom deze represaille pas acht jaar naar datum zouden zijn uitgevoerd, antwoordt H.(...) naast de vraag door te repliceren dat politieagenten altijd gevaar lopen (zie CGVS, H.(...), p. 24). H.(...) slaagt er met andere woorden niet in aan te geven uit welke elementen blijkt dat milities de ouders zouden zijn of dat er enig verband is met de ingeroepen feiten uit 2004. Gezien zijn rang van 'amid' mag worden verwacht dat hij hieromtrent nauwgezetere verklaringen zou kunnen afleggen. Gezien het ontbreken van enige concrete aanwijzing, dient dan ook te worden geconcludeerd dat de bewering als zou de aanslag in 2012 verband houden met H.(...) zijn functie als politieagent alsook zijn optreden in Zafaraniya in 2004, niet meer omhelst dan blote beweringen en louter berust op veronderstellingen en vermoedens.

Niet alleen overtuigen de verklaringen van H.(...) geenszins voor wat betreft het motief van de aanslag in 2012, ook zijn er ernstige bedenkingen te maken bij zijn handelen in de nasleep van het incident. Belangrijk is in dit verband H.(...)'s verklaring dat de leden van de milities zijn gezicht zouden hebben herkend en dat zij zouden hebben geweten waar hij en zijn gezin woonden (zie CGVS, H.(...), p. 24). Deze wetenschap ten spijt, bleef H.(...) met zijn gezin woonachtig op hetzelfde adres in Al Obaidi (zie CGVS, H.(...), p. 3). Daarenboven leggen jullie onderling afwijkende verklaringen af aangaande verschillende aspecten van de schietpartij in juli 2012. Zo verklaarde H.(...) dat de feiten plaatsvonden toen hij over de middag met collega raid Fakri ging lunchen en hij zich bij de brug over het kanaal bevond (zie CGVS, H.(...), p. 19). A.(...) (CG 15/18828) verklaart dan weer dat het incident zou hebben plaatsgevonden op het einde van hun werkdag (zie CGVS, A.(...), p. 14). Niet alleen is er sprake van afwijkende verklaringen aangaande het tijdstip, ook in verband met de datum zijn jullie verklaringen allesbehalve eensluidend. Zo mag het bijvoorbeeld opmerkelijk worden genoemd dat I.(...) (CG 15/18825) beweert dat het schietincident niet in 2012, doch in 2004 zou hebben plaatsgevonden (zie CGVS, I.(...), p. 12, 18). Gezien I.(...) op het moment van de feiten respectievelijk elf of negentien jaar oud was, valt moeilijk in te zien, gelet ook op de ernst van de feiten, dat hij zich in die mate zou vergissen omtrent het tijdstip. H.(...)'s uitleg, namelijk dat I.(...) zich heeft vergist en hij niet op de hoogte was van de details van het werk van zijn vader, kan vastgestelde tegenstrijdigheid niet ophelderen. Daarenboven dient te worden aangestipt dat H.(...) niet kan aangeven op welke datum het schietincident zich zou hebben voorgedaan. Hij herinnert zich enkel dat het incident in de maand juli plaatsvond. Juist omwille van de rang van H.(...) kan hem deze omissie worden aangerekend (zie CGVS, H.(...), p. 19). Bovenstaande vaststellingen zijn andermaal een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van de ingeroepen feiten. Deze constatering wordt gesterkt door het ontbreken van enig begin van bewijs aangaande betreffend incident. Gezien de rang van H.(...) binnen het politiekorps en het feit dat hij verklaarde aangifte te hebben gedaan naar aanleiding van dit incident (zie CGVS, H.(...), p. 19), kan worden verwacht dat er enig begin van bewijs zou worden voorgelegd, wat in casu niet het geval is.

Het CGVS hecht evenmin geloof aan de ontvoering van A.(...) op 24 juni 2015. Jullie leggen namelijk herhaaldelijk en op cruciale punten tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen af over deze feiten.

Vooreerst moet worden geconstateerd dat jullie inconsistente verklaringen afleggen over de ontmoeting tussen Sheikh Mohammed Nafeiye en H.(...). Zo zijn er uiteenlopende verklaringen over de plek waar H.(...) door de Sheikh zou zijn benaderd om met hem samen te werken. H.(...) verklaart in dit verband dat hij in Mahmoudiya werd aangesproken (zie CGVS, H.(...), p. 22). I.(...) stelt niet te weten waar de ontmoeting plaatsvond, doch past zijn verklaringen aan en beweert dat het in Bagdad was (zie CGVS, I.(...), p. 12). Evenmin is er duidelijkheid over waar in Mahmoudiya H.(...) werd benaderd door de Sheikh. H.(...) legt hier immers weinig eenduidige verklaringen over af. Zo verklaart hij aanvankelijk dat hij in zijn werkplaats werd aangesproken door de Sheikh. Geconfronteerd met het feit dat het een merkwaardige gang van zaken is dat een vooraanstaand leider van Assaeb Ahl Al-Haqq, een politieagent met de rang van 'amid', zou afpersen binnen de muren van het politiekantoor zelf, past H.(...) zijn verklaringen aan. Hij beweert opeens dat hij niet bedreigd werd en dat de Sheikh hem op straat, naast het politiekantoor benaderde (zie CGVS, H.(...), p. 22). Deze uitleg overtuigt allermindst, te meer omdat uit de verklaringen die werden opgetekend in de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), blijkt dat H.(...) wel degelijk verklaarde dat de Sheikh het politiekantoor heeft betreden. Overigens kan M.(...) (CG 15/18946B) voor wat betreft de bedreigingen door de Sheikh, het CGVS enkel bijbrengen dat aan H.(...) mondeling een bericht zou zijn gestuurd. Gevraagd deze verklaring nader toe te lichten, stelt M.(...) voorop het allemaal niet meer te weten vanwege haar ziekte (zie CGVS, M.(...), p. 13).

Daarnaast bestaat er grote onduidelijkheid over wanneer H(...) voor het eerst benaderd werd door de Sheikh. Zo stelt H(...) aanvankelijk dat de eerste ontmoeting drie dagen voor de ontvoering van A(...) plaatsvond (zie CGVS, H(...), p. 21). H(...), hier nogmaals over bevraagd, geeft een vaag antwoord en beweert tot driemaal toe te zijn benaderd door de Sheikh. Deze drie ontmoetingen zouden hebben plaatsgevonden in de maand juni (zie CGVS, H(...), p. 22). Deze verklaringen wekken verbazing omdat H(...) in de vragenlijst liet optekenen dat hij reeds vanaf januari 2015 werd benaderd door de Sheikh. H(...) met zijn verklaringen in de vragenlijst geconfronteerd, beweert dit niet als dusdanig te hebben verklaard en stelt te hebben aangegeven in januari te zijn overgeplaatst van Sadr city naar Mahmoudiya. Opvallend genoeg heeft ook A(...) (CG 15/18831) geen idee wanneer de eerste ontmoeting tussen H(...) en de Sheikh plaatsvond (zie CGVS, A(...), p. 4). Dat zowel A(...) als M(...) beweren niet op de hoogte te zijn van deze feiten omdat zij pas na de ontvoering van A(...) vernamen dat hun vader/echtgenoot door de Sheikh was benaderd, kan hun onwetendheid niet vergoelijken (zie CGVS A(...), p. 4- zie CGVS, M(...), p. 13). Er mag immers worden verwacht dat men zich informeert over de essentiële elementen die mee aanleiding hebben gegeven tot de vlucht uit Irak.

Er moet dan ook worden geconstateerd dat voorgaande inconsistenties en omissies aangaande een sleutelelement uit jullie asielrelaas, te weten het verzoek tot samenwerking van Sheikh Mohammed Nafeiye, een belangrijke negatieve indicatie is wat betreft de waarachtigheid van deze feiten.

Verder scheppen jullie geen duidelijkheid over het gedrag van de ontvoerders op het moment van de ontvoering. A(...) verklaart dat de ontvoerders een pistool tegen zijn hoofd plaatsten en hem in de wagen dwongen (zie CGVS, A(...), p. 12). A(...) beweert op zijn beurt dat ze A(...) sloegen en hem met geweld in de wagen dwongen. Hij zegt niets over het wapen dat tegen A(...) zijn hoofd werd geplaatst (zie CGVS, A(...), p. 3-4). Ook I(...) geeft een afwijkende versie van de feiten. Volgens hem waren de ontvoerders gewapend en kon A(...) niet anders dan in de wagen stappen (zie CGVS, I(...), p. 13). H(...) verklaart op zijn beurt dat ze A(...) niet in de wagen moesten dwingen ("zo ging het nu eenmaal"), dat ze zijn naam vroegen, en hem in de wagen lieten plaatsnemen (zie CGVS, H(...), p. 21).

Ook over de wagen van de ontvoerders leggen jullie afwijkende en onaannemelijke verklaringen af. Zo beweert A(...) dat het om een Toyota Monika ging (zie CGVS, p. 17). Volgens A(...) ging het om een Nissan Patrol, een type wagen dat volgens hem de bijnaam 'Monika' draagt (zie CGVS, A(...), p. 3). M(...) en I(...) blijken op hun beurt niet te weten over welk type wagen het ging (zie CGVS, M(...), p. 14 - zie CGVS, I(...), p. 13). Ook H(...) bleek niet te weten om welke wagen het ging (zie CGVS, H(...), p. 21), terwijl hij nochtans door de vriend van A(...), een ooggetuige, op de hoogte werd gebracht van de ontvoering en hij via het hoofd van de politie een signalement had laten verspreiden (zie CGVS, H(...), p. 20). Indien H(...), een politieofficier met tientallen jaren ervaring op de teller, werkelijk een signalement heeft doorgegeven, mag worden verwacht dat hij op zijn minst een summiere beschrijving van de wagen (en de daders) had. Niet in het minst omdat H(...) verklaart dat de controleposten op basis van zijn signalement wagens begonnen te controleren (zie CGVS, H(...), p. 20). De verklaringen van H(...) vertonen in die zin een gebrek aan interne consistentie, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Vervolgens bieden jullie geen uitsluitel over wat er tijdens de ontvoering is gebeurd. A(...) verklaart dat hij tijdens zijn ontvoering naar een 'deftige kamer' werd gebracht en er werd aangesproken door Sheikh Mohammed Nafeiye. Die stak hem een brief in de handen en zei dat hij de boodschap aan zijn vader, H(...), moest overmaken (zie CGVS, A(...), p. 12-13, 15). Ook M(...) verklaart dat A(...) de Sheikh heeft ontmoet tijdens zijn ontvoering (zie CGVS, M(...), p. 14). I(...) is op zijn beurt niet zeker, maar vermoedt dat A(...) de Sheikh heeft ontmoet (zie CGVS, p. 13). A(...) kan geen zekerheid scheppen maar verklaart uiteindelijk dat A(...) de Sheikh vermoedelijk niet heeft ontmoet (zie CGVS, A(...), p. 4). Ook H(...) vermoedt dat de Sheikh, zijn grote rivaal, niet aanwezig was bij de ontvoering van zijn zoon (zie CGVS, H(...), p. 21). Dat jullie elkaar tegenspreken over de ontmoeting tussen A(...) en Sheikh Mohammed Nafeiye is uiteraard nefast voor de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas. Het betreft namelijk een sleutelpassage in jullie asielrelaas, aangezien de ontmoeting met Sheikh Mohammed Nafeiye, een vooraanstaand leider van Assaab Ahl Al Haqq en de persoon die jullie problemen veroorzaakte, onomstotelijk bewees dat Assaab Ahl Al Haqq er niet voor terugschrok om niet enkel H(...) maar ook de rest van de familie te bedreigen. Er mag dan ook worden verwacht dat jullie er consistente en eensluidende verklaringen over zouden afleggen mochten dergelijke feiten zich werkelijk hebben voorgedaan.

Daarnaast kunnen jullie geen duidelijkheid scheppen over de vrijlating van A(...). Nochtans waren jullie stuk voor stuk ooggetuigen van wat er die avond is gebeurd. A(...) beweert dat hij op straat werd gedumpt, dat enkele omstaanders zijn boeien en blinddoek losmaakten, en dat hij toen ontdekte dat hij zich in Shola bevond (zie CGVS, A(...), p. 13). Vervolgens verwittigde hij zijn vader, H(...), waarna die hem samen met de politie en enkele vrienden kwam oppikken (zie CGVS, A(...), p. 17). H(...) beaamt dat hij na enkele uren door A(...) werd opgebeld, dat hij A(...) in Shola ging oppikken, en dat hij daarbij door de politie (en enkele officiers) werd vergezeld (zie CGVS, H(...), p. 20). I(...) weet op zijn beurt dat A(...) naar zijn vader belde en dat die hem samen met de politie ging oppikken. Hij weet echter niet welke politiedienst hem vergezelde, maar I(...) sluit niet uit dat het om de lokale politie ging (zie CGVS, I(...), p. 13). I(...) weet echter niet waar A(...) werd vrijgelaten. Hij weet dat het in Bagdad was maar kan niet toelichten waar (zie CGVS, I(...), p. 13-14). M(...) geeft op haar beurt een andere versie van de feiten. Ze beweert dat A(...) in Shola werd vrijgelaten, ook al is ze daar niet volledig zeker van (zie CGVS, M(...), p. 14). Volgens haar stuurde haar echtgenoot H(...) vervolgens agenten naar Shola om A(...) op te pikken. Ze beweert dat H(...) de agenten niet heeft vergezeld omdat hij vreesde dat men hem zou vermoorden (zie CGVS, M(...), p. 14). Ze weet niet of iemand anders de agenten heeft begeleid (zie CGVS, M(...), p. 15). Ook A(...) geeft een eigen (merkwaardige) versie van de feiten. Volgens hem werd A(...) ergens op straat achtergelaten. A(...) kan niet toelichten waar dat was. Vervolgens nam A(...), om onduidelijke redenen, een taxi naar een andere wijk, waarna hij H(...) opbelde. Die laatste verwittigde vervolgens de politie en liet A(...) oppikken. Volgens A(...), die alles zag gebeuren terwijl hij zijn moeder troostte, ging H(...) niet mee met de politie omdat hij vreesde dat men hem zou vermoorden (zie CGVS, A(...), p. 5). De voornoemde, herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen ondermijnen uiteraard de geloofwaardigheid van de ingeroepen feiten.

Verder is het opmerkelijk dat er geen aangifte werd gedaan van de ontvoering van A(...) (zie CGVS, A(...), p. 18 – zie CGVS, H(...), p. 23), ook al sluit I(...) niet uit dat A(...) of H(...) ter plekke iets 'verklaarden' of dat de politie zelf stappen ondernam (zie CGVS, I(...), p. 14). Aangezien H(...) op de dag van de ontvoering wel een signalement liet verspreiden (zie boven) is het trouwens merkwaardig dat hij de feiten nadien niet liet attesteren in een formele aangifte. Niet in het minst omdat hij naar eigen zeggen nog een officier bij de Iraakse politie was én tijdens de ontvoeringszaak de onvoorwaardelijke hulp van zijn collega's kreeg (zie hoger).

Tot slot merkt het CGVS op dat jullie niet over het minste begin van bewijs beschikken ter staving van de ontvoering van A(...). Jullie asielmotieven steunen dus volledig op jullie ongeloofwaardige, want tegenstrijdige, verklaringen.

Vervolgens is het evenmin geloofwaardig dat jullie neef A(...) na jullie vertrek werd vermoord en dat jullie huis in dezelfde periode werd opgeblazen.

De geloofwaardigheid van deze feiten wordt in de eerste plaats teniet gedaan door de vaststelling dat de voorafgaande feiten absoluut ongeloofwaardig zijn (zie boven).

Verder leggen jullie opnieuw onaannemelijk of zelfs ronduit tegenstrijdige verklaringen af over de ingeroepen feiten.

Zo valt het op dat A(...) zijn wagen bij jullie huis parkeerde, hetgeen in de door jullie geschetste context van een opvallende onvoorzichtigheid getuigt. Aangezien jullie het huis (en uiteindelijk zelfs het land) verlieten omdat jullie er belaagd werden door een organisatie die er niet voor terugschrok om de familieleden van H(...) te ontvoeren, leek dit een weinig doordachte zet. Niet in het minst omdat jullie doorheen het gehoor meermaals benadrukken dat de militie bereid was om genadeloos tegen jullie op te treden. Evenmin leggen jullie eensluidende verklaringen af om het opmerkelijke gedrag van A(...) te verklaren. Jullie scheppen namelijk geen duidelijkheid over het feit of A(...) al dan niet op de hoogte was van de bedreigingen die jullie ontvingen en de redenen waarom jullie het huis hadden verlaten. Zo is er de versie van H(...). Hij stelt dat hij niemand op de hoogte bracht omdat hij onder de indruk was van de situatie, nergens meer aan dacht, en gechoqueerd was door de ontvoering - dewelke ongeloofwaardig werd bevonden (zie CGVS, H(...), p. 23). I(...) blijkt dan weer niet te weten of A(...) al dan niet op de hoogte was van jullie problemen (zie CGVS, I(...), p. 15). A(...) beweert op zijn beurt dat A(...) wel wist dat jullie vertrokken waren, waaruit kan worden afgeleid dat hij ook wist dat jullie werden bedreigd. Het is dan ook opmerkelijk dat A(...) toch zijn wagen bij jullie huis parkeerde. Geconfronteerd met het onvoorzichtig gedrag van A(...), stelt A(...) laconiek dat in Irak niemand opkijkt van dergelijke feiten ("In Irak zijn onze huizen naast elkaar. Als er een huis wordt gebombardeerd na 5 minuten gaat alles weer

zijn gang”) (zie CGVS, A.(...), p. 18). Gezien de ernst van de feiten en de vaststelling dat er al eerder familieleden werden bedreigd, kan deze uitleg niet overtuigen.

Vervolgens kunnen jullie geen eensluidend beeld schetsen van de ontvoering van A.(...). A.(...) beperkt zich tot een uiterst summiere samenvatting van de feiten (zie CGVS, A.(...), p. 12-13, 18). Ook H.(...) beperkt zich bij zijn vrij relaas tot het uiterste minimum (zie CGVS, H.(...), p. 23). Bovendien blijkt hij niet te weten waar A.(...) begraven is. Hij oppert het vermoeden dat zijn broers hem in M.(...) Al Saqraan hebben begraven, maar dat blijkt weinig meer dan een hypothese gebaseerd op het feit dat dit de meest dichtbijgelegen begraafplaats was (zie CGVS, H.(...), p. 26). A.(...) beweert dan weer dat er getuigen waren van de ontvoering, maar hij kan niets zeggen over de identiteit van de getuigen. Evenmin kan hij bijkomende toelichting geven over de ontvoerders of over hetgeen de getuigen hebben gezien. Nochtans beweert hij dat de burens zus A.(...) belden en haar vertelden wat er was gebeurd (zie CGVS, A.(...), p. 6-7). Aangezien A.(...) in contact stond met getuigen én aangezien ze nadien mogelijks aangifte deed bij de politie (zie verder), mag worden verwacht dat jullie meer specifieke informatie zouden hebben. I.(...) schetst dan weer de haast woordelijke conversatie tussen A.(...) en zijn ontvoerders (zie CGVS, I.(...), p. 14-15). Vreemd genoeg kan hij niet toelichten via wie hij dat getuigenverslag kreeg. Hij kan enkel zeggen dat hij het via zijn gezinsleden vernam en dat die het op hun beurt van een vriend of van burens hoorden. Hij weet niet welke vriend of buur het jullie vertelde (zie CGVS, I.(...), p. 15). Dergelijke verklaringen kunnen uiteraard niet overtuigen. Bovendien is het vreemd dat ook I.(...) geen bijkomende details over de ontvoerders kan geven, terwijl er blijkbaar getuigen waren die het gesprek tussen A.(...) en de ontvoerders haast woordelijk konden volgen. I.(...) weet enkel dat het ‘over een groep ging’, dat ze van de groepering van Sheikh Mohammed Nafeiye waren, dat ze gewapend waren, en dat ze riepen en agressief waren (zie CGVS, I.(...), p. 15). Ook M.(...) kan weinig vertellen over de ontvoering. Ze kan geen informatie of details geven over de ontvoerders of over hetgeen er zich bij het huis heeft afgespeeld. Evenmin weet ze of één van de omstaanders of getuigen het gesprek tussen A.(...) en de ontvoerders kon volgen. M.(...) beweert dat vrienden van I.(...) haar dochter A.(...) op de hoogte brachten van de ontvoering, wat opmerkelijk is aangezien I.(...) niet wist wie A.(...) heeft geïnformeerd (zie boven). Bovendien blijkt M.(...) niet te weten of het lichaam van A.(...) op de dag van de ontvoering of pas later werd teruggevonden (zie CGVS, M.(...), p. 15).

Verder leggen jullie geen eensluidende verklaringen af over de politieaangifte die A.(...) deed naar aanleiding van de ontvoering en het overlijden van A.(...). A.(...), H.(...) en M.(...) maken alvast niet spontaan melding van een aangifte. A.(...) beweert vervolgens dat A.(...) wel aangifte deed bij het politiekantoor van Rashad (zie CGVS, A.(...), p. 7). I.(...) blijkt op zijn beurt niet te weten of er al dan niet aangifte werd gedaan (zie CGVS, I.(...), p. 15-16). Wat er ook van zij, jullie hebben alvast geen begin van bewijs betreffende de mogelijke aangifte.

Jullie leggen weliswaar een overlijdensakte van A.(...) voor, maar deze kan het ongeloofwaardig karakter van jullie verklaringen niet herstellen. In Irak wordt namelijk op grote schaal gefraudeerd met dit type documenten (zie Landeninformatie, COI Focus “Irak: Corruptie en documentenfraude”), waardoor ze slechts enige bewijswaarde hebben wanneer ze worden ondersteund door precieze, geloofwaardige, en volledige verklaringen. Dat is in casu allerm minst het geval (zie boven). Het CGVS hecht evenmin geloof aan jullie verklaringen omtrent de explosie van jullie woning. Uiteraard omdat de concrete aanleiding voor het incident ongeloofwaardig bleek (zie boven). Bovendien kunnen jullie eens te meer geen eensluidende versie van de feiten geven. H.(...) blijkt karig met zijn informatie over de explosie en zegt weinig meer dan dat de ontvoering van A.(...) en de explosie in de woning op dezelfde dag plaatsvonden (zie CGVS, H.(...), p. 23). Ook A.(...) verklaart dat de ontvoering van A.(...) en de explosie op dezelfde dag plaatsvonden (zie CGVS, A.(...), p. 10). A.(...) beaamt dat de twee incidenten zich op dezelfde dag voordeden en beweert dat de explosie een aantal uur na de ontvoering gebeurde (zie CGVS, A.(...), p. 7). I.(...) zegt vervolgens dat de ontvoering en de explosie op dezelfde dag plaatsvonden, maar blijkt niet te weten hoeveel tijd er tussen de twee incidenten zaten. Hij laat in het midden of de explosie op het moment van de ontvoering plaatsvond of pas na de moord op A.(...) (zie CGVS, I.(...), p. 15). M.(...) blijkt vervolgens niet te weten op welke datum de explosie plaatsvond. Ze weet zelfs niet of ze op dezelfde dag van de ontvoering plaatsvond. Meer nog, M.(...) kan niet eens toelichten of het huis al was ontploft op het moment dat A.(...) werd ontvoerd (zie CGVS, M.(...), p. 15-16). Het is niet onredelijk te verwachten dat ze dergelijke vragen kan beantwoorden aangezien jullie naar eigen zeggen uitgebreid gebriefd werden door A.(...) én aangezien het per slot van rekening over de ontploffing van jullie woonst gaat. Verder blijken jullie weinig concrete details te hebben over de explosie in de woning. A.(...) weet niet welk soort explosief werd gebruikt en weet niet waar het explosief werd achtergelaten (zie CGVS, A.(...), p. 7). Op de vraag of de politie of brandweer ter plaatse kwam na

de explosie, antwoordt A.(...) dat de politie langskwam. Hij leidt dat enkel af uit het feit dat er een politieagent op de foto's zichtbaar is en uit het feit dat het de standaardprocedure is (zie CGVS, A.(...), p. 7). Er mag, zeker gezien de carrière van H.(...) en de advocatencarrière van A.(...), echter worden verwacht dat jullie duidelijk kunnen stellen of de politie langskwam én welke stappen ze ondernamen. Ook I.(...) lijkt niet te weten welk type explosief werd gebruikt. Hij sluit niet uit dat het om een berm bom of een granaat ging. Volgens hem werd het explosief buiten de woning geplaatst, hetgeen hij afleidt uit de neergelegde foto's (zie CGVS, I.(...), p. 15). M.(...) heeft geen bijkomende informatie over de explosie, volgens haar omdat ze op dat moment gehospitaliseerd was. Dat is echter geen afdoende verklaring voor haar onwetendheid, aangezien ze zich via de rest van het gezin had kunnen informeren.

Jullie leggen weliswaar enkele foto's van een verwoeste woning voor, maar deze foto's hebben pas enige bewijswaarde wanneer ze worden ondersteund door precieze, volledige, en geloofwaardige verklaringen. Dit is in casu niet het geval. Bovendien kan op basis van de foto's onmogelijk worden vastgesteld of het werkelijk om jullie huis ging. De foto's kunnen het ongeloofwaardig karakter van het incident dus niet herstellen. Los daarvan hebben jullie geen enkel ander begin van bewijs betreffende de explosie.

Ter volledigheid benadrukt het CGVS dat jullie onwetendheid of tegenstrijdige verklaringen over de ontvoering van A.(...) en de explosie van jullie woning niet kan worden verklaard door het feit dat jullie niet in het land waren. Zoals gezegd was de aanleiding voor deze incidenten sowieso ongeloofwaardig. Bovendien geven jullie meermaals te kennen dat jullie uitgebreid gebriefd werden door A.(...), een advocate, die (mogelijks) verschillende stappen ondernam in de feitelijke afhandeling van de incidenten (bv. aangifte van overlijden van het overlijden van A.(...), mogelijks een politieaangifte doen). Verder beweert H.(...) een hogere politieofficier met tientallen jaren ervaring te zijn. Gezien zijn ervaring mag worden verwacht dat hij een inzicht heeft in hoe dergelijke zaken worden afgehandeld en dat hij dus meer betrokkenheid in zijn zaak zou hebben getoond. Het is trouwens zo dat jullie niet enkel vage of rudimentaire verklaringen afleggen, maar dat deze bij vlagen ronduit tegenstrijdig zijn. Die tegenstrijdige verklaringen vallen uiteraard niet te verklaren door het feit dat jullie op het moment van de feiten niet in het land waren. Door jullie ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen bieden jullie het CGVS geen zicht op jullie concrete situatie in Irak en de werkelijke redenen waarom jullie Irak verlieten en asiel aanvraagden.

In dit verband dient nog te worden aangestipt dat het hoogst merkwaardig is dat H.(...) na deze feiten geen contact opnam met de Iraakse politiediensten. Nochtans diende hij naar eigen zeggen tot zijn vertrek uit Irak als politieofficier, haalt hij geen problemen aan met collega's of problemen binnen de dienst. Gezien zijn positie en de gegeven omstandigheden lijkt het bijzonder inconsistent dat hij dit netwerk, dat hem in de mate van het mogelijke bescherming of informatie kon verschaffen, volledig onbenut liet in het afhandelen van zijn zaak en dat hij in plaats daarvan binnen 24 uur samen met zijn gezin het land verliet. Eens te meer nergens uit zijn verklaringen blijkt dat de Iraakse autoriteiten niet willens zouden zijn geweest om hem enige vorm van bescherming te bieden. Deze vaststelling doet bijkomende twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van de incidenten (zie CGVS, H.(...), p. 26).

Uit het voorgaande blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door jullie aangehaalde asielmotieven en de door jullie aangehaalde concrete vluchtaanleiding.

Het CGVS merkt verder op dat de politiecarrière van H.(...), een carrière die meerdere decennia en episodes uit de recente Iraakse geschiedenis omspannt, in deze niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging te legitimeren. Uit de vaststellingen van het CGVS blijkt dat er in al die jaren geen geloofwaardige en/of duidelijke indicaties waren dat H.(...) en de rest van het gezin werden geviséerd met het oog op vervolging omwille van zijn tewerkstelling bij de Iraakse politiediensten. De aangehaalde asielmotieven bleken namelijk ofwel uiterst twijfelachtig, ofwel ronduit ongeloofwaardig (zie hoger) te zijn.

Het CGVS stelt vast dat H.(...) van 2005 tot 2015 als 'amid' in Sadr city heeft gewerkt zonder er geloofwaardige problemen (zie boven) te hebben ervaren. H.(...) verklaart eveneens dat hij er nooit rechtstreeks problemen heeft gekend (zie CGVS, H.(...), p. 15). Dit terwijl in de periode dat H.(...) in Sadr city te werk was gesteld, Irak gebukt ging onder hoogoplopende sektarische spanningen die hun hoogtepunt kenden in de periode 2006-2007. Deze sektarische strijd had verregaande gevolgen voor de sektarische samenstelling van nagenoeg elke wijk in Bagdad. Zo werd Sadr city een strikt sjiiitische wijk en een bolwerk van de sjiiitische militieën. H.(...) geeft een vaag, weinig doorleefd antwoord op de vraag hoe hij er, als soennitische 'amid' uit een andere wijk, kon functioneren. Hij zegt weinig meer dan dat hij

veel heeft meegemaakt, wat haaks staat op zijn verklaringen dat hij er nooit rechtstreeks problemen heeft gekend. Verder beroept hij zich op de bescherming van de Goddelijke genade, een weinig overtuigend antwoord voor iemand die zichzelf als een seculiere soenniet bestempelt (zie CGVS, H.(...), p. 15). Gezien de context in Sadr city, werd H.(...) nogmaals gevraagd waarom hij desondanks in Sadr city bleef werken, waarop hij andermaal in algemeenheden vervalt door te stellen dat alle politieagenten werden gevisieerd. Wanneer H.(...) nogmaals de kans krijgt zijn positie in Sadr city toe te lichten, stelt hij dat hij geen ontslag wilde nemen, hij zijn werk wilde behouden en een hogere rang ambieerde (zie CGVS H.(...), p. 15). De combinatie van het totaal gebrek aan concrete elementen van vervolging, het feit dat H.(...) jarenlang (vrijwillig) in dezelfde wijk bleef werken, en zijn houding, lijkt er op te wijzen dat er in die periode geen sprake was van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Ook na zijn overplaatsing in januari 2015 van Sadr city naar Mahmoudiya ten zuiden van Bagdad kende H.(...) geen geloofwaardige problemen (zie boven). Bijkomend dient te worden opgemerkt dat M.(...) en H.(...) tegenstrijdige verklaringen afleggen over de reden van de overplaatsing. H.(...) beweert dat hij, gezien zijn hogere rang, er orde op zaken moest gaan stellen (zie CGVS, H.(...), p. 13). M.(...) stelt daarentegen dat H.(...) zelf om zijn overplaatsing zou hebben verzocht omdat hij in Sadr city lastig werd gevallen (zie CGVS, M.(...), p. 13). Het is echter onduidelijk waarop M.(...) alludeert, aangezien H.(...) zelf geen concrete incidenten in Sadr City aanhaalt (zie hoger). Het is bovendien opmerkelijk dat H.(...) zich in die omstandigheden naar een andere problematische regio, te weten Mahmoudiya, zou laten overplaatsen. Dat lijkt niet het gedrag te zijn van een persoon die werkelijk voor vervolging vreest.

Daarnaast laat H.(...) na zijn originele werkbadge voor te leggen die hij in 2006 bekwam naar aanleiding van zijn promotie tot 'amid'. H.(...) geeft als uitleg dat zijn badge in een zak van zijn uniform stak en dat hij omwille van het snelle vertrek uit Irak in juni 2015 niet in staat was dit document mee te nemen (zie CGVS, H.(...), p. 17). De redenen van het gedwongen snelle vertrek uit Irak zijn echter ongeloofwaardig, waardoor deze uitleg vervalst. Dat H.(...) vervolgens wel originele werkbades uit 1981, 1991 en 2005 voorlegt, maakt zijn uitleg over het ontbreken van zijn huidige werkbadge, verder onaannemelijk. In verband met de attesten aangaande H.(...) zijn bevordering tot rang van 'amid' in 2006 en zijn overplaatsing naar Mahmoudiya in januari 2015, moeten bovendien de volgende kanttekeningen worden gemaakt. Waar uit de officiële documenten die H.(...) neerlegt blijkt dat zijn volledige naam H.(...) F.(...) M.(...) A.(...)T.(...) is, hebben bovengenoemde documenten betrekking op H.(...) F.(...) M.(...) Y.(...). Gezien in deze documenten sprake is van een volledige andere familienaam, namelijk Y.(...) in plaats van A.(...)T.(...), rijst er bij het CGVS twijfel of deze documenten wel aan H.(...) toebehoren. Volledigheidshalve dient te worden vermeld dat Iraakse documenten zoals reeds werd aangehaald, sowieso slechts een relatieve bewijswaarde hebben. Jullie inconsistente verklaringen ter zake, alsook het ontbreken van enig begin van bewijs aangaande H.(...) zijn recente tewerkstelling, roepen logischerwijs vragen op over het profiel van H.(...) als actieve politie officier.

Kortom, H.(...)'s bijzonder summiere en weinig doorleefde antwoorden over zijn functioneren als 'amid' in Sadr city en Mahmoudiya in de periode 2005-2015, het feit dat H.(...) gedurende deze periode nooit geloofwaardige problemen (zie boven) heeft gekend, alsook het ontbreken van enig begin van bewijs aangaande zijn recente tewerkstelling, maken dat het CGVS geen reden ziet om te besluiten dat er in hoofde van H.(...) en de rest van het gezin, sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn dienstverband bij de Iraakse politiediensten.

Evenmin zijn er redenen om te veronderstellen dat jullie als soennieten, of als soennitisch gepercipieerd gezin bij voorbaat voor vervolging dienen te vrezen. Om te beginnen blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat louter een soennitische herkomst in de huidige context in Bagdad niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging te rechtvaardigen (zie Landeninformatie, COI Focus-"Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" & COI Focus-"Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016"). Zo blijkt dat jullie al die jaren zonder veel beslommeringen in Al Obaidi hebben gewoond, (zie CGVS, A.(...), p. 13). H.(...) stelt dat de familie er veilig was omdat iedereen hen kende. Zijn lijfwachten mochten zelfs beschikken op het moment dat hij na zijn werk thuiskwam (zie CGVS, H.(...), p. 24). Bovendien bleken zowel A.(...), A.(...), als I.(...) in staat om het middelbaar onderwijs te doorlopen en in het geval van A.(...) zelfs hoger onderwijs te volgen. Vanaf 2013 verplaatste A.(...) zich naar de Mustaqbal-universiteit gelegen aan de Palestijnstraat, om er colleges te volgen. A.(...) ging na zijn middelbare studies aan het werk in een carwash. Nergens uit jullie verklaringen blijkt dat A.(...), A.(...) en I.(...), jongemannen die actief aan het dagelijks leven in Bagdad deelnamen, op enig moment problemen zouden hebben gekend omwille van hun soennitische achtergrond. Jullie roepen jullie soennitische achtergrond trouwens niet in als één van de redenen voor

jullie vertrek uit Irak. Uit het geheel van deze vaststellingen kan dan ook enkel worden geconcludeerd dat jullie situatie als voorgehouden soennieten uit Bagdad, niet volstaat om de vluchtelingenstatus toe te kennen.

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen kan de vluchtelingenstatus jullie niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para. 69)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te

evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus “Irak: De

actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgefallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen

in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadi's die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Er dient te worden vastgesteld dat jullie doorheen jullie verklaringen niet aannemelijk hebben gemaakt dat er in jullie hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie noch is er sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming overeenkomst art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Tot slot, de door jullie neergelegde documenten zijn niet in staat een ander licht te werpen op voorliggende appreciatie. Voor wat betreft de door jullie neergelegde originele identiteitskaarten (identiteitskaart H.(...) dd. 03/12/2014, identiteitskaart M.(...) dd. 31/08/2006, identiteitskaart A.(...) dd. 10/10/2012, identiteitskaart A.(...) dd. 10/10/2012, identiteitskaart I.(...) dd. 10/10/2012), originele nationaliteitsbewijzen (nationaliteitsbewijs H.(...) dd. 02/06/2014, nationaliteitsbewijs M.(...) dd. 11/02/1982, nationaliteitsbewijs A.(...) dd. 29/08/2006, nationaliteitsbewijs A.(...) dd. 29/08/2006, nationaliteitsbewijs I.(...) dd. 29/08/2006), originele woonstkaart van H.(...) en een kopie van de voedselrantsoenkaart dd. 2007, dient te worden vermeld dat deze louter betrekking hebben op jullie persoonsgegevens en nationaliteit. Deze gegevens staan op zich niet ter discussie. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat geen van jullie zijn origineel Iraaks paspoort voorlegt, terwijl jullie op legale wijze en met jullie eigen paspoorten Irak hebben verlaten. Volgens jullie werden deze reisbescheiden ingehouden door de smokkelaar. Wat daar ook van zij, het noopt het CGVS tot de vaststelling dat jullie geen documenten voorleggen die het precieze tijdstip van jullie vertrek uit Irak kunnen staven (zie CGVS, I.(...), p. 17). De originele studentenkaarten van H.(...) en A.(...) bevestigen enkel hun verleden als student. Aangaande de originele werkbades van H.(...) dd. 1981-1991-2005, kopie attest promotie naar Amid-H.(...) dd. 31/03/2006, foto van H.(...) in uniform, attesten CPATT (met foto) - H.(...) dd. 07/07/2004 en 30/09/2004, foto van H.(...) met 'raid' Fakri en Amerikaanse werknemer van de militaire veiligheidsdienst en kopie en originele attesten van overplaatsing - H.(...) dd. 26/04/2004-15/03/2004-12/01/2015, dient te worden opgemerkt dat deze documenten enkel het profiel van H.(...) als 'amid' kunnen bevestigen, mits de nodige bedenkingen die hierboven reeds werden geformuleerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de vierde verzoekende partij, de heer A. A. H. F., als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een soennitische Arabier bent, en op 11 juni 1989 in Bagdad bent geboren. U woonde uw hele leven in de ouderlijke woonst te Al-Obaidi, Rusafa (Bagdad). U doorliep het middelbaar onderwijs en ving in 2013 uw universitaire studies aan op de Mustaqbal universiteit, richting management. U bent ongehuwd en heeft geen verloofde. Uw vader H.(...) F.(...) M.(...) A.(...) (OV 8.100.134 - CG 15/18946) is een Brigadier-Generaal ('amid') bij de Iraakse politie. Hij begon in 1981 zijn carrière als tweede luitenant ('mulazim'), werkte bij verschillende diensten (ook bij de Iraakse brandweer) op verschillende locaties, en kon na de val van Saddam Hoessein zijn werk verder zetten. In januari 2015 werd hij overgeplaatst naar het hoofdkantoor van de politie in Mahmoudiya.

Omstreeks 2012 overleefde uw vader een aanslag op zijn dienstwagen toen hij met zijn collega 'raid' Fakhri ging lunchen. Laatstgenoemde liet daarbij het leven. Aanleiding van de aanslag was een onderzoek naar een gewapende groepering waarbij uw vader een cruciale rol had gespeeld.

Kort voor jullie vertrek werd uw vader door Sheikh Mohammed Nafeiye, een vooraanstaand leider van de sjiitische militie Assaab Ahl Al-Haqq, aangesproken om samen te werken met diens organisatie. Uw vader weigerde.

Op 24 juni 2015 werd u bij het universiteitsgebouw ontvoerd door enkele gewapende mannen. Uw vriend Rasem, ooggetuige van het voorval, bracht onmiddellijk uw familie op de hoogte. Uiteindelijk werd u enkele uren vastgehouden op een onbekende plaats, waarna de ontvoerders u op straat achterlieten. Tijdens uw detentie had men geëist dat uw vader zou instemmen met het voorstel van Sheikh Mohammed Nafeiye. Indien uw vader weigerde zou men het ganse gezin viseren. Na uw vrijlating maakten u en uw gezinsleden zich op voor vertrek uit Irak. Nog dezelfde avond doken jullie onder in een hotel in Al Saadoun.

De volgende dag, op 25 juni 2015, namen jullie vanuit de luchthaven Bagdad het vliegtuig richting Istanbul, Turkije. U reisde in het gezelschap van uw vader H.(...), uw moeder M.(...) K.(...) M.(...) (OV 8.100.134 - CG 15/18946B), uw broer A.(...) (OV 8.100.147 - CG 15/18831) en uw broer I.(...) H.(...)

F.(...) A.(...) (OV 8.100.140 - CG 15/18825). Jullie reisden onder jullie eigen identiteit en met behulp van jullie eigen identiteitsdocumenten.

Op 28 juni 2015 werd uw achterneef A.(...), een taxichauffeur uit Diyala, bij jullie woning ontvoerd toen hij er zijn wagen kwam ophalen. Volgens omstaanders werd hij door een aantal gewapende personen in een auto gedwongen en weggebracht. Dezelfde dag werd zijn levenloze lichaam teruggevonden in de hoofdstraat van jullie wijk. Nog op dezelfde dag raakte jullie woning ernstig beschadigd door een explosief dat bij het huis werd achtergelaten. Uw zus A.(...), die bij haar echtgenoot in Bagdad was gebleven, werd door derden op de hoogte gesteld van de incidenten en verwittigde jullie telefonisch. Na de incidenten dook ze onder.

Uiteindelijk bleven jullie een vijftintigtal dagen in Turkije. Tijdens jullie verblijf werd uw moeder enige tijd gehospitaliseerd. Vervolgens reisden jullie per boot naar de Griekse eilanden en van daaruit over land naar België. Op 3 augustus 2015 vroegen u en uw gezinsleden in België asiel aan.

Enige tijd later verliet uw zus A.(...) Irak en reisde ze samen met haar echtgenoot via Turkije naar Duitsland. Daar werd ze onderschept en werden haar vingerafdrukken genomen. Op het moment van uw gehoor op het CGVS was ze niet in staat om naar België door te reizen en jullie te vervoegen.

Ter staving van uw asielaanvraag leggen u en uw familieleden volgende stukken voor: identiteitskaart H.(...) dd. 03/12/2014, identiteitskaart M.(...) dd. 31/08/2006, identiteitskaart A.(...) dd. 10/10/2012, identiteitskaart A.(...) dd. 10/10/2012, identiteitskaart I.(...) dd. 10/10/2012, nationaliteitsbewijs H.(...) dd. 02/06/2014, nationaliteitsbewijs M.(...) dd. 11/02/1982, nationaliteitsbewijs A.(...) dd. 29/08/2006, nationaliteitsbewijs A.(...) dd. 29/08/2006, nationaliteitsbewijs I.(...) dd. 29/08/2006, woonstkaart H.(...) dd. 05/08/2014, voedselrantsoenkaart dd. 2007, studentenkaart H.(...), studentenkaart A.(...) dd. 01/10/2014, werkbades H.(...)d 1981-1991-2005, kopie attest promotie naar 'amid' - H.(...) dd. 31/03/2006, foto van H.(...) in uniform, attesten CPATT (met foto) - H.(...) dd. 07/07/2004 en 30/09/2004, foto van H.(...) met 'raid' Fakari en Amerikaanse werknemer van de militaire veiligheidsdienst, kopie en originele attesten van overplaatsing - H.(...) dd. 26/04/2004-15/03/2004-12/01/2015, drie foto's van vernielde woning en vernielde wagen van neef, overlijdensakte A.(...) dd. 28/06/2015 en medische attesten M.(...).

B. Motivering

U en uw gezinsleden beroepen zich op dezelfde asielmotieven. Na een grondige analyse van deze asielmotieven heeft het CGVS besloten dat jullie niet in aanmerking komen voor een toekenning van de vluchtelingenstatus of een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit omwille van onderstaande redenen:

Er kan om te beginnen geen geloof worden gehecht aan de voorgehouden incidenten als gevolg van H.(...) (CG 15/18946 zijn rol in de ontmanteling van de raketlanceerders in 2004. Er dient te worden opgemerkt dat jullie, de familie A.(...)T.(...), vanaf de val van het Baath-regime in maart 2003 tot en met juni 2015 in Bagdad, meer bepaald in de wijk Al Obaidi, woonachtig zijn geweest. H.(...) verklaart gedurende deze periode te hebben gewerkt bij de Irakese nationale politie in de rang van 'aqid' en vanaf 2005 als 'amid'. Nergens uit de gehoren blijkt dat er in de periode 2003 tot en met juli 2012, concrete aanwijzingen waren, waaruit zou kunnen worden opgemaakt dat H.(...) of één van de overige familieleden in de negatieve belangstelling zou hebben gestaan van sjiiitische milities (zie CGVS, H.(...), p. 25). Het is dan ook frappant dat jullie verklaren dat het schietincident dat plaats vond in juli 2012 en waarbij een collega van H.(...) uit Sadr City, te weten 'raid' Fakri om het leven kwam, direct verband zou houden met de betrokkenheid van H.(...) bij de ontmanteling van een raketlanceerbasis in Zafaraniya in 2004. H.(...) dan ook gevraagd waar uit afgeleid zou kunnen worden dat het de ouders hier effectief om te doen zou zijn geweest, spreekt hij in algemeenheden. Zo geeft hij aan dat doorgaans de milities verantwoordelijk zijn en dat dit soort handelen kenmerkend is voor milities. Op de vraag waarom deze represaille pas acht jaar naar datum zouden zijn uitgevoerd, antwoordt H.(...) naast de vraag door te repliceren dat politieagenten altijd gevaar lopen (zie CGVS, H.(...), p. 24). H.(...) slaagt er met andere woorden niet in aan te geven uit welke elementen blijkt dat milities de ouders zouden zijn of dat er enig verband is met de ingeroepen feiten uit 2004. Gezien zijn rang van 'amid' mag worden verwacht dat hij hieromtrent nauwgezetere verklaringen zou kunnen afleggen. Gezien het ontbreken van enige concrete aanwijzing, dient dan ook te worden geconcludeerd dat de bewering als zou de aanslag in 2012 verband houden met H.(...) zijn functie als politieagent alsook zijn optreden in Zafaraniya in 2004, niet meer omhelst dan blote beweringen en louter berust op veronderstellingen en vermoedens.

Niet alleen overtuigen de verklaringen van H.(...) geenszins voor wat betreft het motief van de aanslag in 2012, ook zijn er ernstige bedenkingen te maken bij zijn handelen in de nasleep van het incident. Belangrijk is in dit verband H.(...)'s verklaring dat de leden van de milities zijn gezicht zouden hebben herkend en dat zij zouden hebben geweten waar hij en zijn gezin woonden (zie CGVS, H.(...), p. 24). Deze wetenschap ten spijt, bleef H.(...) met zijn gezin woonachtig op hetzelfde adres in Al Obaidi (zie CGVS, H.(...), p. 3). Daarenboven leggen jullie onderling afwijkende verklaringen af aangaande verschillende aspecten van de schietpartij in juli 2012. Zo verklaarde H.(...) dat de feiten plaatsvonden toen hij over de middag met collega raid Fakri ging lunchen en hij zich bij de brug over het kanaal bevond (zie CGVS, H.(...), p. 19). A.(...) (CG 15/18828) verklaart dan weer dat het incident zou hebben plaatsgevonden op het einde van hun werkdag (zie CGVS, A.(...), p. 14). Niet alleen is er sprake van afwijkende verklaringen aangaande het tijdstip, ook in verband met de datum zijn jullie verklaringen allesbehalve eensluidend. Zo mag het bijvoorbeeld opmerkelijk worden genoemd dat I.(...) (CG 15/18825) beweert dat het schietincident niet in 2012, doch in 2004 zou hebben plaatsgevonden (zie CGVS, I.(...), p. 12, 18). Gezien I.(...) op het moment van de feiten respectievelijk elf of negentien jaar oud was, valt moeilijk in te zien, gelet ook op de ernst van de feiten, dat hij zich in die mate zou vergissen omtrent het tijdstip. H.(...)'s uitleg, namelijk dat I.(...) zich heeft vergist en hij niet op de hoogte was van de details van het werk van zijn vader, kan vastgestelde tegenstrijdigheid niet ophelderen. Daarenboven dient te worden aangestipt dat H.(...) niet kan aangeven op welke datum het schietincident zich zou hebben voorgedaan. Hij herinnert zich enkel dat het incident in de maand juli plaatsvond. Juist omwille van de rang van H.(...) kan hem deze omissie worden aangerekend (zie CGVS, H.(...), p. 19). Bovenstaande vaststellingen zijn andermaal een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van de ingeroepen feiten. Deze constatering wordt gesterkt door het ontbreken van enig begin van bewijs aangaande betreffend incident. Gezien de rang van H.(...) binnen het politiekorps en het feit dat hij verklaarde aangifte te hebben gedaan naar aanleiding van dit incident (zie CGVS, H.(...), p. 19), kan worden verwacht dat er enig begin van bewijs zou worden voorgelegd, wat in casu niet het geval is.

Het CGVS hecht evenmin geloof aan de ontvoering van A.(...) op 24 juni 2015. Jullie leggen namelijk herhaaldelijk en op cruciale punten tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen af over deze feiten.

Vooreerst moet worden geconstateerd dat jullie inconsistente verklaringen afleggen over de ontmoeting tussen Sheikh Mohammed Nafeiye en H.(...). Zo zijn er uiteenlopende verklaringen over de plek waar H.(...) door de Sheikh zou zijn benaderd om met hem samen te werken. H.(...) verklaart in dit verband dat hij in Mahmoudiya werd aangesproken (zie CGVS, H.(...), p. 22). I.(...) stelt niet te weten waar de ontmoeting plaatsvond, doch past zijn verklaringen aan en beweert dat het in Bagdad was (zie CGVS, I.(...), p. 12). Evenmin is er duidelijkheid over waar in Mahmoudiya H.(...) werd benaderd door de Sheikh. H.(...) legt hier immers weinig eenduidige verklaringen over af. Zo verklaart hij aanvankelijk dat hij in zijn werkplaats werd aangesproken door de Sheikh. Geconfronteerd met het feit dat het een merkwaardige gang van zaken is dat een vooraanstaand leider van Assaeb Ahl Al-Haqq, een politieagent met de rang van 'amid', zou afpersen binnen de muren van het politiekantoor zelf, past H.(...) zijn verklaringen aan. Hij beweert opeens dat hij niet bedreigd werd en dat de Sheikh hem op straat, naast het politiekantoor benaderde (zie CGVS, H.(...), p. 22). Deze uitleg overtuigt allermindst, te meer omdat uit de verklaringen die werden opgetekend in de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), blijkt dat H.(...) wel degelijk verklaarde dat de Sheikh het politiekantoor heeft betreden. Overigens kan M.(...) (CG 15/18946B) voor wat betreft de bedreigingen door de Sheikh, het CGVS enkel bijbrengen dat aan H.(...) mondeling een bericht zou zijn gestuurd. Gevraagd deze verklaring nader toe te lichten, stelt M.(...) voorop het allemaal niet meer te weten vanwege haar ziekte (zie CGVS, M.(...), p. 13).

Daarnaast bestaat er grote onduidelijkheid over wanneer H.(...) voor het eerst benaderd werd door de Sheikh. Zo stelt H.(...) aanvankelijk dat de eerste ontmoeting drie dagen voor de ontvoering van A.(...) plaatsvond (zie CGVS, H.(...), p. 21). H.(...), hier nogmaals over bevraagd, geeft een vaag antwoord en beweert tot driemaal toe te zijn benaderd door de Sheikh. Deze drie ontmoetingen zouden hebben plaatsgevonden in de maand juni (zie CGVS, H.(...), p. 22). Deze verklaringen wekken verbazing omdat H.(...) in de vragenlijst liet optekenen dat hij reeds vanaf januari 2015 werd benaderd door de Sheikh. H.(...) met zijn verklaringen in de vragenlijst geconfronteerd, beweert dit niet als dusdanig te hebben verklaard en stelt te hebben aangegeven in januari te zijn overgeplaatst van Sadr city naar Mahmoudiya. Opvallend genoeg heeft ook A.(...) (CG 15/18831) geen idee wanneer de eerste ontmoeting tussen H.(...) en de Sheikh plaatsvond (zie CGVS, A.(...), p. 4). Dat zowel A.(...) als M.(...) beweren niet op de hoogte te zijn van deze feiten omdat zij pas na de ontvoering van A.(...) vernamen dat hun vader/echtgenoot door de Sheikh was benaderd, kan hun onwetendheid niet

vergoelijken (zie CGVS A(...), p. 4- zie CGVS, M(...), p. 13). Er mag immers worden verwacht dat men zich informeert over de essentiële elementen die mee aanleiding hebben gegeven tot de vlucht uit Irak.

Er moet dan ook worden geconstateerd dat voorgaande inconsistenties en omissies aangaande een sleutelelement uit jullie asielrelaas, te weten het verzoek tot samenwerking van Sheikh Mohammed Nafeiye, een belangrijke negatieve indicatie is wat betreft de waarachtigheid van deze feiten.

Verder scheppen jullie geen duidelijkheid over het gedrag van de ontvoerders op het moment van de ontvoering. A(...) verklaart dat de ontvoerders een pistool tegen zijn hoofd plaatsten en hem in de wagen dwongen (zie CGVS, A(...), p. 12). A(...) beweert op zijn beurt dat ze A(...) sloegen en hem met geweld in de wagen dwongen. Hij zegt niets over het wapen dat tegen A(...) zijn hoofd werd geplaatst (zie CGVS, A(...), p. 3-4). Ook I(...) geeft een afwijkende versie van de feiten. Volgens hem waren de ontvoerders gewapend en kon A(...) niet anders dan in de wagen stappen (zie CGVS, I(...), p. 13). H(...) verklaart op zijn beurt dat ze A(...) niet in de wagen moesten dwingen ("zo ging het nu eenmaal"), dat ze zijn naam vroegen, en hem in de wagen lieten plaatsnamen (zie CGVS, H(...), p. 21).

Ook over de wagen van de ontvoerders leggen jullie afwijkende en onaannemelijke verklaringen af. Zo beweert A(...) dat het om een Toyota Monika ging (zie CGVS, p. 17). Volgens A(...) ging het om een Nissan Patrol, een type wagen dat volgens hem de bijnaam 'Monika' draagt (zie CGVS, A(...), p. 3). M(...) en I(...) blijken op hun beurt niet te weten over welk type wagen het ging (zie CGVS, M(...), p. 14 - zie CGVS, I(...), p. 13). Ook H(...) bleek niet te weten om welke wagen het ging (zie CGVS, H(...), p. 21), terwijl hij nochtans door de vriend van A(...), een ooggetuige, op de hoogte werd gebracht van de ontvoering en hij via het hoofd van de politie een signalement had laten verspreiden (zie CGVS, H(...), p. 20). Indien H(...), een politieofficier met tientallen jaren ervaring op de teller, werkelijk een signalement heeft doorgegeven, mag worden verwacht dat hij op zijn minst een summiere beschrijving van de wagen (en de daders) had. Niet in het minst omdat H(...) verklaart dat de controleposten op basis van zijn signalement wagens begonnen te controleren (zie CGVS, H(...), p. 20). De verklaringen van H(...) vertonen in die zin een gebrek aan interne consistentie, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Vervolgens bieden jullie geen uitsluitel over wat er tijdens de ontvoering is gebeurd. A(...) verklaart dat hij tijdens zijn ontvoering naar een 'deftige kamer' werd gebracht en er werd aangesproken door Sheikh Mohammed Nafeiye. Die stak hem een brief in de handen en zei dat hij de boodschap aan zijn vader, H(...), moest overmaken (zie CGVS, A(...), p. 12-13, 15). Ook M(...) verklaart dat A(...) de Sheikh heeft ontmoet tijdens zijn ontvoering (zie CGVS, M(...), p. 14). I(...) is op zijn beurt niet zeker, maar vermoedt dat A(...) de Sheikh heeft ontmoet (zie CGVS, p. 13). A(...) kan geen zekerheid scheppen maar verklaart uiteindelijk dat A(...) de Sheikh vermoedelijk niet heeft ontmoet (zie CGVS, A(...), p. 4). Ook H(...) vermoedt dat de Sheikh, zijn grote rivaal, niet aanwezig was bij de ontvoering van zijn zoon (zie CGVS, H(...), p. 21). Dat jullie elkaar tegenspreken over de ontmoeting tussen A(...) en Sheikh Mohammed Nafeiye is uiteraard nefast voor de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas. Het betreft namelijk een sleutelpassage in jullie asielrelaas, aangezien de ontmoeting met Sheikh Mohammed Nafeiye, een vooraanstaand leider van Assaab Ahl Al Haqq en de persoon die jullie problemen veroorzaakte, onomstotelijk bewees dat Assaab Ahl Al Haqq er niet voor terugschrok om niet enkel H(...) maar ook de rest van de familie te bedreigen. Er mag dan ook worden verwacht dat jullie er consistente en eensluidende verklaringen over zouden afleggen mochten dergelijke feiten zich werkelijk hebben voorgedaan.

Daarnaast kunnen jullie geen duidelijkheid scheppen over de vrijlating van A(...). Nochtans waren jullie stuk voor stuk ooggetuigen van wat er die avond is gebeurd. A(...) beweert dat hij op straat werd gedumpt, dat enkele omstaanders zijn boeien en blinddoek losmaakten, en dat hij toen ontdekte dat hij zich in Shola bevond (zie CGVS, A(...), p. 13). Vervolgens verwittigde hij zijn vader, H(...), waarna die hem samen met de politie en enkele vrienden kwam oppikken (zie CGVS, A(...), p. 17). H(...) beaamt dat hij na enkele uren door A(...) werd opgebeld, dat hij A(...) in Shola ging oppikken, en dat hij daarbij door de politie (en enkele officiers) werd vergezeld (zie CGVS, H(...), p. 20). I(...) weet op zijn beurt dat A(...) naar zijn vader belde en dat die hem samen met de politie ging oppikken. Hij weet echter niet welke politiedienst hem vergezelde, maar I(...) sluit niet uit dat het om de lokale politie ging (zie CGVS, I(...), p. 13). I(...) weet echter niet waar A(...) werd vrijgelaten. Hij weet dat het in Bagdad was maar kan niet toelichten waar (zie CGVS, I(...), p. 13-14). M(...) geeft op haar beurt een andere versie van de feiten. Ze beweert dat A(...) in Shola werd vrijgelaten, ook al is ze daar niet volledig zeker van (zie CGVS, M(...), p. 14). Volgens haar stuurde haar echtgenoot H(...) vervolgens agenten naar Shola om A(...) op te pikken. Ze beweert dat H(...) de agenten niet heeft vergezeld omdat hij vreesde dat men

hem zou vermoorden (zie CGVS, M(...), p. 14). Ze weet niet of iemand anders de agenten heeft begeleid (zie CGVS, M(...), p. 15). Ook A(...) geeft een eigen (merkwaardige) versie van de feiten. Volgens hem werd A(...) ergens op straat achtergelaten. A(...) kan niet toelichten waar dat was. Vervolgens nam A(...), om onduidelijke redenen, een taxi naar een andere wijk, waarna hij H(...) opbelde. Die laatste verwittigde vervolgens de politie en liet A(...) oppikken. Volgens A(...), die alles zag gebeuren terwijl hij zijn moeder troostte, ging H(...) niet mee met de politie omdat hij vreesde dat men hem zou vermoorden (zie CGVS, A(...), p. 5). De voornoemde, herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen ondermijnen uiteraard de geloofwaardigheid van de ingeroepen feiten.

Verder is het opmerkelijk dat er geen aangifte werd gedaan van de ontvoering van A(...) (zie CGVS, A(...), p. 18 – zie CGVS, H(...), p. 23), ook al sluit I(...) niet uit dat A(...) of H(...) ter plekke iets 'verklaarden' of dat de politie zelf stappen ondernam (zie CGVS, I(...), p. 14). Aangezien H(...) op de dag van de ontvoering wel een signalement liet verspreiden (zie boven) is het trouwens merkwaardig dat hij de feiten nadien niet liet attesteren in een formele aangifte. Niet in het minst omdat hij naar eigen zeggen nog een officier bij de Iraakse politie was én tijdens de ontvoeringszaak de onvoorwaardelijke hulp van zijn collega's kreeg (zie hoger).

Tot slot merkt het CGVS op dat jullie niet over het minste begin van bewijs beschikken ter staving van de ontvoering van A(...). Jullie asielmotieven steunen dus volledig op jullie ongeloofwaardige, want tegenstrijdige, verklaringen.

Vervolgens is het evenmin geloofwaardig dat jullie neef A(...) na jullie vertrek werd vermoord en dat jullie huis in dezelfde periode werd opgeblazen.

De geloofwaardigheid van deze feiten wordt in de eerste plaats teniet gedaan door de vaststelling dat de voorafgaande feiten absoluut ongeloofwaardig zijn (zie boven).

Verder leggen jullie opnieuw onaannemelijk of zelfs ronduit tegenstrijdige verklaringen af over de ingeroepen feiten.

Zo valt het op dat A(...) zijn wagen bij jullie huis parkeerde, hetgeen in de door jullie geschetste context van een opvallende onvoorzichtigheid getuigt. Aangezien jullie het huis (en uiteindelijk zelfs het land) verlieten omdat jullie er belaagd werden door een organisatie die er niet voor terugschrok om de familieleden van H(...) te ontvoeren, leek dit een weinig doordachte zet. Niet in het minst omdat jullie doorheen het gehoor meermaals benadrukken dat de militie bereid was om genadeloos tegen jullie op te treden. Evenmin leggen jullie eensluidende verklaringen af om het opmerkelijke gedrag van A(...) te verklaren. Jullie scheppen namelijk geen duidelijkheid over het feit of A(...) al dan niet op de hoogte was van de bedreigingen die jullie ontvingen en de redenen waarom jullie het huis hadden verlaten. Zo is er de versie van H(...). Hij stelt dat hij niemand op de hoogte bracht omdat hij onder de indruk was van de situatie, nergens meer aan dacht, en gechoqueerd was door de ontvoering - dewelke ongeloofwaardig werd bevonden (zie CGVS, H(...), p. 23). I(...) blijkt dan weer niet te weten of A(...) al dan niet op de hoogte was van jullie problemen (zie CGVS, I(...), p. 15). A(...) beweert op zijn beurt dat A(...) wel wist dat jullie vertrokken waren, waaruit kan worden afgeleid dat hij ook wist dat jullie werden bedreigd. Het is dan ook opmerkelijk dat A(...) toch zijn wagen bij jullie huis parkeerde. Geconfronteerd met het onvoorzichtig gedrag van A(...), stelt A(...) laconiek dat in Irak niemand opkijkt van dergelijke feiten ("In Irak zijn onze huizen naast elkaar. Als er een huis wordt gebombardeerd na 5 minuten gaat alles weer zijn gang") (zie CGVS, A(...), p. 18). Gezien de ernst van de feiten en de vaststelling dat er al eerder familieleden werden bedreigd, kan deze uitleg niet overtuigen.

Vervolgens kunnen jullie geen eensluidend beeld schetsen van de ontvoering van A(...). A(...) beperkt zich tot een uiterst summiere samenvatting van de feiten (zie CGVS, A(...), p. 12-13, 18). Ook H(...) beperkt zich bij zijn vrij relaas tot het uiterste minimum (zie CGVS, H(...), p. 23). Bovendien blijkt hij niet te weten waar A(...) begraven is. Hij oppert het vermoeden dat zijn broers hem in M(...) Al Saqraan hebben begraven, maar dat blijkt weinig meer dan een hypothese gebaseerd op het feit dat dit de meest dichtbijgelegen begraafplaats was (zie CGVS, H(...), p. 26). A(...) beweert dan weer dat er getuigen waren van de ontvoering, maar hij kan niets zeggen over de identiteit van de getuigen. Evenmin kan hij bijkomende toelichting geven over de ontvoerders of over hetgeen de getuigen hebben gezien. Nochtans beweert hij dat de burens zijn zus A(...) belden en haar vertelden wat er was gebeurd (zie CGVS, A(...), p. 6-7). Aangezien A(...) in contact stond met getuigen én aangezien ze nadien mogelijks aangifte deed bij de politie (zie verder), mag worden verwacht dat jullie meer specifieke informatie zouden hebben. I(...) schetst dan weer de haast woordelijke conversatie tussen A(...) en zijn

ontvoerders (zie CGVS, I(...), p. 14-15). Vreemd genoeg kan hij niet toelichten via wie hij dat getuigenverslag kreeg. Hij kan enkel zeggen dat hij het via zijn gezinsleden vernam en dat die het op hun beurt van een vriend of van buuren hoorden. Hij weet niet welke vriend of buur het jullie vertelde (zie CGVS, I(...), p. 15). Dergelijke verklaringen kunnen uiteraard niet overtuigen. Bovendien is het vreemd dat ook I(...) geen bijkomende details over de ontvoerders kan geven, terwijl er blijkbaar getuigen waren die het gesprek tussen A(...) en de ontvoerders haast woordelijk konden volgen. I(...) weet enkel dat het 'over een groep ging', dat ze van de groepering van Sheikh Mohammed Nafeiye waren, dat ze gewapend waren, en dat ze riepen en agressief waren (zie CGVS, I(...), p. 15). Ook M(...) kan weinig vertellen over de ontvoering. Ze kan geen informatie of details geven over de ontvoerders of over hetgeen er zich bij het huis heeft afgespeeld. Evenmin weet ze of één van de omstaanders of getuigen het gesprek tussen A(...) en de ontvoerders kon volgen. M(...) beweert dat vrienden van I(...) haar dochter A(...) op de hoogte brachten van de ontvoering, wat opmerkelijk is aangezien I(...) niet wist wie A(...) heeft geïnformeerd (zie boven). Bovendien blijkt M(...) niet te weten of het lichaam van A(...) op de dag van de ontvoering of pas later werd teruggevonden (zie CGVS, M(...), p. 15).

Verder leggen jullie geen eensluidende verklaringen af over de politieaangifte die A(...) deed naar aanleiding van de ontvoering en het overlijden van A(...). A(...), H(...) en M(...) maken alvast niet spontaan melding van een aangifte. A(...) beweert vervolgens dat A(...) wel aangifte deed bij het politiekantoor van Rashad (zie CGVS, A(...), p. 7). I(...) blijkt op zijn beurt niet te weten of er al dan niet aangifte werd gedaan (zie CGVS, I(...), p. 15-16). Wat er ook van zij, jullie hebben alvast geen begin van bewijs betreffende de mogelijke aangifte.

Jullie leggen weliswaar een overlijdensakte van A(...) voor, maar deze kan het ongeloofwaardig karakter van jullie verklaringen niet herstellen. In Irak wordt namelijk op grote schaal gefraudeerd met dit type documenten (zie Landeninformatie, COI Focus "Irak: Corruptie en documentenfraude"), waardoor ze slechts enige bewijswaarde hebben wanneer ze worden ondersteund door precieze, geloofwaardige, en volledige verklaringen. Dat is in casu allerm minst het geval (zie boven). Het CGVS hecht evenmin geloof aan jullie verklaringen omtrent de explosie van jullie woning. Uiteraard omdat de concrete aanleiding voor het incident ongeloofwaardig bleek (zie boven). Bovendien kunnen jullie eens te meer geen eensluidende versie van de feiten geven. H(...) blijkt karig met zijn informatie over de explosie en zegt weinig meer dan dat de ontvoering van A(...) en de explosie in de woning op dezelfde dag plaatsvonden (zie CGVS, H(...), p. 23). Ook A(...) verklaart dat de ontvoering van A(...) en de explosie op dezelfde dag plaatsvonden (zie CGVS, A(...), p. 10). A(...) beaamt dat de twee incidenten zich op dezelfde dag voordeden en beweert dat de explosie een aantal uur na de ontvoering gebeurde (zie CGVS, A(...), p. 7). I(...) zegt vervolgens dat de ontvoering en de explosie op dezelfde dag plaatsvonden, maar blijkt niet te weten hoeveel tijd er tussen de twee incidenten zaten. Hij laat in het midden of de explosie op het moment van de ontvoering plaatsvond of pas na de moord op A(...) (zie CGVS, I(...), p. 15). M(...) blijkt vervolgens niet te weten op welke datum de explosie plaatsvond. Ze weet zelfs niet of ze op dezelfde dag van de ontvoering plaatsvond. Meer nog, M(...) kan niet eens toelichten of het huis al was ontploft op het moment dat A(...) werd ontvoerd (zie CGVS, M(...), p. 15-16). Het is niet onredelijk te verwachten dat ze dergelijke vragen kan beantwoorden aangezien jullie naar eigen zeggen uitgebreid gebriefd werden door A(...) én aangezien het per slot van rekening over de ontploffing van jullie woonst gaat. Verder blijken jullie weinig concrete details te hebben over de explosie in de woning. A(...) weet niet welk soort explosief werd gebruikt en weet niet waar het explosief werd achtergelaten (zie CGVS, A(...), p. 7). Op de vraag of de politie of brandweer ter plaatse kwam na de explosie, antwoordt A(...) dat de politie langskwam. Hij leidt dat enkel af uit het feit dat er een politieagent op de foto's zichtbaar is en uit het feit dat het de standaardprocedure is (zie CGVS, A(...), p. 7). Er mag, zeker gezien de carrière van H(...) en de advocatencarrière van A(...), echter worden verwacht dat jullie duidelijk kunnen stellen of de politie langskwam én welke stappen ze ondernamen. Ook I(...) lijkt niet te weten welk type explosief werd gebruikt. Hij sluit niet uit dat het om een berm bom of een granaat ging. Volgens hem werd het explosief buiten de woning geplaatst, hetgeen hij afleidt uit de neergelegde foto's (zie CGVS, I(...), p. 15). M(...) heeft geen bijkomende informatie over de explosie, volgens haar omdat ze op dat moment gehospitaliseerd was. Dat is echter geen afdoende verklaring voor haar onwetendheid, aangezien ze zich via de rest van het gezin had kunnen informeren.

Jullie leggen weliswaar enkele foto's van een verwoeste woning voor, maar deze foto's hebben pas enige bewijswaarde wanneer ze worden ondersteund door precieze, volledige, en geloofwaardige verklaringen. Dit is in casu niet het geval. Bovendien kan op basis van de foto's onmogelijk worden vastgesteld of het werkelijk om jullie huis ging. De foto's kunnen het ongeloofwaardig karakter van het

incident dus niet herstellen. Los daarvan hebben jullie geen enkel ander begin van bewijs betreffende de explosie.

Ter volledigheid benadrukt het CGVS dat jullie onwetendheid of tegenstrijdige verklaringen over de ontvoering van A.(...) en de explosie van jullie woning niet kan worden verklaard door het feit dat jullie niet in het land waren. Zoals gezegd was de aanleiding voor deze incidenten sowieso ongeloofwaardig. Bovendien geven jullie meermaals te kennen dat jullie uitgebreid gebriefd werden door A.(...), een advocate, die (mogelijks) verschillende stappen ondernam in de feitelijke afhandeling van de incidenten (bv. aangifte van overlijden van het overlijden van A.(...), mogelijks een politieaangifte doen). Verder beweert H.(...) een hogere politieofficier met tientallen jaren ervaring te zijn. Gezien zijn ervaring mag worden verwacht dat hij een inzicht heeft in hoe dergelijke zaken worden afgehandeld en dat hij dus meer betrokkenheid in zijn zaak zou hebben getoond. Het is trouwens zo dat jullie niet enkel vage of rudimentaire verklaringen afleggen, maar dat deze bij vlagen ronduit tegenstrijdig zijn. Die tegenstrijdige verklaringen vallen uiteraard niet te verklaren door het feit dat jullie op het moment van de feiten niet in het land waren. Door jullie ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen bieden jullie het CGVS geen zicht op jullie concrete situatie in Irak en de werkelijke redenen waarom jullie Irak verlieten en asiel aanvroegen.

In dit verband dient nog te worden aangestipt dat het hoogst merkwaardig is dat H.(...) na deze feiten geen contact opnam met de Iraakse politiediensten. Nochtans diende hij naar eigen zeggen tot zijn vertrek uit Irak als politieofficier, haalt hij geen problemen aan met collega's of problemen binnen de dienst. Gezien zijn positie en de gegeven omstandigheden lijkt het bijzonder inconsistent dat hij dit netwerk, dat hem in de mate van het mogelijke bescherming of informatie kon verschaffen, volledig onbenut liet in het afhandelen van zijn zaak en dat hij in plaats daarvan binnen 24 uur samen met zijn gezin het land verliet. Eens te meer nergens uit zijn verklaringen blijkt dat de Irakese autoriteiten niet willens zouden zijn geweest om hem enige vorm van bescherming te bieden. Deze vaststelling doet bijkomende twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van de incidenten (zie CGVS, H.(...), p. 26).

Uit het voorgaande blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door jullie aangehaalde asielmotieven en de door jullie aangehaalde concrete vluchtaanleiding.

Het CGVS merkt verder op dat de politiecarrière van H.(...), een carrière die meerdere decennia en episodes uit de recente Iraakse geschiedenis omspannt, in deze niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging te legitimeren. Uit de vaststellingen van het CGVS blijkt dat er in al die jaren geen geloofwaardige en/of duidelijke indicaties waren dat H.(...) en de rest van het gezin werden gevisieerd met het oog op vervolging omwille van zijn tewerkstelling bij de Iraakse politiediensten. De aangehaalde asielmotieven bleken namelijk ofwel uiterst twijfelachtig, ofwel ronduit ongeloofwaardig (zie hoger) te zijn.

Het CGVS stelt vast dat H.(...) van 2005 tot 2015 als 'amid' in Sadr city heeft gewerkt zonder er geloofwaardige problemen (zie boven) te hebben ervaren. H.(...) verklaart eveneens dat hij er nooit rechtstreeks problemen heeft gekend (zie CGVS, H.(...), p. 15). Dit terwijl in de periode dat H.(...) in Sadr city te werk was gesteld, Irak gebukt ging onder hoogoplopende sektarische spanningen die hun hoogtepunt kenden in de periode 2006-2007. Deze sektarische strijd had verregaande gevolgen voor de sektarische samenstelling van nagenoeg elke wijk in Bagdad. Zo werd Sadr city een strikt sjiiitische wijk en een bolwerk van de sjiiitische militieën. H.(...) geeft een vaag, weinig doorleefd antwoord op de vraag hoe hij er, als soennitische 'amid' uit een andere wijk, kon functioneren. Hij zegt weinig meer dan dat hij veel heeft meegemaakt, wat haaks staat op zijn verklaringen dat hij er nooit rechtstreeks problemen heeft gekend. Verder beroept hij zich op de bescherming van de Goddelijke genade, een weinig overtuigend antwoord voor iemand die zichzelf als een seculiere soenniet bestempelt (zie CGVS, H.(...), p. 15). Gezien de context in Sadr city, werd H.(...) nogmaals gevraagd waarom hij desondanks in Sadr city bleef werken, waarop hij andermaal in algemeenheden vervalt door te stellen dat alle politieagenten werden gevisieerd. Wanneer H.(...) nogmaals de kans krijgt zijn positie in Sadr city toe te lichten, stelt hij dat hij geen ontslag wilde nemen, hij zijn werk wilde behouden en een hogere rang ambieerde (zie CGVS H.(...), p. 15). De combinatie van het totaal gebrek aan concrete elementen van vervolging, het feit dat H.(...) jarenlang (vrijwillig) in dezelfde wijk bleef werken, en zijn houding, lijkt er op te wijzen dat er in die periode geen sprake was van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Ook na zijn overplaatsing in januari 2015 van Sadr city naar Mahmoudiya ten zuiden van Bagdad kende H.(...) geen geloofwaardige problemen (zie boven). Bijkomend dient te worden opgemerkt dat M.(...) en

H.(...) tegenstrijdige verklaringen afleggen over de reden van de overplaatsing. H.(...) beweert dat hij, gezien zijn hogere rang, er orde op zaken moest gaan stellen (zie CGVS, H.(...), p. 13). M.(...) stelt daarentegen dat H.(...) zelf om zijn overplaatsing zou hebben verzocht omdat hij in Sadr city lastig werd gevallen (zie CGVS, M.(...), p. 13). Het is echter onduidelijk waarop M.(...) alludeert, aangezien H.(...) zelf geen concrete incidenten in Sadr City aanhaalt (zie hoger). Het is bovendien opmerkelijk dat H.(...) zich in die omstandigheden naar een andere problematische regio, te weten Mahmoudiya, zou laten overplaatsen. Dat lijkt niet het gedrag te zijn van een persoon die werkelijk voor vervolging vreest.

Daarnaast laat H.(...) na zijn originele werkbadge voor te leggen die hij in 2006 bekwam naar aanleiding van zijn promotie tot 'amid'. H.(...) geeft als uitleg dat zijn badge in een zak van zijn uniform stak en dat hij omwille van het snelle vertrek uit Irak in juni 2015 niet in staat was dit document mee te nemen (zie CGVS, H.(...), p. 17). De redenen van het gedwongen snelle vertrek uit Irak zijn echter ongeloofwaardig, waardoor deze uitleg vervalst. Dat H.(...) vervolgens wel originele werkbades uit 1981, 1991 en 2005 voorlegt, maakt zijn uitleg over het ontbreken van zijn huidige werkbadge, verder onaannemelijk. In verband met de attesten aangaande H.(...) zijn bevordering tot rang van 'amid' in 2006 en zijn overplaatsing naar Mahmoudiya in januari 2015, moeten bovendien de volgende kanttekeningen worden gemaakt. Waar uit de officiële documenten die H.(...) neerlegt blijkt dat zijn volledige naam H.(...) F.(...) M.(...) A.(...)T.(...) is, hebben bovengenoemde documenten betrekking op H.(...) F.(...) M.(...) Y.(...). Gezien in deze documenten sprake is van een volledige andere familienaam, namelijk Y.(...) in plaats van A.(...)T.(...), rijst er bij het CGVS twijfel of deze documenten wel aan H.(...) toebehoren. Volledigheidshalve dient te worden vermeld dat Iraakse documenten zoals reeds werd aangehaald, sowieso slechts een relatieve bewijswaarde hebben. Jullie inconsistente verklaringen ter zake, alsook het ontbreken van enig begin van bewijs aangaande H.(...) zijn recente tewerkstelling, roepen logischerwijs vragen op over het profiel van H.(...) als actieve politie officier.

Kortom, H.(...)'s bijzonder summiere en weinig doorleefde antwoorden over zijn functioneren als 'amid' in Sadr city en Mahmoudiya in de periode 2005-2015, het feit dat H.(...) gedurende deze periode nooit geloofwaardige problemen (zie boven) heeft gekend, alsook het ontbreken van enig begin van bewijs aangaande zijn recente tewerkstelling, maken dat het CGVS geen reden ziet om te besluiten dat er in hoofde van H.(...) en de rest van het gezin, sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn dienstverband bij de Iraakse politiediensten.

Evenmin zijn er redenen om te veronderstellen dat jullie als soennieten, of als soennitisch gepercipieerd gezin bij voorbaat voor vervolging dienen te vrezen. Om te beginnen blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat louter een soennitische herkomst in de huidige context in Bagdad niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging te rechtvaardigen (zie Landeninformatie, COI Focus-"Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" & COI Focus-"Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016"). Zo blijkt dat jullie al die jaren zonder veel beslommeringen in Al Obaidi hebben gewoond, (zie CGVS, A.(...), p. 13). H.(...) stelt dat de familie er veilig was omdat iedereen hen kende. Zijn lijfwachten mochten zelfs beschikken op het moment dat hij na zijn werk thuiskwam (zie CGVS, H.(...), p. 24). Bovendien bleken zowel A.(...), A.(...), als I.(...) in staat om het middelbaar onderwijs te doorlopen en in het geval van A.(...) zelfs hoger onderwijs te volgen. Vanaf 2013 verplaatste A.(...) zich naar de Mustaqbal-universiteit gelegen aan de Palestijnstraat, om er colleges te volgen. A.(...) ging na zijn middelbare studies aan het werk in een carwash. Nergens uit jullie verklaringen blijkt dat A.(...), A.(...) en I.(...), jongemannen die actief aan het dagelijks leven in Bagdad deelnamen, op enig moment problemen zouden hebben gekend omwille van hun soennitische achtergrond. Jullie roepen jullie soennitische achtergrond trouwens niet in als één van de redenen voor jullie vertrek uit Irak. Uit het geheel van deze vaststellingen kan dan ook enkel worden geconcludeerd dat jullie situatie als voorgehouden soennieten uit Bagdad, niet volstaat om de vluchtelingenstatus toe te kennen.

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen kan de vluchtelingenstatus jullie niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de

maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para. 69)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, en de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien

worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren

dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadi's die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Er dient te worden vastgesteld dat jullie doorheen jullie verklaringen niet aannemelijk hebben gemaakt dat er in jullie hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie noch is er sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming overeenkomst art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Tot slot, de door jullie neergelegde documenten zijn niet in staat een ander licht te werpen op voorliggende appreciatie. Voor wat betreft de door jullie neergelegde originele identiteitskaarten (identiteitskaart H.(...) dd. 03/12/2014, identiteitskaart M.(...) dd. 31/08/2006, identiteitskaart A.(...) dd. 10/10/2012, identiteitskaart A.(...) dd. 10/10/2012, identiteitskaart I.(...) dd. 10/10/2012), originele nationaliteitsbewijzen (nationaliteitsbewijs H.(...) dd. 02/06/2014, nationaliteitsbewijs M.(...) dd. 11/02/1982, nationaliteitsbewijs A.(...) dd. 29/08/2006, nationaliteitsbewijs A.(...) dd. 29/08/2006, nationaliteitsbewijs I.(...) dd. 29/08/2006), originele woonstkaart van H.(...) en een kopie van de voedselrantsoenkaart dd. 2007, dient te worden vermeld dat deze louter betrekking hebben op jullie persoonsgegevens en nationaliteit. Deze gegevens staan op zich niet ter discussie. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat geen van jullie zijn origineel Iraaks paspoort voorlegt, terwijl jullie op legale wijze en met jullie eigen paspoorten Irak hebben verlaten. Volgens jullie werden deze reisbescheiden ingehouden door de smokkelaar. Wat daar ook van zij, het noopt het CGVS tot de vaststelling dat jullie geen documenten voorleggen die het precieze tijdstip van jullie vertrek uit Irak kunnen staven (zie CGVS, I.(...), p. 17). De originele studentenkaarten van H.(...) en A.(...) bevestigen enkel hun verleden als student. Aangaande de originele werkbades van H.(...) dd. 1981-1991-2005,

kopie attest promotie naar Amid-H.(...) dd. 31/03/2006, foto van H.(...) in uniform, attesten CPATT (met foto) - H.(...) dd. 07/07/2004 en 30/09/2004, foto van H.(...) met 'raid' Fakri en Amerikaanse werknemer van de militaire veiligheidsdienst en kopie en originele attesten van overplaatsing - H.(...) dd. 26/04/2004-15/03/2004-12/01/2015, dient te worden opgemerkt dat deze documenten enkel het profiel van H.(...) als 'amid' kunnen bevestigen, mits de nodige bedenkingen die hierboven reeds werden geformuleerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de vijfde verzoekende partij de heer A. A. H. F., als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een soennitische Arabier bent, en op 11 juni 1989 in Bagdad bent geboren. U woonde uw hele leven in de ouderlijke woonst te Al-Obaidi, Rusafa (Bagdad). U doorliep het middelbaar onderwijs en ving in 2013 uw universitaire studies aan op de Mustaqbal universiteit, richting management. U bent ongehuwd en heeft geen verloofde. Uw vader H.(...) F.(...) M.(...) A.(...) (OV 8.100.134 - CG 15/18946) is een Brigadier-Generaal ('amid') bij de Iraakse politie. Hij begon in 1981 zijn carrière als tweede luitenant ('mulazim'), werkte bij verschillende diensten (ook bij de Iraakse brandweer) op verschillende locaties, en kon na de val van Saddam Hoessein zijn werk verder zetten. In januari 2015 werd hij overgeplaatst naar het hoofdkantoor van de politie in Mahmoudiya.

Omstreeks 2012 overleefde uw vader een aanslag op zijn dienstwagen toen hij met zijn collega 'raid' Fakhri ging lunchen. Laatstgenoemde liet daarbij het leven. Aanleiding van de aanslag was een onderzoek naar een gewapende groepering waarbij uw vader een cruciale rol had gespeeld.

Kort voor jullie vertrek werd uw vader door Sheikh Mohammed Nafeiye, een vooraanstaand leider van de sjiitische militie Assaab Ahl Al-Haqq, aangesproken om samen te werken met diens organisatie. Uw vader weigerde.

Op 24 juni 2015 werd u bij het universiteitsgebouw ontvoerd door enkele gewapende mannen. Uw vriend Rasem, ooggetuige van het voorval, bracht onmiddellijk uw familie op de hoogte. Uiteindelijk werd u enkele uren vastgehouden op een onbekende plaats, waarna de ontvoerders u op straat achterlieten. Tijdens uw detentie had men geëist dat uw vader zou instemmen met het voorstel van Sheikh Mohammed Nafeiye. Indien uw vader weigerde zou men het ganse gezin viseren. Na uw vrijlating maakten u en uw gezinsleden zich op voor vertrek uit Irak. Nog dezelfde avond doken jullie onder in een hotel in Al Saadoun.

De volgende dag, op 25 juni 2015, namen jullie vanuit de luchthaven Bagdad het vliegtuig richting Istanbul, Turkije. U reisde in het gezelschap van uw vader H.(...), uw moeder M.(...) K.(...) M.(...) (OV 8.100.134 - CG 15/18946B), uw broer A.(...) (OV 8.100.147 - CG 15/18831) en uw broer I.(...) H.(...) F.(...) A.(...) (OV 8.100.140 - CG 15/18825). Jullie reisden onder jullie eigen identiteit en met behulp van jullie eigen identiteitsdocumenten.

Op 28 juni 2015 werd uw achterneef A.(...), een taxichauffeur uit Diyala, bij jullie woning ontvoerd toen hij er zijn wagen kwam ophalen. Volgens omstaanders werd hij door een aantal gewapende personen in een auto gedwongen en weggebracht. Dezelfde dag werd zijn levenloze lichaam teruggevonden in de hoofdstraat van jullie wijk. Nog op dezelfde dag raakte jullie woning ernstig beschadigd door een explosief dat bij het huis werd achtergelaten. Uw zus A.(...), die bij haar echtgenoot in Bagdad was gebleven, werd door derden op de hoogte gesteld van de incidenten en verwittigde jullie telefonisch. Na de incidenten dook ze onder.

Uiteindelijk bleven jullie een vijftientigtal dagen in Turkije. Tijdens jullie verblijf werd uw moeder enige tijd gehospitaliseerd. Vervolgens reisden jullie per boot naar de Griekse eilanden en van daaruit over land naar België. Op 3 augustus 2015 vroegen u en uw gezinsleden in België asiel aan.

Enige tijd later verliet uw zus A.(...) Irak en reisde ze samen met haar echtgenoot via Turkije naar Duitsland. Daar werd ze onderschept en werden haar vingerafdrukken genomen. Op het moment van uw gehoor op het CGVS was ze niet in staat om naar België door te reizen en jullie te vervoegen.

Ter staving van uw asielaanvraag leggen u en uw familieleden volgende stukken voor: identiteitskaart H.(...) dd. 03/12/2014, identiteitskaart M.(...) dd. 31/08/2006, identiteitskaart A.(...) dd. 10/10/2012, identiteitskaart A.(...) dd. 10/10/2012, identiteitskaart I.(...) dd. 10/10/2012, nationaliteitsbewijs H.(...) dd. 02/06/2014, nationaliteitsbewijs M.(...) dd. 11/02/1982, nationaliteitsbewijs A.(...) dd. 29/08/2006, nationaliteitsbewijs A.(...) dd. 29/08/2006, nationaliteitsbewijs I.(...) dd. 29/08/2006, woonstkaart H.(...) dd. 05/08/2014, voedselrantsoenkaart dd. 2007, studentenkaart H.(...), studentenkaart A.(...) dd. 01/10/2014, werkbades H.(...)d 1981-1991-2005, kopie attest promotie naar 'amid' - H.(...) dd. 31/03/2006, foto van H.(...) in uniform, attesten CPATT (met foto) - H.(...) dd. 07/07/2004 en 30/09/2004, foto van H.(...) met 'raid' Fakari en Amerikaanse werknemer van de militaire veiligheidsdienst, kopie en originele attesten van overplaatsing - H.(...) dd. 26/04/2004-15/03/2004-12/01/2015, drie foto's van vernielde woning en vernielde wagen van neef, overlijdensakte A.(...) dd. 28/06/2015 en medische attesten M.(...).

B. Motivering

U en uw gezinsleden beroepen zich op dezelfde asielmotieven. Na een grondige analyse van deze asielmotieven heeft het CGVS besloten dat jullie niet in aanmerking komen voor een toekenning van de vluchtelingenstatus of een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit omwille van onderstaande redenen:

Er kan om te beginnen geen geloof worden gehecht aan de voorgehouden incidenten als gevolg van H.(...) (CG 15/18946 zijn rol in de ontmanteling van de raketlanceerders in 2004. Er dient te worden opgemerkt dat jullie, de familie A.(...)T.(...), vanaf de val van het Baath-regime in maart 2003 tot en met juni 2015 in Bagdad, meer bepaald in de wijk Al Obaidi, woonachtig zijn geweest. H.(...) verklaart gedurende deze periode te hebben gewerkt bij de Irakese nationale politie in de rang van 'aqid' en vanaf 2005 als 'amid'. Nergens uit de gehoren blijkt dat er in de periode 2003 tot en met juli 2012, concrete aanwijzingen waren, waaruit zou kunnen worden opgemaakt dat H.(...) of één van de overige familieleden in de negatieve belangstelling zou hebben gestaan van sjiiitische milities (zie CGVS, H.(...), p. 25). Het is dan ook frappant dat jullie verklaren dat het schietincident dat plaats vond in juli 2012 en waarbij een collega van H.(...) uit Sadr City, te weten 'raid' Fakri om het leven kwam, direct verband zou houden met de betrokkenheid van H.(...) bij de ontmanteling van een raketlanceerbasis in Zafaraniya in 2004. H.(...) dan ook gevraagd waar uit afgeleid zou kunnen worden dat het de ouders hier effectief om te doen zou zijn geweest, spreekt hij in algemeenheden. Zo geeft hij aan dat doorgaans de milities verantwoordelijk zijn en dat dit soort handelen kenmerkend is voor milities. Op de vraag waarom deze represaille pas acht jaar naar datum zouden zijn uitgevoerd, antwoordt H.(...) naast de vraag door te repliceren dat politieagenten altijd gevaar lopen (zie CGVS, H.(...), p. 24). H.(...) slaagt er met andere woorden niet in aan te geven uit welke elementen blijkt dat milities de ouders zouden zijn of dat er enig verband is met de ingeroepen feiten uit 2004. Gezien zijn rang van 'amid' mag worden verwacht dat hij hieromtrent nauwgezetere verklaringen zou kunnen afleggen. Gezien het ontbreken van enige concrete aanwijzing, dient dan ook te worden geconcludeerd dat de bewering als zou de aanslag in 2012 verband houden met H.(...) zijn functie als politieagent alsook zijn optreden in Zafaraniya in 2004, niet meer omhelst dan blote beweringen en louter berust op veronderstellingen en vermoedens.

Niet alleen overtuigen de verklaringen van H.(...) geenszins voor wat betreft het motief van de aanslag in 2012, ook zijn er ernstige bedenkingen te maken bij zijn handelen in de nasleep van het incident. Belangrijk is in dit verband H.(...)'s verklaring dat de leden van de milities zijn gezicht zouden hebben herkend en dat zij zouden hebben geweten waar hij en zijn gezin woonden (zie CGVS, H.(...), p. 24). Deze wetenschap ten spijt, bleef H.(...) met zijn gezin woonachtig op hetzelfde adres in Al Obaidi (zie CGVS, H.(...), p. 3). Daarenboven leggen jullie onderling afwijkende verklaringen af aangaande verschillende aspecten van de schietpartij in juli 2012. Zo verklaarde H.(...) dat de feiten plaatsvonden toen hij over de middag met collega raid Fakri ging lunchen en hij zich bij de brug over het kanaal bevond (zie CGVS, H.(...), p. 19). A.(...) (CG 15/18828) verklaart dan weer dat het incident zou hebben plaatsgevonden op het einde van hun werkdag (zie CGVS, A.(...), p. 14). Niet alleen is er sprake van afwijkende verklaringen aangaande het tijdstip, ook in verband met de datum zijn jullie verklaringen allesbehalve eensluidend. Zo mag het bijvoorbeeld opmerkelijk worden genoemd dat I.(...) (CG 15/18825) beweert dat het schietincident niet in 2012, doch in 2004 zou hebben plaatsgevonden (zie CGVS, I.(...), p. 12, 18). Gezien I.(...) op het moment van de feiten respectievelijk elf of negentien

jaar oud was, valt moeilijk in te zien, gelet ook op de ernst van de feiten, dat hij zich in die mate zou vergissen omtrent het tijdstip. H.(...)'s uitleg, namelijk dat I.(...) zich heeft vergist en hij niet op de hoogte was van de details van het werk van zijn vader, kan vastgestelde tegenstrijdigheid niet ophelderen. Daarenboven dient te worden aangestipt dat H.(...) niet kan aangeven op welke datum het schietincident zich zou hebben voorgedaan. Hij herinnert zich enkel dat het incident in de maand juli plaatsvond. Juist omwille van de rang van H.(...) kan hem deze omissie worden aangerekend (zie CGVS, H.(...), p. 19). Bovenstaande vaststellingen zijn andermaal een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van de ingeroepen feiten. Deze constatering wordt gesterkt door het ontbreken van enig begin van bewijs aangaande betreffend incident. Gezien de rang van H.(...) binnen het politiekorps en het feit dat hij verklaarde aangifte te hebben gedaan naar aanleiding van dit incident (zie CGVS, H.(...), p. 19), kan worden verwacht dat er enig begin van bewijs zou worden voorgelegd, wat in casu niet het geval is.

Het CGVS hecht evenmin geloof aan de ontvoering van A.(...) op 24 juni 2015. Jullie leggen namelijk herhaaldelijk en op cruciale punten tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen af over deze feiten.

Vooreerst moet worden geconstateerd dat jullie inconsistente verklaringen afleggen over de ontmoeting tussen Sheikh Mohammed Nafeiye en H.(...). Zo zijn er uiteenlopende verklaringen over de plek waar H.(...) door de Sheikh zou zijn benaderd om met hem samen te werken. H.(...) verklaart in dit verband dat hij in Mahmoudiya werd aangesproken (zie CGVS, H.(...), p. 22). I.(...) stelt niet te weten waar de ontmoeting plaatsvond, doch past zijn verklaringen aan en beweert dat het in Bagdad was (zie CGVS, I.(...), p. 12). Evenmin is er duidelijkheid over waar in Mahmoudiya H.(...) werd benaderd door de Sheikh. H.(...) legt hier immers weinig eenduidige verklaringen over af. Zo verklaart hij aanvankelijk dat hij in zijn werkplaats werd aangesproken door de Sheikh. Geconfronteerd met het feit dat het een merkwaardige gang van zaken is dat een vooraanstaand leider van Assaab Ahl Al-Haqq, een politieagent met de rang van 'amid', zou afpersen binnen de muren van het politiekantoor zelf, past H.(...) zijn verklaringen aan. Hij beweert opeens dat hij niet bedreigd werd en dat de Sheikh hem op straat, naast het politiekantoor benaderde (zie CGVS, H.(...), p. 22). Deze uitleg overtuigt allerm minst, te meer omdat uit de verklaringen die werden opgetekend in de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), blijkt dat H.(...) wel degelijk verklaarde dat de Sheikh het politiekantoor heeft betreden. Overigens kan M.(...) (CG 15/18946B) voor wat betreft de bedreigingen door de Sheikh, het CGVS enkel bijbrengen dat aan H.(...) mondeling een bericht zou zijn gestuurd. Gevraagd deze verklaring nader toe te lichten, stelt M.(...) voorop het allemaal niet meer te weten vanwege haar ziekte (zie CGVS, M.(...), p. 13).

Daarnaast bestaat er grote onduidelijkheid over wanneer H.(...) voor het eerst benaderd werd door de Sheikh. Zo stelt H.(...) aanvankelijk dat de eerste ontmoeting drie dagen voor de ontvoering van A.(...) plaatsvond (zie CGVS, H.(...), p. 21). H.(...), hier nogmaals over bevraagd, geeft een vaag antwoord en beweert tot driemaal toe te zijn benaderd door de Sheikh. Deze drie ontmoetingen zouden hebben plaatsgevonden in de maand juni (zie CGVS, H.(...), p. 22). Deze verklaringen wekken verbazing omdat H.(...) in de vragenlijst liet optekenen dat hij reeds vanaf januari 2015 werd benaderd door de Sheikh. H.(...) met zijn verklaringen in de vragenlijst geconfronteerd, beweert dit niet als dusdanig te hebben verklaard en stelt te hebben aangegeven in januari te zijn overgeplaatst van Sadr city naar Mahmoudiya. Opvallend genoeg heeft ook A.(...) (CG 15/18831) geen idee wanneer de eerste ontmoeting tussen H.(...) en de Sheikh plaatsvond (zie CGVS, A.(...), p. 4). Dat zowel A.(...) als M.(...) beweren niet op de hoogte te zijn van deze feiten omdat zij pas na de ontvoering van A.(...) vernamen dat hun vader/echtgenoot door de Sheikh was benaderd, kan hun onwetendheid niet vergoelijken (zie CGVS A.(...), p. 4- zie CGVS, M.(...), p. 13). Er mag immers worden verwacht dat men zich informeert over de essentiële elementen die mee aanleiding hebben gegeven tot de vlucht uit Irak.

Er moet dan ook worden geconstateerd dat voorgaande inconsistenties en omissies aangaande een sleutelelement uit jullie asielrelaas, te weten het verzoek tot samenwerking van Sheikh Mohammed Nafeiye, een belangrijke negatieve indicatie is wat betreft de waarachtigheid van deze feiten.

Verder scheppen jullie geen duidelijkheid over het gedrag van de ontvoerders op het moment van de ontvoering. A.(...) verklaart dat de ontvoerders een pistool tegen zijn hoofd plaatsten en hem in de wagen dwongen (zie CGVS, A.(...), p. 12). A.(...) beweert op zijn beurt dat ze A.(...) sloegen en hem met geweld in de wagen dwongen. Hij zegt niets over het wapen dat tegen A.(...) zijn hoofd werd geplaatst (zie CGVS, A.(...), p. 3-4). Ook I.(...) geeft een afwijkende versie van de feiten. Volgens hem waren de ontvoerders gewapend en kon A.(...) niet anders dan in de wagen stappen (zie CGVS, I.(...), p. 13). H.(...) verklaart op zijn beurt dat ze A.(...) niet in de wagen moesten dwingen ("zo ging het nu eenmaal"), dat ze zijn naam vroegen, en hem in de wagen lieten plaatsnemen (zie CGVS, H.(...), p. 21).

Ook over de wagen van de ontvoerders leggen jullie afwijkende en onaannemelijke verklaringen af. Zo beweert A.(...) dat het om een Toyota Monika ging (zie CGVS, p. 17). Volgens A.(...) ging het om een Nissan Patrol, een type wagen dat volgens hem de bijnaam 'Monika' draagt (zie CGVS, A.(...), p. 3). M.(...) en I.(...) blijken op hun beurt niet te weten over welk type wagen het ging (zie CGVS, M.(...), p. 14 - zie CGVS, I.(...), p. 13). Ook H.(...) bleek niet te weten om welke wagen het ging (zie CGVS, H.(...), p. 21), terwijl hij nochtans door de vriend van A.(...), een ooggetuige, op de hoogte werd gebracht van de ontvoering en hij via het hoofd van de politie een signalement had laten verspreiden (zie CGVS, H.(...), p. 20). Indien H.(...), een politieofficier met tientallen jaren ervaring op de teller, werkelijk een signalement heeft doorgegeven, mag worden verwacht dat hij op zijn minst een summiere beschrijving van de wagen (en de daders) had. Niet in het minst omdat H.(...) verklaart dat de controleposten op basis van zijn signalement wagens begonnen te controleren (zie CGVS, H.(...), p. 20). De verklaringen van H.(...) vertonen in die zin een gebrek aan interne consistentie, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Vervolgens bieden jullie geen uitsluitel over wat er tijdens de ontvoering is gebeurd. A.(...) verklaart dat hij tijdens zijn ontvoering naar een 'deftige kamer' werd gebracht en er werd aangesproken door Sheikh Mohammed Nafeiye. Die stak hem een brief in de handen en zei dat hij de boodschap aan zijn vader, H.(...), moest overmaken (zie CGVS, A.(...), p. 12-13, 15). Ook M.(...) verklaart dat A.(...) de Sheikh heeft ontmoet tijdens zijn ontvoering (zie CGVS, M.(...), p. 14). I.(...) is op zijn beurt niet zeker, maar vermoedt dat A.(...) de Sheikh heeft ontmoet (zie CGVS, p. 13). A.(...) kan geen zekerheid scheppen maar verklaart uiteindelijk dat A.(...) de Sheikh vermoedelijk niet heeft ontmoet (zie CGVS, A.(...), p. 4). Ook H.(...) vermoedt dat de Sheikh, zijn grote rivaal, niet aanwezig was bij de ontvoering van zijn zoon (zie CGVS, H.(...), p. 21). Dat jullie elkaar tegenspreken over de ontmoeting tussen A.(...) en Sheikh Mohammed Nafeiye is uiteraard nefast voor de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas. Het betreft namelijk een sleutelpassage in jullie asielrelaas, aangezien de ontmoeting met Sheikh Mohammed Nafeiye, een vooraanstaand leider van Assaab Ahl Al Haqq en de persoon die jullie problemen veroorzaakte, onomstotelijk bewees dat Assaab Ahl Al Haqq er niet voor terugschrok om niet enkel H.(...) maar ook de rest van de familie te bedreigen. Er mag dan ook worden verwacht dat jullie er consistente en eensluidende verklaringen over zouden afleggen mochten dergelijke feiten zich werkelijk hebben voorgedaan.

Daarnaast kunnen jullie geen duidelijkheid scheppen over de vrijlating van A.(...). Nochtans waren jullie stuk voor stuk ooggetuigen van wat er die avond is gebeurd. A.(...) beweert dat hij op straat werd gedumpt, dat enkele omstaanders zijn boeien en blinddoek losmaakten, en dat hij toen ontdekte dat hij zich in Shola bevond (zie CGVS, A.(...), p. 13). Vervolgens verwittigde hij zijn vader, H.(...), waarna die hem samen met de politie en enkele vrienden kwam oppikken (zie CGVS, A.(...), p. 17). H.(...) beaamt dat hij na enkele uren door A.(...) werd opgebeld, dat hij A.(...) in Shola ging oppikken, en dat hij daarbij door de politie (en enkele officiers) werd vergezeld (zie CGVS, H.(...), p. 20). I.(...) weet op zijn beurt dat A.(...) naar zijn vader belde en dat die hem samen met de politie ging oppikken. Hij weet echter niet welke politiedienst hem vergezelde, maar I.(...) sluit niet uit dat het om de lokale politie ging (zie CGVS, I.(...), p. 13). I.(...) weet echter niet waar A.(...) werd vrijgelaten. Hij weet dat het in Bagdad was maar kan niet toelichten waar (zie CGVS, I.(...), p. 13-14). M.(...) geeft op haar beurt een andere versie van de feiten. Ze beweert dat A.(...) in Shola werd vrijgelaten, ook al is ze daar niet volledig zeker van (zie CGVS, M.(...), p. 14). Volgens haar stuurde haar echtgenoot H.(...) vervolgens agenten naar Shola om A.(...) op te pikken. Ze beweert dat H.(...) de agenten niet heeft vergezeld omdat hij vreesde dat men hem zou vermoorden (zie CGVS, M.(...), p. 14). Ze weet niet of iemand anders de agenten heeft begeleid (zie CGVS, M.(...), p. 15). Ook A.(...) geeft een eigen (merkwaardige) versie van de feiten. Volgens hem werd A.(...) ergens op straat achtergelaten. A.(...) kan niet toelichten waar dat was. Vervolgens nam A.(...), om onduidelijke redenen, een taxi naar een andere wijk, waarna hij H.(...) opbelde. Die laatste verwittigde vervolgens de politie en liet A.(...) oppikken. Volgens A.(...), die alles zag gebeuren terwijl hij zijn moeder troostte, ging H.(...) niet mee met de politie omdat hij vreesde dat men hem zou vermoorden (zie CGVS, A.(...), p. 5). De voornoemde, herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen ondermijnen uiteraard de geloofwaardigheid van de ingeroepen feiten.

Verder is het opmerkelijk dat er geen aangifte werd gedaan van de ontvoering van A.(...) (zie CGVS, A.(...), p. 18 – zie CGVS, H.(...), p. 23), ook al sluit I.(...) niet uit dat A.(...) of H.(...) ter plekke iets 'verklaarden' of dat de politie zelf stappen ondernam (zie CGVS, I.(...), p. 14). Aangezien H.(...) op de dag van de ontvoering wel een signalement liet verspreiden (zie boven) is het trouwens merkwaardig dat hij de feiten nadien niet liet attesteren in een formele aangifte. Niet in het minst omdat hij naar eigen zeggen nog een officier bij de Iraakse politie was én tijdens de ontvoeringszaak de onvoorwaardelijke hulp van zijn collega's kreeg (zie hoger).

Tot slot merkt het CGVS op dat jullie niet over het minste begin van bewijs beschikken ter staving van de ontvoering van A.(...). Jullie asielmotieven steunen dus volledig op jullie ongeloofwaardige, want tegenstrijdige, verklaringen.

Vervolgens is het evenmin geloofwaardig dat jullie neef A.(...) na jullie vertrek werd vermoord en dat jullie huis in dezelfde periode werd opgeblazen.

De geloofwaardigheid van deze feiten wordt in de eerste plaats teniet gedaan door de vaststelling dat de voorafgaande feiten absoluut ongeloofwaardig zijn (zie boven).

Verder leggen jullie opnieuw onaannemelijk of zelfs ronduit tegenstrijdige verklaringen af over de ingeroepen feiten.

Zo valt het op dat A.(...) zijn wagen bij jullie huis parkeerde, hetgeen in de door jullie geschetste context van een opvallende onvoorzichtigheid getuigt. Aangezien jullie het huis (en uiteindelijk zelfs het land) verlieten omdat jullie er belaagd werden door een organisatie die er niet voor terugschrok om de familieleden van H.(...) te ontvoeren, leek dit een weinig doordachte zet. Niet in het minst omdat jullie doorheen het gehoor meermaals benadrukken dat de militie bereid was om genadeloos tegen jullie op te treden. Evenmin leggen jullie eensluidende verklaringen af om het opmerkelijke gedrag van A.(...) te verklaren. Jullie scheppen namelijk geen duidelijkheid over het feit of A.(...) al dan niet op de hoogte was van de bedreigingen die jullie ontvingen en de redenen waarom jullie het huis hadden verlaten. Zo is er de versie van H.(...). Hij stelt dat hij niemand op de hoogte bracht omdat hij onder de indruk was van de situatie, nergens meer aan dacht, en gechoqueerd was door de ontvoering - dewelke ongeloofwaardig werd bevonden (zie CGVS, H.(...), p. 23). I.(...) blijkt dan weer niet te weten of A.(...) al dan niet op de hoogte was van jullie problemen (zie CGVS, I.(...), p. 15). A.(...) beweert op zijn beurt dat A.(...) wel wist dat jullie vertrokken waren, waaruit kan worden afgeleid dat hij ook wist dat jullie werden bedreigd. Het is dan ook opmerkelijk dat A.(...) toch zijn wagen bij jullie huis parkeerde. Geconfronteerd met het onvoorzichtig gedrag van A.(...), stelt A.(...) laconiek dat in Irak niemand opkijkt van dergelijke feiten ("In Irak zijn onze huizen naast elkaar. Als er een huis wordt gebombardeerd na 5 minuten gaat alles weer zijn gang") (zie CGVS, A.(...), p. 18). Gezien de ernst van de feiten en de vaststelling dat er al eerder familieleden werden bedreigd, kan deze uitleg niet overtuigen.

Vervolgens kunnen jullie geen eensluidend beeld schetsen van de ontvoering van A.(...). A.(...) beperkt zich tot een uiterst summiere samenvatting van de feiten (zie CGVS, A.(...), p. 12-13, 18). Ook H.(...) beperkt zich bij zijn vrij relaas tot het uiterste minimum (zie CGVS, H.(...), p. 23). Bovendien blijkt hij niet te weten waar A.(...) begraven is. Hij oppert het vermoeden dat zijn broers hem in M.(...) Al Saqraan hebben begraven, maar dat blijkt weinig meer dan een hypothese gebaseerd op het feit dat dit de meest dichtbijgelegen begraafplaats was (zie CGVS, H.(...), p. 26). A.(...) beweert dan weer dat er getuigen waren van de ontvoering, maar hij kan niets zeggen over de identiteit van de getuigen. Evenmin kan hij bijkomende toelichting geven over de ontvoerders of over hetgeen de getuigen hebben gezien. Nochtans beweert hij dat de burens zus A.(...) belde en haar vertelden wat er was gebeurd (zie CGVS, A.(...), p. 6-7). Aangezien A.(...) in contact stond met getuigen én aangezien ze nadien mogelijks aangifte deed bij de politie (zie verder), mag worden verwacht dat jullie meer specifieke informatie zouden hebben. I.(...) schetst dan weer de haast woordelijke conversatie tussen A.(...) en zijn ontvoerders (zie CGVS, I.(...), p. 14-15). Vreemd genoeg kan hij niet toelichten via wie hij dat getuigenverslag kreeg. Hij kan enkel zeggen dat hij het via zijn gezinsleden vernam en dat die het op hun beurt van een vriend of van burens hoorden. Hij weet niet welke vriend of buur het jullie vertelde (zie CGVS, I.(...), p. 15). Dergelijke verklaringen kunnen uiteraard niet overtuigen. Bovendien is het vreemd dat ook I.(...) geen bijkomende details over de ontvoerders kan geven, terwijl er blijkbaar getuigen waren die het gesprek tussen A.(...) en de ontvoerders haast woordelijk konden volgen. I.(...) weet enkel dat het 'over een groep ging', dat ze van de groepering van Sheikh Mohammed Nafeiye waren, dat ze gewapend waren, en dat ze riepen en agressief waren (zie CGVS, I.(...), p. 15). Ook M.(...) kan weinig vertellen over de ontvoering. Ze kan geen informatie of details geven over de ontvoerders of over hetgeen er zich bij het huis heeft afgespeeld. Evenmin weet ze of één van de omstaanders of getuigen het gesprek tussen A.(...) en de ontvoerders kon volgen. M.(...) beweert dat vrienden van I.(...) haar dochter A.(...) op de hoogte brachten van de ontvoering, wat opmerkelijk is aangezien I.(...) niet wist wie A.(...) heeft geïnformeerd (zie boven). Bovendien blijkt M.(...) niet te weten of het lichaam van A.(...) op de dag van de ontvoering of pas later werd teruggevonden (zie CGVS, M.(...), p. 15).

Verder leggen jullie geen eensluidende verklaringen af over de politieaangifte die A.(...) deed naar aanleiding van de ontvoering en het overlijden van A.(...). A.(...), H.(...) en M.(...) maken alvast niet spontaan melding van een aangifte. A.(...) beweert vervolgens dat A.(...) wel aangifte deed bij het politiekantoor van Rashad (zie CGVS, A.(...), p. 7). I.(...) blijkt op zijn beurt niet te weten of er al dan niet aangifte werd gedaan (zie CGVS, I.(...), p. 15-16). Wat er ook van zij, jullie hebben alvast geen begin van bewijs betreffende de mogelijke aangifte.

Jullie leggen weliswaar een overlijdensakte van A.(...) voor, maar deze kan het ongeloofwaardig karakter van jullie verklaringen niet herstellen. In Irak wordt namelijk op grote schaal gefraudeerd met dit type documenten (zie Landeninformatie, COI Focus "Irak: Corruptie en documentenfraude), waardoor ze slechts enige bewijswaarde hebben wanneer ze worden ondersteund door precieze, geloofwaardige, en volledige verklaringen. Dat is in casu allerm minst het geval (zie boven). Het CGVS hecht evenmin geloof aan jullie verklaringen omtrent de explosie van jullie woning. Uiteraard omdat de concrete aanleiding voor het incident ongeloofwaardig bleek (zie boven). Bovendien kunnen jullie eens te meer geen eensluidende versie van de feiten geven. H.(...) blijkt karig met zijn informatie over de explosie en zegt weinig meer dan dat de ontvoering van A.(...) en de explosie in de woning op dezelfde dag plaatsvonden (zie CGVS, H.(...), p. 23). Ook A.(...) verklaart dat de ontvoering van A.(...) en de explosie op dezelfde dag plaatsvonden (zie CGVS, A.(...), p. 10). A.(...) beaamt dat de twee incidenten zich op dezelfde dag voordeden en beweert dat de explosie een aantal uur na de ontvoering gebeurde (zie CGVS, A.(...), p. 7). I.(...) zegt vervolgens dat de ontvoering en de explosie op dezelfde dag plaatsvonden, maar blijkt niet te weten hoeveel tijd er tussen de twee incidenten zaten. Hij laat in het midden of de explosie op het moment van de ontvoering plaatsvond of pas na de moord op A.(...) (zie CGVS, I.(...), p. 15). M.(...) blijkt vervolgens niet te weten op welke datum de explosie plaatsvond. Ze weet zelfs niet of ze op dezelfde dag van de ontvoering plaatsvond. Meer nog, M.(...) kan niet eens toelichten of het huis al was ontploft op het moment dat A.(...) werd ontvoerd (zie CGVS, M.(...), p. 15-16). Het is niet onredelijk te verwachten dat ze dergelijke vragen kan beantwoorden aangezien jullie naar eigen zeggen uitgebreid gebriefd werden door A.(...) én aangezien het per slot van rekening over de ontploffing van jullie woonst gaat. Verder blijken jullie weinig concrete details te hebben over de explosie in de woning. A.(...) weet niet welk soort explosief werd gebruikt en weet niet waar het explosief werd achtergelaten (zie CGVS, A.(...), p. 7). Op de vraag of de politie of brandweer ter plaatse kwam na de explosie, antwoordt A.(...) dat de politie langskwam. Hij leidt dat enkel af uit het feit dat er een politieagent op de foto's zichtbaar is en uit het feit dat het de standaardprocedure is (zie CGVS, A.(...), p. 7). Er mag, zeker gezien de carrière van H.(...) en de advocatencarrière van A.(...), echter worden verwacht dat jullie duidelijk kunnen stellen of de politie langskwam én welke stappen ze ondernamen. Ook I.(...) lijkt niet te weten welk type explosief werd gebruikt. Hij sluit niet uit dat het om een berm bom of een granaat ging. Volgens hem werd het explosief buiten de woning geplaatst, hetgeen hij afleidt uit de neergelegde foto's (zie CGVS, I.(...), p. 15). M.(...) heeft geen bijkomende informatie over de explosie, volgens haar omdat ze op dat moment gehospitaliseerd was. Dat is echter geen afdoende verklaring voor haar onwetendheid, aangezien ze zich via de rest van het gezin had kunnen informeren.

Jullie leggen weliswaar enkele foto's van een verwoeste woning voor, maar deze foto's hebben pas enige bewijswaarde wanneer ze worden ondersteund door precieze, volledige, en geloofwaardige verklaringen. Dit is in casu niet het geval. Bovendien kan op basis van de foto's onmogelijk worden vastgesteld of het werkelijk om jullie huis ging. De foto's kunnen het ongeloofwaardig karakter van het incident dus niet herstellen. Los daarvan hebben jullie geen enkel ander begin van bewijs betreffende de explosie.

Ter volledigheid benadrukt het CGVS dat jullie onwetendheid of tegenstrijdige verklaringen over de ontvoering van A.(...) en de explosie van jullie woning niet kan worden verklaard door het feit dat jullie niet in het land waren. Zoals gezegd was de aanleiding voor deze incidenten sowieso ongeloofwaardig. Bovendien geven jullie meermaals te kennen dat jullie uitgebreid gebriefd werden door A.(...), een advocate, die (mogelijks) verschillende stappen ondernam in de feitelijke afhandeling van de incidenten (bv. aangifte van overlijden van het overlijden van A.(...), mogelijks een politieaangifte doen). Verder beweert H.(...) een hogere politieofficier met tientallen jaren ervaring te zijn. Gezien zijn ervaring mag worden verwacht dat hij een inzicht heeft in hoe dergelijke zaken worden afgehandeld en dat hij dus meer betrokkenheid in zijn zaak zou hebben getoond. Het is trouwens zo dat jullie niet enkel vage of rudimentaire verklaringen afleggen, maar dat deze bij vlagen ronduit tegenstrijdig zijn. Die tegenstrijdige verklaringen vallen uiteraard niet te verklaren door het feit dat jullie op het moment van de feiten niet in het land waren. Door jullie ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen bieden jullie het CGVS geen zicht op jullie concrete situatie in Irak en de werkelijke redenen waarom jullie Irak verlieten en asiel aanvraagden.

In dit verband dient nog te worden aangestipt dat het hoogst merkwaardig is dat H.(...) na deze feiten geen contact opnam met de Iraakse politiediensten. Nochtans diende hij naar eigen zeggen tot zijn vertrek uit Irak als politieofficier, haalt hij geen problemen aan met collega's of problemen binnen de dienst. Gezien zijn positie en de gegeven omstandigheden lijkt het bijzonder inconsistent dat hij dit netwerk, dat hem in de mate van het mogelijke bescherming of informatie kon verschaffen, volledig onbenut liet in het afhandelen van zijn zaak en dat hij in plaats daarvan binnen 24 uur samen met zijn gezin het land verliet. Eens te meer nergens uit zijn verklaringen blijkt dat de Irakese autoriteiten niet willens zouden zijn geweest om hem enige vorm van bescherming te bieden. Deze vaststelling doet bijkomende twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van de incidenten (zie CGVS, H.(...), p. 26).

Uit het voorgaande blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door jullie aangehaalde asielmotieven en de door jullie aangehaalde concrete vluchtaanleiding.

Het CGVS merkt verder op dat de politiecarrière van H.(...), een carrière die meerdere decennia en episodes uit de recente Iraakse geschiedenis omspant, in deze niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging te legitimeren. Uit de vaststellingen van het CGVS blijkt dat er in al die jaren geen geloofwaardige en/of duidelijke indicaties waren dat H.(...) en de rest van het gezin werden gevisieerd met het oog op vervolging omwille van zijn tewerkstelling bij de Iraakse politiediensten. De aangehaalde asielmotieven bleken namelijk ofwel uiterst twijfelachtig, ofwel ronduit ongeloofwaardig (zie hoger) te zijn.

Het CGVS stelt vast dat H.(...) van 2005 tot 2015 als 'amid' in Sadr city heeft gewerkt zonder er geloofwaardige problemen (zie boven) te hebben ervaren. H.(...) verklaart eveneens dat hij er nooit rechtstreeks problemen heeft gekend (zie CGVS, H.(...), p. 15). Dit terwijl in de periode dat H.(...) in Sadr city te werk was gesteld, Irak gebukt ging onder hoogoplopende sektarische spanningen die hun hoogtepunt kenden in de periode 2006-2007. Deze sektarische strijd had verregaande gevolgen voor de sektarische samenstelling van nagenoeg elke wijk in Bagdad. Zo werd Sadr city een strikt sjiiitische wijk en een bolwerk van de sjiiitische militieën. H.(...) geeft een vaag, weinig doorleefd antwoord op de vraag hoe hij er, als soennitische 'amid' uit een andere wijk, kon functioneren. Hij zegt weinig meer dan dat hij veel heeft meegemaakt, wat haaks staat op zijn verklaringen dat hij er nooit rechtstreeks problemen heeft gekend. Verder beroept hij zich op de bescherming van de Goddelijke genade, een weinig overtuigend antwoord voor iemand die zichzelf als een seculiere soenniet bestempelt (zie CGVS, H.(...), p. 15). Gezien de context in Sadr city, werd H.(...) nogmaals gevraagd waarom hij desondanks in Sadr city bleef werken, waarop hij andermaal in algemeenheden vervalst door te stellen dat alle politieagenten werden gevisieerd. Wanneer H.(...) nogmaals de kans krijgt zijn positie in Sadr city toe te lichten, stelt hij dat hij geen ontslag wilde nemen, hij zijn werk wilde behouden en een hogere rang ambieerde (zie CGVS H.(...), p. 15). De combinatie van het totaal gebrek aan concrete elementen van vervolging, het feit dat H.(...) jarenlang (vrijwillig) in dezelfde wijk bleef werken, en zijn houding, lijkt er op te wijzen dat er in die periode geen sprake was van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Ook na zijn overplaatsing in januari 2015 van Sadr city naar Mahmoudiya ten zuiden van Bagdad kende H.(...) geen geloofwaardige problemen (zie boven). Bijkomend dient te worden opgemerkt dat M.(...) en H.(...) tegenstrijdige verklaringen afleggen over de reden van de overplaatsing. H.(...) beweert dat hij, gezien zijn hogere rang, er orde op zaken moest gaan stellen (zie CGVS, H.(...), p. 13). M.(...) stelt daarentegen dat H.(...) zelf om zijn overplaatsing zou hebben verzocht omdat hij in Sadr city lastig werd gevallen (zie CGVS, M.(...), p. 13). Het is echter onduidelijk waarop M.(...) alludeert, aangezien H.(...) zelf geen concrete incidenten in Sadr City aanhaalt (zie hoger). Het is bovendien opmerkelijk dat H.(...) zich in die omstandigheden naar een andere problematische regio, te weten Mahmoudiya, zou laten overplaatsen. Dat lijkt niet het gedrag te zijn van een persoon die werkelijk voor vervolging vreest.

Daarnaast laat H.(...) na zijn originele werkbadge voor te leggen die hij in 2006 bekwam naar aanleiding van zijn promotie tot 'amid'. H.(...) geeft als uitleg dat zijn badge in een zak van zijn uniform stak en dat hij omwille van het snelle vertrek uit Irak in juni 2015 niet in staat was dit document mee te nemen (zie CGVS, H.(...), p. 17). De redenen van het gedwongen snelle vertrek uit Irak zijn echter ongeloofwaardig, waardoor deze uitleg vervalst. Dat H.(...) vervolgens wel originele werkbadges uit 1981, 1991 en 2005 voorlegt, maakt zijn uitleg over het ontbreken van zijn huidige werkbadge, verder onaannemelijk. In verband met de attesten aangaande H.(...) zijn bevordering tot rang van 'amid' in 2006 en zijn overplaatsing naar Mahmoudiya in januari 2015, moeten bovendien de volgende kanttekeningen worden gemaakt. Waar uit de officiële documenten die H.(...) neerlegt blijkt dat zijn volledige naam H.(...) F.(...) M.(...) A.(...) T.(...) is, hebben bovengenoemde documenten betrekking op H.(...) F.(...) M.(...) Y.(...).

Gezien in deze documenten sprake is van een volledige andere familienaam, namelijk Y.(...) in plaats van A.(...)T.(...), rijst er bij het CGVS twijfel of deze documenten wel aan H.(...) toebehoren. Volledigheidshalve dient te worden vermeld dat Iraakse documenten zoals reeds werd aangehaald, sowieso slechts een relatieve bewijswaarde hebben. Jullie inconsistente verklaringen ter zake, alsook het ontbreken van enig begin van bewijs aangaande H.(...) zijn recente tewerkstelling, roepen logischerwijs vragen op over het profiel van H.(...) als actieve politie officier.

Kortom, H.(...)'s bijzonder summiere en weinig doorleefde antwoorden over zijn functioneren als 'amid' in Sadr city en Mahmoudiya in de periode 2005-2015, het feit dat H.(...) gedurende deze periode nooit geloofwaardige problemen (zie boven) heeft gekend, alsook het ontbreken van enig begin van bewijs aangaande zijn recente tewerkstelling, maken dat het CGVS geen reden ziet om te besluiten dat er in hoofde van H.(...) en de rest van het gezin, sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn dienstverband bij de Iraakse politiediensten.

Evenmin zijn er redenen om te veronderstellen dat jullie als soennieten, of als soennitisch gepercipieerd gezin bij voorbaat voor vervolging dienen te vrezen. Om te beginnen blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat louter een soennitische herkomst in de huidige context in Bagdad niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging te rechtvaardigen (zie Landeninformatie, COI Focus-"Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" & COI Focus-"Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016"). Zo blijkt dat jullie al die jaren zonder veel beslommeringen in Al Obaidi hebben gewoond, (zie CGVS, A.(...), p. 13). H.(...) stelt dat de familie er veilig was omdat iedereen hen kende. Zijn lijfwachten mochten zelfs beschikken op het moment dat hij na zijn werk thuiskwam (zie CGVS, H.(...), p. 24). Bovendien bleken zowel A.(...), A.(...), als I.(...) in staat om het middelbaar onderwijs te doorlopen en in het geval van A.(...) zelfs hoger onderwijs te volgen. Vanaf 2013 verplaatste A.(...) zich naar de Mustaqbal-universiteit gelegen aan de Palestijnstraat, om er colleges te volgen. A.(...) ging na zijn middelbare studies aan het werk in een carwash. Nergens uit jullie verklaringen blijkt dat A.(...), A.(...) en I.(...), jongemannen die actief aan het dagelijks leven in Bagdad deelnamen, op enig moment problemen zouden hebben gekend omwille van hun soennitische achtergrond. Jullie roepen jullie soennitische achtergrond trouwens niet in als één van de redenen voor jullie vertrek uit Irak. Uit het geheel van deze vaststellingen kan dan ook enkel worden geconcludeerd dat jullie situatie als voorgehouden soennieten uit Bagdad, niet volstaat om de vluchtelingenstatus toe te kennen.

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen kan de vluchtelingenstatus jullie niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para. 69)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers

sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat

de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het

beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadi's die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid

een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Er dient te worden vastgesteld dat jullie doorheen jullie verklaringen niet aannemelijk hebben gemaakt dat er in jullie hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie noch is er sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming overeenkomst art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Tot slot, de door jullie neergelegde documenten zijn niet in staat een ander licht te werpen op voorliggende appreciatie. Voor wat betreft de door jullie neergelegde originele identiteitskaarten (identiteitskaart H.(...) dd. 03/12/2014, identiteitskaart M.(...) dd. 31/08/2006, identiteitskaart A.(...) dd. 10/10/2012, identiteitskaart A.(...) dd. 10/10/2012, identiteitskaart I.(...) dd. 10/10/2012), originele nationaliteitsbewijzen (nationaliteitsbewijs H.(...) dd. 02/06/2014, nationaliteitsbewijs M.(...) dd. 11/02/1982, nationaliteitsbewijs A.(...) dd. 29/08/2006, nationaliteitsbewijs A.(...) dd. 29/08/2006, nationaliteitsbewijs I.(...) dd. 29/08/2006), originele woonstkaart van H.(...) en een kopie van de voedselrantsoenkaart dd. 2007, dient te worden vermeld dat deze louter betrekking hebben op jullie persoonsgegevens en nationaliteit. Deze gegevens staan op zich niet ter discussie. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat geen van jullie zijn origineel Iraaks paspoort voorlegt, terwijl jullie op legale wijze en met jullie eigen paspoorten Irak hebben verlaten. Volgens jullie werden deze reisbescheiden ingehouden door de smokkelaar. Wat daar ook van zij, het noopt het CGVS tot de vaststelling dat jullie geen documenten voorleggen die het precieze tijdstip van jullie vertrek uit Irak kunnen staven (zie CGVS, I.(...), p. 17). De originele studentenkaarten van H.(...) en A.(...) bevestigen enkel hun verleden als student. Aangaande de originele werkbadges van H.(...) dd. 1981-1991-2005, kopie attest promotie naar Amid-H.(...) dd. 31/03/2006, foto van H.(...) in uniform, attesten CPATT (met foto) - H.(...) dd. 07/07/2004 en 30/09/2004, foto van H.(...) met 'raid' Fakri en Amerikaanse werknemer van de militaire veiligheidsdienst en kopie en originele attesten van overplaatsing - H.(...) dd. 26/04/2004-15/03/2004-12/01/2015, dient te worden opgemerkt dat deze documenten enkel het profiel van H.(...) als 'amid' kunnen bevestigen, mits de nodige bedenkingen die hierboven reeds werden geformuleerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, §§ 2, 4 en 5, 48/5, §§ 2 en 3, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, en van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid”*.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers' asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na een grondige analyse van deze asielmotieven heeft het CGVS besloten dat jullie niet in aanmerking komen voor een toekenning van de vluchtelingenstatus of een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit omwille van onderstaande redenen:

Er kan om te beginnen geen geloof worden gehecht aan de voorgehouden incidenten als gevolg van H.(...) (CG 15/18946 zijn rol in de ontmanteling van de raketlanceerders in 2004. Er dient te worden opgemerkt dat jullie, de familie A.(...)T.(...), vanaf de val van het Baath-regime in maart 2003 tot en met juni 2015 in Bagdad, meer bepaald in de wijk Al Obaidi, woonachtig zijn geweest. H.(...) verklaart gedurende deze periode te hebben gewerkt bij de Irakese nationale politie in de rang van ‘aqid’ en vanaf 2005 als ‘amid’. Nergens uit de gehoren blijkt dat er in de periode 2003 tot en met juli 2012, concrete aanwijzingen waren, waaruit zou kunnen worden opgemaakt dat H.(...) of één van de overige familieleden in de negatieve belangstelling zou hebben gestaan van sjiiitische milities (zie CGVS, H.(...), p. 25). Het is dan ook frappant dat jullie verklaren dat het schietincident dat plaats vond in juli 2012 en waarbij een collega van H.(...) uit Sadr City, te weten ‘raid’ Fakri om het leven kwam, direct verband zou houden met de betrokkenheid van H.(...) bij de ontmanteling van een raketlanceerbasis in Zafaraniya in 2004. H.(...) dan ook gevraagd waar uit afgeleid zou kunnen worden dat het de ouders hier effectief om te doen zou zijn geweest, spreekt hij in algemeenheden. Zo geeft hij aan dat doorgaans de milities verantwoordelijk zijn en dat dit soort handelen kenmerkend is voor milities. Op de vraag waarom deze represaille pas acht jaar naar datum zouden zijn uitgevoerd, antwoordt H.(...) naast de vraag door te repliceren dat politieagenten altijd gevaar lopen (zie CGVS, H.(...), p. 24). H.(...) slaagt er met andere woorden niet in aan te geven uit welke elementen blijkt dat milities de ouders zouden zijn of dat er enig

verband is met de ingeroepen feiten uit 2004. Gezien zijn rang van 'amid' mag worden verwacht dat hij hieromtrent nauwgezetere verklaringen zou kunnen afleggen. Gezien het ontbreken van enige concrete aanwijzing, dient dan ook te worden geconcludeerd dat de bewering als zou de aanslag in 2012 verband houden met H.(...) zijn functie als politieagent alsook zijn optreden in Zafaraniya in 2004, niet meer omhelst dan blote beweringen en louter berust op veronderstellingen en vermoedens.

Niet alleen overtuigen de verklaringen van H.(...) geenszins voor wat betreft het motief van de aanslag in 2012, ook zijn er ernstige bedenkingen te maken bij zijn handelen in de nasleep van het incident. Belangrijk is in dit verband H.(...)'s verklaring dat de leden van de milities zijn gezicht zouden hebben herkend en dat zij zouden hebben geweten waar hij en zijn gezin woonden (zie CGVS, H.(...), p. 24). Deze wetenschap ten spijt, bleef H.(...) met zijn gezin woonachtig op hetzelfde adres in Al Obaidi (zie CGVS, H.(...), p. 3). Daarenboven leggen jullie onderling afwijkende verklaringen af aangaande verschillende aspecten van de schietpartij in juli 2012. Zo verklaarde H.(...) dat de feiten plaatsvonden toen hij over de middag met collega raid Fakri ging lunchen en hij zich bij de brug over het kanaal bevond (zie CGVS, H.(...), p. 19). A.(...) (CG 15/18828) verklaart dan weer dat het incident zou hebben plaatsgevonden op het einde van hun werkdag (zie CGVS, A.(...), p. 14). Niet alleen is er sprake van afwijkende verklaringen aangaande het tijdstip, ook in verband met de datum zijn jullie verklaringen allesbehalve eensluidend. Zo mag het bijvoorbeeld opmerkelijk worden genoemd dat I.(...) (CG 15/18825) beweert dat het schietincident niet in 2012, doch in 2004 zou hebben plaatsgevonden (zie CGVS, I.(...), p. 12, 18). Gezien I.(...) op het moment van de feiten respectievelijk elf of negentien jaar oud was, valt moeilijk in te zien, gelet ook op de ernst van de feiten, dat hij zich in die mate zou vergissen omtrent het tijdstip. H.(...)'s uitleg, namelijk dat I.(...) zich heeft vergist en hij niet op de hoogte was van de details van het werk van zijn vader, kan vastgestelde tegenstrijdigheid niet ophelderen. Daarenboven dient te worden aangestipt dat H.(...) niet kan aangeven op welke datum het schietincident zich zou hebben voorgedaan. Hij herinnert zich enkel dat het incident in de maand juli plaatsvond. Juist omwille van de rang van H.(...) kan hem deze omissie worden aangerekend (zie CGVS, H.(...), p. 19). Bovenstaande vaststellingen zijn andermaal een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van de ingeroepen feiten. Deze constatering wordt gesterkt door het ontbreken van enig begin van bewijs aangaande betreffend incident. Gezien de rang van H.(...) binnen het politiekorps en het feit dat hij verklaarde aangifte te hebben gedaan naar aanleiding van dit incident (zie CGVS, H.(...), p. 19), kan worden verwacht dat er enig begin van bewijs zou worden voorgelegd, wat in casu niet het geval is. Het CGVS hecht evenmin geloof aan de ontvoering van A.(...) op 24 juni 2015. Jullie leggen namelijk herhaaldelijk en op cruciale punten tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen af over deze feiten.

Vooreerst moet worden geconstateerd dat jullie inconsistente verklaringen afleggen over de ontmoeting tussen Sheikh Mohammed Nafeiye en H.(...). Zo zijn er uiteenlopende verklaringen over de plek waar H.(...) door de Sheikh zou zijn benaderd om met hem samen te werken. H.(...) verklaart in dit verband dat hij in Mahmoudiya werd aangesproken (zie CGVS, H.(...), p. 22). I.(...) stelt niet te weten waar de ontmoeting plaatsvond, doch past zijn verklaringen aan en beweert dat het in Bagdad was (zie CGVS, I.(...), p. 12). Evenmin is er duidelijkheid over waar in Mahmoudiya H.(...) werd benaderd door de Sheikh. H.(...) legt hier immers weinig eenduidige verklaringen over af. Zo verklaart hij aanvankelijk dat hij in zijn werkplaats werd aangesproken door de Sheikh. Geconfronteerd met het feit dat het een merkwaardige gang van zaken is dat een vooraanstaand leider van Assaeb Ahl Al-Haqq, een politieagent met de rang van 'amid', zou afpersen binnen de muren van het politiekantoor zelf, past H.(...) zijn verklaringen aan. Hij beweert opeens dat hij niet bedreigd werd en dat de Sheikh hem op straat, naast het politiekantoor benaderde (zie CGVS, H.(...), p. 22). Deze uitleg overtuigt allerm minst, te meer omdat uit de verklaringen die werden opgetekend in de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), blijkt dat H.(...) wel degelijk verklaarde dat de Sheikh het politiekantoor heeft betreden. Overigens kan M.(...) (CG 15/18946B) voor wat betreft de bedreigingen door de Sheikh, het CGVS enkel bijbrengen dat aan H.(...) mondeling een bericht zou zijn gestuurd. Gevraagd deze verklaring nader toe te lichten, stelt M.(...) voorop het allemaal niet meer te weten vanwege haar ziekte (zie CGVS, M.(...), p. 13).

Daarnaast bestaat er grote onduidelijkheid over wanneer H.(...) voor het eerst benaderd werd door de Sheikh. Zo stelt H.(...) aanvankelijk dat de eerste ontmoeting drie dagen voor de ontvoering van A.(...) plaatsvond (zie CGVS, H.(...), p. 21). H.(...), hier nogmaals over bevraagd, geeft een vaag antwoord en beweert tot driemaal toe te zijn benaderd door de Sheikh. Deze drie ontmoetingen zouden hebben plaatsgevonden in de maand juni (zie CGVS, H.(...), p. 22). Deze verklaringen wekken verbazing omdat H.(...) in de vragenlijst liet optekenen dat hij reeds vanaf januari 2015 werd benaderd door de Sheikh. H.(...) met zijn verklaringen in de vragenlijst geconfronteerd, beweert dit niet als dusdanig te hebben verklaard en stelt te hebben aangegeven in januari te zijn overgeplaatst van Sadr city naar

Mahmoudiya. Opvallend genoeg heeft ook A.(...) (CG 15/18831) geen idee wanneer de eerste ontmoeting tussen H.(...) en de Sheikh plaatsvond (zie CGVS, A.(...), p. 4). Dat zowel A.(...) als M.(...) beweren niet op de hoogte te zijn van deze feiten omdat zij pas na de ontvoering van A.(...) vernamen dat hun vader/echtgenoot door de Sheikh was benaderd, kan hun onwetendheid niet vergoelijken (zie CGVS A.(...), p. 4- zie CGVS, M.(...), p. 13). Er mag immers worden verwacht dat men zich informeert over de essentiële elementen die mee aanleiding hebben gegeven tot de vlucht uit Irak.

Er moet dan ook worden geconstateerd dat voorgaande inconsistenties en omissies aangaande een sleutelement uit jullie asielrelaas, te weten het verzoek tot samenwerking van Sheikh Mohammed Nafeiye, een belangrijke negatieve indicatie is wat betreft de waarachtigheid van deze feiten.

Verder scheppen jullie geen duidelijkheid over het gedrag van de ontvoerders op het moment van de ontvoering. A.(...) verklaart dat de ontvoerders een pistool tegen zijn hoofd plaatsten en hem in de wagen dwongen (zie CGVS, A.(...), p. 12). A.(...) beweert op zijn beurt dat ze A.(...) sloegen en hem met geweld in de wagen dwongen. Hij zegt niets over het wapen dat tegen A.(...) zijn hoofd werd geplaatst (zie CGVS, A.(...), p. 3-4). Ook I.(...) geeft een afwijkende versie van de feiten. Volgens hem waren de ontvoerders gewapend en kon A.(...) niet anders dan in de wagen stappen (zie CGVS, I.(...), p. 13). H.(...) verklaart op zijn beurt dat ze A.(...) niet in de wagen moesten dwingen ("zo ging het nu eenmaal"), dat ze zijn naam vroegen, en hem in de wagen lieten plaatsnamen (zie CGVS, H.(...), p. 21).

Ook over de wagen van de ontvoerders leggen jullie afwijkende en onaannemelijke verklaringen af. Zo beweert A.(...) dat het om een Toyota Monika ging (zie CGVS, p. 17). Volgens A.(...) ging het om een Nissan Patrol, een type wagen dat volgens hem de bijnaam 'Monika' draagt (zie CGVS, A.(...), p. 3). M.(...) en I.(...) blijken op hun beurt niet te weten over welk type wagen het ging (zie CGVS, M.(...), p. 14 - zie CGVS, I.(...), p. 13). Ook H.(...) bleek niet te weten om welke wagen het ging (zie CGVS, H.(...), p. 21), terwijl hij nochtans door de vriend van A.(...), een ooggetuige, op de hoogte werd gebracht van de ontvoering en hij via het hoofd van de politie een signalement had laten verspreiden (zie CGVS, H.(...), p. 20). Indien H.(...), een politieofficier met tientallen jaren ervaring op de teller, werkelijk een signalement heeft doorgegeven, mag worden verwacht dat hij op zijn minst een summiere beschrijving van de wagen (en de daders) had. Niet in het minst omdat H.(...) verklaart dat de controleposten op basis van zijn signalement wagens begonnen te controleren (zie CGVS, H.(...), p. 20). De verklaringen van H.(...) vertonen in die zin een gebrek aan interne consistentie, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Vervolgens bieden jullie geen uitsluitel over wat er tijdens de ontvoering is gebeurd. A.(...) verklaart dat hij tijdens zijn ontvoering naar een 'deftige kamer' werd gebracht en er werd aangesproken door Sheikh Mohammed Nafeiye. Die stak hem een brief in de handen en zei dat hij de boodschap aan zijn vader, H.(...), moest overmaken (zie CGVS, A.(...), p. 12-13, 15). Ook M.(...) verklaart dat A.(...) de Sheikh heeft ontmoet tijdens zijn ontvoering (zie CGVS, M.(...), p. 14). I.(...) is op zijn beurt niet zeker, maar vermoedt dat A.(...) de Sheikh heeft ontmoet (zie CGVS, p. 13). A.(...) kan geen zekerheid scheppen maar verklaart uiteindelijk dat A.(...) de Sheikh vermoedelijk niet heeft ontmoet (zie CGVS, A.(...), p. 4). Ook H.(...) vermoedt dat de Sheikh, zijn grote rivaal, niet aanwezig was bij de ontvoering van zijn zoon (zie CGVS, H.(...), p. 21). Dat jullie elkaar tegenspreken over de ontmoeting tussen A.(...) en Sheikh Mohammed Nafeiye is uiteraard nefast voor de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas. Het betreft namelijk een sleutelpassage in jullie asielrelaas, aangezien de ontmoeting met Sheikh Mohammed Nafeiye, een vooraanstaand leider van Assaeb Ahl Al Haqq en de persoon die jullie problemen veroorzaakte, onomstotelijk bewees dat Assaeb Ahl Al Haqq er niet voor terugschrok om niet enkel H.(...) maar ook de rest van de familie te bedreigen. Er mag dan ook worden verwacht dat jullie er consistente en eensluidende verklaringen over zouden afleggen mochten dergelijke feiten zich werkelijk hebben voorgedaan.

Daarnaast kunnen jullie geen duidelijkheid scheppen over de vrijlating van A.(...). Nochtans waren jullie stuk voor stuk ooggetuigen van wat er die avond is gebeurd. A.(...) beweert dat hij op straat werd gedumpt, dat enkele omstaanders zijn boeien en blinddoek losmaakten, en dat hij toen ontdekte dat hij zich in Shola bevond (zie CGVS, A.(...), p. 13). Vervolgens verwittigde hij zijn vader, H.(...), waarna die hem samen met de politie en enkele vrienden kwam oppikken (zie CGVS, A.(...), p. 17). H.(...) beaamt dat hij na enkele uren door A.(...) werd opgebeld, dat hij A.(...) in Shola ging oppikken, en dat hij daarbij door de politie (en enkele officiers) werd vergezeld (zie CGVS, H.(...), p. 20). I.(...) weet op zijn beurt dat A.(...) naar zijn vader belde en dat die hem samen met de politie ging oppikken. Hij weet echter niet welke politiedienst hem vergezelde, maar I.(...) sluit niet uit dat het om de lokale politie ging (zie CGVS, I.(...), p. 13). I.(...) weet echter niet waar A.(...) werd vrijgelaten. Hij weet dat het in Bagdad was maar

kan niet toelichten waar (zie CGVS, I(...), p. 13-14). M(...) geeft op haar beurt een andere versie van de feiten. Ze beweert dat A(...) in Shola werd vrijgelaten, ook al is ze daar niet volledig zeker van (zie CGVS, M(...), p. 14). Volgens haar stuurde haar echtgenoot H(...) vervolgens agenten naar Shola om A(...) op te pikken. Ze beweert dat H(...) de agenten niet heeft vergezeld omdat hij vreesde dat men hem zou vermoorden (zie CGVS, M(...), p. 14). Ze weet niet of iemand anders de agenten heeft begeleid (zie CGVS, M(...), p. 15). Ook A(...) geeft een eigen (merkwaardige) versie van de feiten. Volgens hem werd A(...) ergens op straat achtergelaten. A(...) kan niet toelichten waar dat was. Vervolgens nam A(...), om onduidelijke redenen, een taxi naar een andere wijk, waarna hij H(...) opbelde. Die laatste verwittigde vervolgens de politie en liet A(...) oppikken. Volgens A(...), die alles zag gebeuren terwijl hij zijn moeder troostte, ging H(...) niet mee met de politie omdat hij vreesde dat men hem zou vermoorden (zie CGVS, A(...), p. 5). De voornoemde, herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen ondermijnen uiteraard de geloofwaardigheid van de ingeroepen feiten.

Verder is het opmerkelijk dat er geen aangifte werd gedaan van de ontvoering van A(...) (zie CGVS, A(...), p. 18 – zie CGVS, H(...), p. 23), ook al sluit I(...) niet uit dat A(...) of H(...) ter plekke iets 'verklaarden' of dat de politie zelf stappen ondernam (zie CGVS, I(...), p. 14). Aangezien H(...) op de dag van de ontvoering wel een signalement liet verspreiden (zie boven) is het trouwens merkwaardig dat hij de feiten nadien niet liet attesteren in een formele aangifte. Niet in het minst omdat hij naar eigen zeggen nog een officier bij de Iraakse politie was én tijdens de ontvoeringszaak de onvoorwaardelijke hulp van zijn collega's kreeg (zie hoger).

Tot slot merkt het CGVS op dat jullie niet over het minste begin van bewijs beschikken ter staving van de ontvoering van A(...). Jullie asielmotieven steunen dus volledig op jullie ongeloofwaardige, want tegenstrijdige, verklaringen.

Vervolgens is het evenmin geloofwaardig dat jullie neef A(...) na jullie vertrek werd vermoord en dat jullie huis in dezelfde periode werd opgeblazen.

De geloofwaardigheid van deze feiten wordt in de eerste plaats teniet gedaan door de vaststelling dat de voorafgaande feiten absoluut ongeloofwaardig zijn (zie boven).

Verder leggen jullie opnieuw onaannemelijk of zelfs ronduit tegenstrijdige verklaringen af over de ingeroepen feiten.

Zo valt het op dat A(...) zijn wagen bij jullie huis parkeerde, hetgeen in de door jullie geschetste context van een opvallende onvoorzichtigheid getuigt. Aangezien jullie het huis (en uiteindelijk zelfs het land) verlieten omdat jullie er belaagd werden door een organisatie die er niet voor terugschrok om de familieleden van H(...) te ontvoeren, leek dit een weinig doordachte zet. Niet in het minst omdat jullie doorheen het gehoor meermaals benadrukken dat de militie bereid was om genadeloos tegen jullie op te treden. Evenmin leggen jullie eensluidende verklaringen af om het opmerkelijke gedrag van A(...) te verklaren. Jullie scheppen namelijk geen duidelijkheid over het feit of A(...) al dan niet op de hoogte was van de bedreigingen die jullie ontvingen en de redenen waarom jullie het huis hadden verlaten. Zo is er de versie van H(...). Hij stelt dat hij niemand op de hoogte bracht omdat hij onder de indruk was van de situatie, nergens meer aan dacht, en gechoqueerd was door de ontvoering - dewelke ongeloofwaardig werd bevonden (zie CGVS, H(...), p. 23). I(...) blijkt dan weer niet te weten of A(...) al dan niet op de hoogte was van jullie problemen (zie CGVS, I(...), p. 15). A(...) beweert op zijn beurt dat A(...) wel wist dat jullie vertrokken waren, waaruit kan worden afgeleid dat hij ook wist dat jullie werden bedreigd. Het is dan ook opmerkelijk dat A(...) toch zijn wagen bij jullie huis parkeerde. Geconfronteerd met het onvoorzichtig gedrag van A(...), stelt A(...) laconiek dat in Irak niemand opkijkt van dergelijke feiten ("In Irak zijn onze huizen naast elkaar. Als er een huis wordt gebombardeerd na 5 minuten gaat alles weer zijn gang") (zie CGVS, A(...), p. 18). Gezien de ernst van de feiten en de vaststelling dat er al eerder familieleden werden bedreigd, kan deze uitleg niet overtuigen.

Vervolgens kunnen jullie geen eensluidend beeld schetsen van de ontvoering van A(...). A(...) beperkt zich tot een uiterst summiere samenvatting van de feiten (zie CGVS, A(...), p. 12-13, 18). Ook H(...) beperkt zich bij zijn vrij relaas tot het uiterste minimum (zie CGVS, H(...), p. 23). Bovendien blijkt hij niet te weten waar A(...) begraven is. Hij oppert het vermoeden dat zijn broers hem in M(...) Al Saqraan hebben begraven, maar dat blijkt weinig meer dan een hypothese gebaseerd op het feit dat dit de meest dichtbijgelegen begraafplaats was (zie CGVS, H(...), p. 26). A(...) beweert dan weer dat er getuigen waren van de ontvoering, maar hij kan niets zeggen over de identiteit van de getuigen. Evenmin kan hij bijkomende toelichting geven over de ontvoerders of over hetgeen de getuigen hebben

gezien. Nochtans beweert hij dat de burens zus A.(...) belde en haar vertelden wat er was gebeurd (zie CGVS, A.(...), p. 6-7). Aangezien A.(...) in contact stond met getuigen én aangezien ze nadien mogelijks aangifte deed bij de politie (zie verder), mag worden verwacht dat jullie meer specifieke informatie zouden hebben. I.(...) schetst dan weer de haast woordelijke conversatie tussen A.(...) en zijn ontvoerders (zie CGVS, I.(...), p. 14-15). Vreemd genoeg kan hij niet toelichten via wie hij dat getuigenverslag kreeg. Hij kan enkel zeggen dat hij het via zijn gezinsleden vernam en dat die het op hun beurt van een vriend of van burens hoorden. Hij weet niet welke vriend of buur het jullie vertelde (zie CGVS, I.(...), p. 15). Dergelijke verklaringen kunnen uiteraard niet overtuigen. Bovendien is het vreemd dat ook I.(...) geen bijkomende details over de ontvoerders kan geven, terwijl er blijkbaar getuigen waren die het gesprek tussen A.(...) en de ontvoerders haast woordelijk konden volgen. I.(...) weet enkel dat het 'over een groep ging', dat ze van de groepering van Sheikh Mohammed Nafeiye waren, dat ze gewapend waren, en dat ze riepen en agressief waren (zie CGVS, I.(...), p. 15). Ook M.(...) kan weinig vertellen over de ontvoering. Ze kan geen informatie of details geven over de ontvoerders of over hetgeen er zich bij het huis heeft afgespeeld. Evenmin weet ze of één van de omstaanders of getuigen het gesprek tussen A.(...) en de ontvoerders kon volgen. M.(...) beweert dat vrienden van I.(...) haar dochter A.(...) op de hoogte brachten van de ontvoering, wat opmerkelijk is aangezien I.(...) niet wist wie A.(...) heeft geïnformeerd (zie boven). Bovendien blijkt M.(...) niet te weten of het lichaam van A.(...) op de dag van de ontvoering of pas later werd teruggevonden (zie CGVS, M.(...), p. 15).

Verder leggen jullie geen eensluidende verklaringen af over de politieaangifte die A.(...) deed naar aanleiding van de ontvoering en het overlijden van A.(...). A.(...), H.(...) en M.(...) maken alvast niet spontaan melding van een aangifte. A.(...) beweert vervolgens dat A.(...) wel aangifte deed bij het politiekantoor van Rashad (zie CGVS, A.(...), p. 7). I.(...) blijkt op zijn beurt niet te weten of er al dan niet aangifte werd gedaan (zie CGVS, I.(...), p. 15-16). Wat er ook van zij, jullie hebben alvast geen begin van bewijs betreffende de mogelijke aangifte.

Jullie leggen weliswaar een overlijdensakte van A.(...) voor, maar deze kan het ongeloofwaardig karakter van jullie verklaringen niet herstellen. In Irak wordt namelijk op grote schaal gefraudeerd met dit type documenten (zie Landeninformatie, COI Focus "Irak: Corruptie en documentenfraude"), waardoor ze slechts enige bewijswaarde hebben wanneer ze worden ondersteund door precieze, geloofwaardige, en volledige verklaringen. Dat is in casu allerm minst het geval (zie boven). Het CGVS hecht evenmin geloof aan jullie verklaringen omtrent de explosie van jullie woning. Uiteraard omdat de concrete aanleiding voor het incident ongeloofwaardig bleek (zie boven). Bovendien kunnen jullie eens te meer geen eensluidende versie van de feiten geven. H.(...) blijkt karig met zijn informatie over de explosie en zegt weinig meer dan dat de ontvoering van A.(...) en de explosie in de woning op dezelfde dag plaatsvonden (zie CGVS, H.(...), p. 23). Ook A.(...) verklaart dat de ontvoering van A.(...) en de explosie op dezelfde dag plaatsvonden (zie CGVS, A.(...), p. 10). A.(...) beaamt dat de twee incidenten zich op dezelfde dag voordeden en beweert dat de explosie een aantal uur na de ontvoering gebeurde (zie CGVS, A.(...), p. 7). I.(...) zegt vervolgens dat de ontvoering en de explosie op dezelfde dag plaatsvonden, maar blijkt niet te weten hoeveel tijd er tussen de twee incidenten zaten. Hij laat in het midden of de explosie op het moment van de ontvoering plaatsvond of pas na de moord op A.(...) (zie CGVS, I.(...), p. 15). M.(...) blijkt vervolgens niet te weten op welke datum de explosie plaatsvond. Ze weet zelfs niet of ze op dezelfde dag van de ontvoering plaatsvond. Meer nog, M.(...) kan niet eens toelichten of het huis al was ontploft op het moment dat A.(...) werd ontvoerd (zie CGVS, M.(...), p. 15-16). Het is niet onredelijk te verwachten dat ze dergelijke vragen kan beantwoorden aangezien jullie naar eigen zeggen uitgebreid gebriefd werden door A.(...) én aangezien het per slot van rekening over de ontploffing van jullie woonst gaat. Verder blijken jullie weinig concrete details te hebben over de explosie in de woning. A.(...) weet niet welk soort explosief werd gebruikt en weet niet waar het explosief werd achtergelaten (zie CGVS, A.(...), p. 7). Op de vraag of de politie of brandweer ter plaatse kwam na de explosie, antwoordt A.(...) dat de politie langskwam. Hij leidt dat enkel af uit het feit dat er een politieagent op de foto's zichtbaar is en uit het feit dat het de standaardprocedure is (zie CGVS, A.(...), p. 7). Er mag, zeker gezien de carrière van H.(...) en de advocatencarrière van A.(...), echter worden verwacht dat jullie duidelijk kunnen stellen of de politie langskwam én welke stappen ze ondernamen. Ook I.(...) lijkt niet te weten welk type explosief werd gebruikt. Hij sluit niet uit dat het om een bembom of een granaat ging. Volgens hem werd het explosief buiten de woning geplaatst, hetgeen hij afleidt uit de neergelegde foto's (zie CGVS, I.(...), p. 15). M.(...) heeft geen bijkomende informatie over de explosie, volgens haar omdat ze op dat moment gehospitaliseerd was. Dat is echter geen afdoende verklaring voor haar onwetendheid, aangezien ze zich via de rest van het gezin had kunnen informeren.

Jullie leggen weliswaar enkele foto's van een verwoeste woning voor, maar deze foto's hebben pas enige bewijswaarde wanneer ze worden ondersteund door precieze, volledige, en geloofwaardige verklaringen. Dit is in casu niet het geval. Bovendien kan op basis van de foto's onmogelijk worden vastgesteld of het werkelijk om jullie huis ging. De foto's kunnen het ongeloofwaardig karakter van het incident dus niet herstellen. Los daarvan hebben jullie geen enkel ander begin van bewijs betreffende de explosie.

Ter volledigheid benadrukt het CGVS dat jullie onwetendheid of tegenstrijdige verklaringen over de ontvoering van A.(...) en de explosie van jullie woning niet kan worden verklaard door het feit dat jullie niet in het land waren. Zoals gezegd was de aanleiding voor deze incidenten sowieso ongeloofwaardig. Bovendien geven jullie meermaals te kennen dat jullie uitgebreid gebriefd werden door A.(...), een advocate, die (mogelijks) verschillende stappen ondernam in de feitelijke afhandeling van de incidenten (bv. aangifte van overlijden van het overlijden van A.(...), mogelijks een politieaangifte doen). Verder beweert H.(...) een hogere politieofficier met tientallen jaren ervaring te zijn. Gezien zijn ervaring mag worden verwacht dat hij een inzicht heeft in hoe dergelijke zaken worden afgehandeld en dat hij dus meer betrokkenheid in zijn zaak zou hebben getoond. Het is trouwens zo dat jullie niet enkel vage of rudimentaire verklaringen afleggen, maar dat deze bij vlagen ronduit tegenstrijdig zijn. Die tegenstrijdige verklaringen vallen uiteraard niet te verklaren door het feit dat jullie op het moment van de feiten niet in het land waren. Door jullie ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen bieden jullie het CGVS geen zicht op jullie concrete situatie in Irak en de werkelijke redenen waarom jullie Irak verlieten en asiel aanvroegen.

In dit verband dient nog te worden aangestipt dat het hoogst merkwaardig is dat H.(...) na deze feiten geen contact opnam met de Iraakse politiediensten. Nochtans diende hij naar eigen zeggen tot zijn vertrek uit Irak als politieofficier, haalt hij geen problemen aan met collega's of problemen binnen de dienst. Gezien zijn positie en de gegeven omstandigheden lijkt het bijzonder inconsistent dat hij dit netwerk, dat hem in de mate van het mogelijke bescherming of informatie kon verschaffen, volledig onbenut liet in het afhandelen van zijn zaak en dat hij in plaats daarvan binnen 24 uur samen met zijn gezin het land verliet. Eens te meer nergens uit zijn verklaringen blijkt dat de Irakese autoriteiten niet willens zouden zijn geweest om hem enige vorm van bescherming te bieden. Deze vaststelling doet bijkomende twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van de incidenten (zie CGVS, H.(...), p. 26).

Uit het voorgaande blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door jullie aangehaalde asielmotieven en de door jullie aangehaalde concrete vluchtaanleiding.

Het CGVS merkt verder op dat de politiecarrière van H.(...), een carrière die meerdere decennia en episodes uit de recente Iraakse geschiedenis omspannt, in deze niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging te legitimeren. Uit de vaststellingen van het CGVS blijkt dat er in al die jaren geen geloofwaardige en/of duidelijke indicaties waren dat H.(...) en de rest van het gezin werden gevisieerd met het oog op vervolging omwille van zijn tewerkstelling bij de Iraakse politiediensten. De aangehaalde asielmotieven bleken namelijk ofwel uiterst twijfelachtig, ofwel ronduit ongeloofwaardig (zie hoger) te zijn.

Het CGVS stelt vast dat H.(...) van 2005 tot 2015 als 'amid' in Sadr city heeft gewerkt zonder er geloofwaardige problemen (zie boven) te hebben ervaren. H.(...) verklaart eveneens dat hij er nooit rechtstreeks problemen heeft gekend (zie CGVS, H.(...), p. 15). Dit terwijl in de periode dat H.(...) in Sadr city te werk was gesteld, Irak gebukt ging onder hoogoplopende sektarische spanningen die hun hoogtepunt kenden in de periode 2006-2007. Deze sektarische strijd had verregaande gevolgen voor de sektarische samenstelling van nagenoeg elke wijk in Bagdad. Zo werd Sadr city een strikt sjiiitische wijk en een bolwerk van de sjiiitische militieën. H.(...) geeft een vaag, weinig doorleefd antwoord op de vraag hoe hij er, als soennitische 'amid' uit een andere wijk, kon functioneren. Hij zegt weinig meer dan dat hij veel heeft meegemaakt, wat haaks staat op zijn verklaringen dat hij er nooit rechtstreeks problemen heeft gekend. Verder beroept hij zich op de bescherming van de Goddelijke genade, een weinig overtuigend antwoord voor iemand die zichzelf als een seculiere soenniet bestempelt (zie CGVS, H.(...), p. 15). Gezien de context in Sadr city, werd H.(...) nogmaals gevraagd waarom hij desondanks in Sadr city bleef werken, waarop hij andermaal in algemeenheden vervalst door te stellen dat alle politieagenten werden gevisieerd. Wanneer H.(...) nogmaals de kans krijgt zijn positie in Sadr city toe te lichten, stelt hij dat hij geen ontslag wilde nemen, hij zijn werk wilde behouden en een hogere rang ambieerde (zie CGVS H.(...), p. 15). De combinatie van het totaal gebrek aan concrete elementen van vervolging, het feit dat H.(...) jarenlang (vrijwillig) in dezelfde wijk bleef werken, en zijn houding, lijkt er op

te wijzen dat er in die periode geen sprake was van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Ook na zijn overplaatsing in januari 2015 van Sadr city naar Mahmoudiya ten zuiden van Bagdad kende H.(...) geen geloofwaardige problemen (zie boven). Bijkomend dient te worden opgemerkt dat M.(...) en H.(...) tegenstrijdige verklaringen afleggen over de reden van de overplaatsing. H.(...) beweert dat hij, gezien zijn hogere rang, er orde op zaken moest gaan stellen (zie CGVS, H.(...), p. 13). M.(...) stelt daarentegen dat H.(...) zelf om zijn overplaatsing zou hebben verzocht omdat hij in Sadr city lastig werd gevallen (zie CGVS, M.(...), p. 13). Het is echter onduidelijk waarop M.(...) alludeert, aangezien H.(...) zelf geen concrete incidenten in Sadr City aanhaalt (zie hoger). Het is bovendien opmerkelijk dat H.(...) zich in die omstandigheden naar een andere problematische regio, te weten Mahmoudiya, zou laten overplaatsen. Dat lijkt niet het gedrag te zijn van een persoon die werkelijk voor vervolging vreest.

Daarnaast laat H.(...) na zijn originele werkbadge voor te leggen die hij in 2006 bekwam naar aanleiding van zijn promotie tot 'amid'. H.(...) geeft als uitleg dat zijn badge in een zak van zijn uniform stak en dat hij omwille van het snelle vertrek uit Irak in juni 2015 niet in staat was dit document mee te nemen (zie CGVS, H.(...), p. 17). De redenen van het gedwongen snelle vertrek uit Irak zijn echter ongeloofwaardig, waardoor deze uitleg vervalst. Dat H.(...) vervolgens wel originele werkbades uit 1981, 1991 en 2005 voorlegt, maakt zijn uitleg over het ontbreken van zijn huidige werkbadge, verder onaannemelijk. In verband met de attesten aangaande H.(...) zijn bevordering tot rang van 'amid' in 2006 en zijn overplaatsing naar Mahmoudiya in januari 2015, moeten bovendien de volgende kanttekeningen worden gemaakt. Waar uit de officiële documenten die H.(...) neerlegt blijkt dat zijn volledige naam H.(...) F.(...)M.(...) A.(...)T.(...)is, hebben bovengenoemde documenten betrekking op H.(...) F.(...)M.(...) Y.(...). Gezien in deze documenten sprake is van een volledige andere familienaam, namelijk Y.(...) in plaats van A.(...)T.(...), rijst er bij het CGVS twijfel of deze documenten wel aan H.(...) toebehoren. Volledigheidshalve dient te worden vermeld dat Iraakse documenten zoals reeds werd aangehaald, sowieso slechts een relatieve bewijswaarde hebben. Jullie inconsistente verklaringen ter zake, alsook het ontbreken van enig begin van bewijs aangaande H.(...) zijn recente tewerkstelling, roepen logischerwijs vragen op over het profiel van H.(...) als actieve politie officier. Kortom, H.(...)’s bijzonder summiere en weinig doorleefde antwoorden over zijn functioneren als 'amid' in Sadr city en Mahmoudiya in de periode 2005-2015, het feit dat H.(...) gedurende deze periode nooit geloofwaardige problemen (zie boven) heeft gekend, alsook het ontbreken van enig begin van bewijs aangaande zijn recente tewerkstelling, maken dat het CGVS geen reden ziet om te besluiten dat er in hoofde van H.(...) en de rest van het gezin, sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn dienstverband bij de Iraakse politiediensten.

Evenmin zijn er redenen om te veronderstellen dat jullie als soennieten, of als soennitisch gepercipieerd gezin bij voorbaat voor vervolging dienen te vrezen. Om te beginnen blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat louter een soennitische herkomst in de huidige context in Bagdad niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging te rechtvaardigen (zie Landeninformatie, COI Focus-“Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” & COI Focus-“Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016”). Zo blijkt dat jullie al die jaren zonder veel beslommeringen in Al Obaidi hebben gewoond, (zie CGVS, A.(...), p. 13). H.(...) stelt dat de familie er veilig was omdat iedereen hen kende. Zijn lijfwachten mochten zelfs beschikken op het moment dat hij na zijn werk thuiskwam (zie CGVS, H.(...), p. 24). Bovendien bleken zowel A.(...), A.(...), als I.(...) in staat om het middelbaar onderwijs te doorlopen en in het geval van A.(...) zelfs hoger onderwijs te volgen. Vanaf 2013 verplaatste A.(...) zich naar de Mustaqbal-universiteit gelegen aan de Palestijnstraat, om er colleges te volgen. A.(...) ging na zijn middelbare studies aan het werk in een carwash. Nergens uit jullie verklaringen blijkt dat A.(...), A.(...) en I.(...), jongemannen die actief aan het dagelijks leven in Bagdad deelnamen, op enig moment problemen zouden hebben gekend omwille van hun soennitische achtergrond. Jullie roepen jullie soennitische achtergrond trouwens niet in als één van de redenen voor jullie vertrek uit Irak. Uit het geheel van deze vaststellingen kan dan ook enkel worden geconcludeerd dat jullie situatie als voorgehouden soennieten uit Bagdad, niet volstaat om de vluchtelingenstatus toe te kennen.

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen kan de vluchtelingenstatus jullie niet worden toegekend.”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoekers hun eerder afgelegde verklaringen bevestigen. Het louter herhalen van hun verklaringen doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen en volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven desbetreffend in gebreke.

Waar eerste verzoekende partij thans stelt dat de sheikh hem één keer aansprak in zijn werkplaats te Mahmoudiya en twee keer naast zijn bureau op straat in Mahmoudiya, stelt de Raad vast dat dit slechts *post factum* verklaringen zijn en dan ook geen afbreuk doen aan de gedane vaststellingen.

Eerste verzoekende partij verklaarde tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers in dit verband dat hij in zijn werkplaats werd aangesproken door de Sheikh. Slechts wanneer verzoeker werd geconfronteerd met het feit dat het een merkwaardige gang van zaken is dat een vooraanstaand leider van Assaeb Ahl Al-Haq, een politieagent met de rang van 'amid', zou afpersen binnen de muren van het politiekantoor zelf, past eerste verzoeker zijn verklaringen aan en beweert opeens dat de Sheikh hem op straat, naast het politiekantoor benaderde (stuk 5, gehoorverslag, p. 22). De verklaring dat hij één keer in zijn werkplaats werd aangesproken en twee keer op straat vindt dan ook geen enkele steun in het gehoorverslag. Ook moet worden opgemerkt dat eerste verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat de Sheikh het politiekantoor heeft betreden.

Waar eerste verzoekende partij opnieuw stelt dat de drie ontmoetingen in juni plaatsvonden, doet zij geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat eerste verzoekende partij in de vragenlijst liet optekenen dat zij reeds vanaf januari 2015 werd benaderd door de Sheikh.

Waar verzoekers aangeven dat I., A., en M. niet op de hoogte waren van de ontmoeting en ter vergoelijking aangeven dat zij niet aanwezig waren tijdens deze ontmoeting en dat het in de oostelijke cultuur niet vreemd is dat de mannen "hun verveling" met hun echtgenote delen, moet worden opgemerkt dat een dergelijke onwetendheid omtrent een essentieel aspect in het asielrelaas niet aannemelijk is. Verzoekers vragen om internationale bescherming en steun zich daarvoor op dezelfde asielmotieven, waardoor kan worden verwacht dat zij van een dergelijke essentieel aspect in het asielrelaas op de hoogte zijn.

Het argument dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet veel vragen heeft gesteld en niet gevraagd heeft om de drie samenkomsten omstandig uit te leggen, doet geen afbreuk aan de vaststellingen met betrekking tot de verklaringen die verzoekers ter zake hebben afgelegd.

Wat betreft de uiteenlopende verklaringen omtrent de ontvoering en vrijlating van A. stellen verzoekers dat enkel A. het verloop van de feiten precies kan kennen en dat deze zich in een shocktoestand bevond waardoor de "*teruggave van de feiten niet trouw aan 100 % [kan] zijn*", doch beperken zij zich tot algemene beweringen zonder enige objectieve grond. Waar zij aangeven geen rechtstreekse getuige te zijn geweest en zij door een vriend op de hoogte zijn gesteld, verklaart nog niet waarom hun verklaringen onderling dermate uiteenlopend zijn. Overigens gaat het hier niet over een detail, maar over een ingrijpende gebeurtenis in het leven van hun zoon en broer, waardoor wel degelijk kan worden verwacht dat zij desbetreffend eensluidende verklaringen kunnen afleggen.

Ook het argument dat "Monika" de generieke term is voor de wagen die gebruikt wordt door de ontvoerders is slechts een algemene bewering die geenszins wordt gestaafd.

Verzoekers verwijzen naar hun religie en stellen dat zij omwille van het feit dat zij soennieten zijn erkend moeten worden als vluchteling. In zoverre verzoekers aanhalen dat de sjiitische milities zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, dient te worden opgemerkt dat uit de geciteerde informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in Bagdad dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoekers voorts geen concrete aanwijzingen dat zij louter omwille van het feit dat zij soennieten zijn zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in Bagdad. Inzake de verwijzing naar arresten van de Raad wordt opgemerkt dat aan deze arresten geen precedentswaarde kan worden toegekend en dat elk dossier dat aanhangig is bij de Raad op zijn eigen elementen wordt beoordeeld.

Het enkel verwijzen naar haar risicoprofiel als “amid” bij de politie en algemene rapporten desbetreffend volstaat niet om aan te tonen dat eerste verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De Raad wijst er nog op dat documenten hoe dan ook slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers’ asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Irak een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekers maken, gelet op wat voorafgaat, niet aannemelijk dat zij gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Gelet op het ongeloofwaardig asielrelaas dient de mogelijkheid tot bescherming niet te worden onderzocht.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet verwijzen verzoekers naar de situatie in Bagdad, zoals deze naar voor komt in de door hem bijgebrachte landeninformatie en stukken. Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van voormeld artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, waarnaar verwezen wordt in de aanvullende nota van 20 april 2017 en de hierbij gevoegde COI Focus “*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 6 februari 2017, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: “Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder

controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van de individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”)

UNHCR verzet zich blijkens het voorgaande tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, zoals aangereikt door verzoekers en verweerder en zoals opgenomen in het administratief dossier, kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier en recente landeninformatie die door de verwerende partij middels een aanvullende nota van 20 april 2017 werd bijgebracht maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (“IDP’s”) op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40; zie ook het document inzake vrijwillige terugkeer in het administratief dossier).

UNHCR maakt er nergens melding van dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. De onrust van de lente 2016 is geluwd gelet op de successen van het Iraakse leger en de PMU.

Het gros van de terroristische aanslagen in Bagdad is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven.

Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin

burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

De verwijzing naar het standpunt van verweerder in voorgaande jaren is niet dienstig aangezien de Raad uitspraak doet op basis van de gegevens die hem in voorliggend dossier worden ter kennis gebracht.

Waar verzoekers wijzen op de ongezonde levensomstandigheden waarmee 1 à 1,5 miljoen personen volgens UNOCHA zouden worden geconfronteerd, laten zij na *in concreto* aan te tonen dat zij bij hun terugkeer naar Bagdad het risico lopen om in dergelijke omstandigheden terecht te komen. Er zijn geen elementen in verzoekers' dossier die hierop wijzen.

Hoger werd reeds uiteengezet dat een loutere verwijzing naar de straffeloosheid van de sjiiitische milities in Bagdad, in combinatie met verzoekers' soennitische achtergrond, niet kan volstaan om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke.

Waar verzoekers verwijzen naar "gabegie", corruptie, de komst van een groot aantal ontheemden, talrijke checkpoints en de gezondheidscrisis en opwerpen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich geenszins vragen stelt wat betreft de capaciteit en de wil van de regering om de sjiiitische milities te controleren, tonen verzoekers niet dat er in Bagdad actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke

situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

2.8. Verzoekers vragen *in fine* van het verzoekschrift, en in ondergeschikte orde, om de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissingen zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF